VINTILA CORBUL

&

EUGEN BURADA

CENUŞA ŞI ORHIDEE LA NEW YORK

&

MOARTE ŞI PORTOCALE LA PALERMO

— ATENȚIUNE ! Atențiune ! Trenul rapid eu direcția Roma — Napoli — Messina — Palermo pleacă peste cinci minute de pe linia şapte. Persoanele care i-au condus pe pasageri sînt rugate să coboare din vagoane. Vă dorim călătorie plăcută !

Difuzorul gării îşi încetă emisia.

Mircea Paltin continuă să străbată peronul cu acelaşi pas vioi, dar măsurat, atît de deosebit de graba dezordonată a celorlalți călători întîrziați, care alergau să nu piardă trenul. Toate îl încîntau. Şi lumea pestriță şi zgomotoasă din jur, şi vagoanele înşiruite ca nişte mărgele pe liniile de oțel, şi ploaia de lumini fluorescente, şi afişele multicolore ale agențiilor de voiaj, şi slalomul vagonetelor electrice care se strecurau prin mulțime, cărînd bagaje cu cele mai variate forme geometrice. O ciocnire neaşteptată cu o matroană planturoasă, care dezlănțui un adevărat potop de invective, în cel mai pur dialect napolitan, îi făcu să pufnească în rîs. „Ce ghinion ! Nu putea să fie una tânără şi frumoasă ?"

Hamalul care-l urma cu valizele îi atrase atenția,

— Iată vagonul dumneavoastră, domnule !

— Mulțumesc.

întinse biletele sale însoțitorului de vagon.

— Cabina şase, cuşeta doi, citi cu glas tare însoțitorul. Ii restitui biletele şi-l invită să se urce în vagon. Urmat de hamal, Mircea îşi făcu loc pe culoar, printre călătorii care se agitau înaintea plecării. Intră în cabină. Hamalul îi instala valizele în plasă.

— Călătorie frumoasă, domnule ! salută el, ducînd mina la cozoroc.

Rămas singur, Mircea deschise geamul. Vacarmul mulțimii animate de pe peron răbufni în cabină. Spectacolul forfotei din gară îi absorbi iarăşi. Călătoria şi literatura erau marile sale pasiuni. Romanele-i picareşti oglindeau dragostea pentru viața de aventură, pentru spațiile largi, pentru senzațiile tari. Mircea Paltin răspundea cu prisosință la ceea ce Jack London numea *The call* of *the wild.* Visul lui era să creeze un erou pe măsura lui Simón Templar, a lui Lemmy Cautioh sau a lui James Bond. Admira aceste personaje bătăioase, plin de vigoare şi de forță, cu pumnii de fier, umerii pătrați şi muşchii tari ca vîna de bou, care chemau parcă primejdiile în jurul lor. Se încăierau cu zece adversari deodată şi ieşeau victorioşi din luptă, fără ca hainele lor să fi căpătat: o cută. Aceşti eroi ai secolului XX erau idolii unui anumit tineret, care reducea arta cinematografică la filmele polițiste, literatura la romanele lui Leslie Charteris, muzica la quartetul Beatles şi arta vestimentară la bluzoanele negre. Proaspăta, dar colosal a-lor celebritate zdrobea gloria ruginită a lui Hercule, Samson, ori Milon din Crotona.

Mircea Paltin avea înfățişare de sportiv, de actor de cinema, de manechin desprins dintr-un jurnal de modă masculină, dar nu de cărturar. Numai ochii săi scăpărători de inteligență, expresia de un umor fin, uşor ironic îi trădau înclinările spre visare, posibilitățile de gîndire profundă, de trăire interioară. îl singulariza mai ales âmbetul său de un farmec comunicativ, care-i lumina uneori fața.

Trenul se puse în mişcare. Peronul începu să alunece prin faţa ferestrelor vagonului. Batiste fluturau deasupra capetelor mulţimii.

Cadranul luminos al ceasului gării indica ora opt şi şi minut. Instinctiv

Mircea îşi verifică ceasul-brăţară.

în aceeaşi clipă, îşi făcu apariţia în pragul cabinei urs bărbat nu prea înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum *gris-fer* impecabil. Să tot fi avut treizeci de ani. Obrazul neted, nasul grecesc, trăsăturile regulate, dar ele o rigiditate ciudată, bărbia rotundă păreau modelate din ceară. Numai ochii erau de o mobilitate impresionantă. Cenuşii, vioi, duri, iscoditori, se străduiau să nu le scape nimic din ceea ce apărea în cîmpul lor vizual.

Noul venit salută cu d înclinare scurtă a capului. Privirea lui întîrzie cîteva clipe asupra lui Mircea, care încercă o senzaţie dezagreabilă. Avu impresia că se află în faţa unei reptile.

— *Buona sera,* rosti în sfîrşit străinul. Avea un vag accent american.

— *Buona sera,* replică Mircea.

Acestea fură de altfel singurele cuvinte pe care le schimbară.

Cu un gest neglijent străinul îşi aruncă servieta diplomat în plasă. Însoţitorul vagonului îi aduse valizele, în schimbul acestui serviciu se alese cu un bacşiş care-l făcu să se ploconească pînă la pămînt.

— Cina se serveşte peste un sfert de oră, anunţă el, apoi se retrase.

Mircea se întoarse spre fereastră. Trenul cîştiga viteză. Se întunecase. Luminile cartierelor mărginaşe ale oraşului se pierdeau ca nişte stele căzătoare undeva, în urmă.

Mircea era foarte înrîntat de uşurinţa cu care vorbea italieneşte. Îşi însuşise accentul unui autentic cetăţean al Romei. O italiancă tînără şi zglobie, ca argintul viu, dansatoare la un bar din Bucureşti, îl familiarizase cu limba italiană vorbită, desăvîrşindu-i în acest chip cunoştinţele lingvistice dobîndite la Facultatea de filologie. în cursul scurtei sale şederi la Roma fusese luat drept italian şi asta îl umpluse de îneîntare.

Mircea anticipa bucuria pe care o va simţi cînd va păşi pe pămîntul Siciliei. De mult plănuise o călătorie în sudul Italiei, dar nu hotărîse să treacă la fapte, decît în ziua în care colecţia *Aventura* îi solicitase un roman cu acţiune trepidantă. Se gîndise atunci să scrie o carte cu piraţi, cu comori ascunse în insule stîncoase, pîrjolite de arşiţa soarelui, cu corăbii zvelte şi rapide, cu abordaje spectaculoase şi lupte epice. Citise odată o cronică a cuceririi Siciliei de către piraţii normanzi. Ar fi fost interesant să dezvolte un episod din această epocă frămîntată. Ştia că la Palermo va găsi documente preţioase, care i-ar putea folosi la elaborarea romanului. Şi fiindcă era operativ, plecase la drum.

Căzuse însă intr-un sezon nu tocmai potrivit. Era în plină vară. Iar verile în sudul Italiei sînt toride.

Şi în compartiment domnea o căldură sufocantă. Prin fereastra deschisă năvălea un aer fierbinte. Mircea avea senzaţia că se afla într-o etuvă. Cămaşa umedă de sudoare i se lipise de corp. Moleşit de zăpuşeală, îşi scoase haina şi o agăţă într-un cuier.

Străinul nu părea să sufere de căldură. îşi aprinsese tacticos o havană şi pufăia alene.

Deodată, uşa fu deschisă cu putere. Surprins, Mircea întoarse capul într- acolo. în aceeaşi clipă, străinul îşi duse fulgerător mîna spre buzunarul

dinăuntru al hainei.

în deschizătura uşii apăru un cap roşcovan, rotund ca un dovleac. Se auzi un glas afectat rostind în englezeşte :

— Pardon ! Am greşit compartimentul.

Apoi uşa fu închisă la loc, de data aceasta eu menajamente.

Străinul care se încordase ca un arc se destinse. Scoase mîna de sub haină şi se lăsă pe spătarul banchetei.

Privirile lui şi ale lui Mircea se întîlniră o secundă. Străinul schiță un zîmbet, apoi începu să urmărească din ochi arabescurile fumului de havană, pe care curentul le destrăma, repezindu-le apoi spre fereastră.

Mircea se aşează pe fotoliul din cabină. Luă o revistă din vraful de ziare şi. reviste cumpărate la chioşcul gării. Privirile parcurgeau paginile încărcate cu fotografii colorate, însă gîndurile îi fugeau la tovarăşul de cabină. Comportarea acestuia era ciudată. Trecerea aceea fără tranzacție de la nepăsarea pe care o afectase Ia început. Ia starea de încordare provocată de apariția roşcovanului, apoi relaxarea tot atît de bruscă nu scăpaseră spiritului de observație al lui Mircea.

Clinchetul unui clopoțel plimbat pe culoar vesti cina. Mircea îşi aminti brusc că îi e foame. Dacă nu se grăbea să ajungă la vagonul-restaurant, risca să nu mai găsească locuri libere.

Renunță să-şi mai îmbrace haina. Văzuse pe culoar pasageri numai în cămaşă. Ieşi din cabină, lăsîndu-l pe străin să-şi fumeze în linişte havana.

La vagonul-restaurant avu norocul să găsească un i scaun liber la o masă de două persoane. în fața lui se afla un preot catolic rubicond, cu obrajii rotunzi şi trandafirii de nouă-născut şi cu o chelie respectabilă. Inspirîndu- se după meniul convivului său, Mircea comandă nisetru la grătar, *spaghetti alia arabiata,* muşchi *alia florentina,* o porție de *gorgonzola,* şi o cassata siciliana. Toate stropite cu o sticlă de Chianti.

Un proverb din bătrîni spune că ochii sînt mai mari decît burta. Porțiile,

deşi apetisante, erau atît de mari şi de sățioase, încît Mircea nu mai fu în stare să ataca şi muşchiul *alia florentina.* Simțea că stomacul, întins ca o tobă, stătea gata să-i plesnească. Brînza îi făcea cu ochiul. Cassata de asemenea.

În spațiul dintre mese se îmbulzeau înfometații, care aşteptau să ia locul primei serii de consumatori.

Mircea ciuguli ca o pasăre din delicioasa porție de brînză gorgonzola. Îl copleşea jalea la gîndul că va trebui să renunțe la asemenea bunătăți.

Îşi muia tocmai buzele în paharul cu vin, cînd fu martorul unei scene stranii. Pasagerul din compartimentul său apăruse în uşa vagonului-restaurant. Calm, căuta din ochi un loc liber. Deodată, privirea lui rămase fixata asupra unui punct din celălalt capăt al vagonului. Se crispa brusc. Muşchii fălcilor îi jucară nervos sub obrazul neted,

Urmărindu-i curios direcția privirii, Mircea zări ua bărbat de statură herculeană, îmbrăcat într-un costum sport, cenuşiu, cu carouri verzi, care-l fixa cu aceeaşi intensitate pe străin. Bărbatul în haine cu carouri verzi mută cu limba în colțul gurii chiştocul pe care-l frămîn-tase pînă atunci între buze şi fără să-l piardă din ochi pe străin, întoarse pe jumătate capul şi spuse ceva unui individ bondoc cu mutră de boxer, care se afla în urma sa. Dinții acestuia se dezgoliră într-un rînjet.

Fără grabă, străinul se răsuci pe călcîie şi ieşi din vagonul-restaurant. Bărbatul în haine cu carouri mai trase un fum din ţigare, o azvîrli jos şi,

după ce o strivi cu piciorul, porni legănat în urma străinului. în drum, înghionti cîţiva ţipi, care renunţară să mai protesteze cînd văzură cu cine. au de-a face.

Individul cu mutră de boxer vru să vină după el. Un chelner care purta pe braţul stîng un pîntecos castron cu supă îi ieşi întâmplător în cale. în ciocnire, castronul se răsturnă, împroşcînd cu supă şi pe tipul cu mutră de boxer şi pe alţi trei consumatori de la o masă din apropiere. Se iscă tumult. între timp, individul în haine cu carouri dispăruse din vagonul-restarunt...

*

* *

Străinul străbătea agil coridorul vagonului cu paturi, îndreptîndu-se spre cabina sa. Bărbatul în haine cu carouri iuţi pasul. Nu voia să-i scape vînatul. Zări pe străin strecurîndu-se în cabină şi închizînd uşa în urma sa. Se uită în jur. Culoarul era gol. Se apropie de uşa cabinei şi scoase din tocul de piele de sub haină un pistol *Parabellum* cu amortizor...

În cabină, străinul stinse lumina. Cu gesturi repezi, lăsă jos geamul, care pînă atunci fusese deschis numai pe jumătate.

Vîntul năvăli în compartiment, făcând să se zbată perdelele de pluş.

Străinul scoase de sub haină un *Browning* cu şase focuri. Se adăposti apoi în intrândul pe care-l făcea cabina lavaboului, ţinînd sub observaţie uşa compartimentului.

Bărbatul în haine cu carouri deschise brusc uşa. Mişcarea furioasă a perdelelor îl derută. Trase trei focuri într-acolo. Silueta lui se contura precis pe fondul luminos al culoarului.

Străinul zîmbi. Nu se putea o ţintă mai precisă. Apăsă pe trăgaci. *Browning-ul* scuipă patru gloanţe care nimeriră. Bărbatul în haine cu carouri scăpă revolverul din mină, se frînse de mijloc şi se prăbuşi cu capul înainte pe covorul albastru din cabină.

Străinul îl apucă de gulerul hainei şi-l trase înăuntru. Luă şi pistolul *Parabellum* căzut pe prag, apoi închise uşa.

Avu grijă să pună zăvorul.

Aprinse lumina mică de la căpătâiul cuşetei. Fără să facă vreun efort deosebit, prinse cadavrul de subţiori şi-l aruncă pe fereastră în beznă. Pistolul avu aceeaşi soartă.

Respiră adînc, apoi cu gesturi repezi, dar metodice, se aşternu pe lucru. Puse *Browning-ul* pe fotoliu. îşi scoase haina şi o aruncă pe cuşetă. Luă din cui vestonul lui Mircea şi îl îmbrăcă în grabă. îşi scoase din haina *gris-fer* paşaportul, dar cînd vru să-l bage în buzunarul dinăuntru al vestonului, dădu peste paşaportul lui Mircea. îl scoase şi pe acesta. în aceeaşi clipă, cineva încercă clanţa.

Străinul tresări. Cu mîna dreaptă apucă revolverul şi se întoarse brusc spre uşă. Abia atunci îşi aminti că o încuiase. Cu stingă aruncă pe geam unul din paşapoarte, iar pe celălalt îl strecură în buzunar. Se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de tăblie. Nu auzi nimic.

Trenul îşi încetini mersul. Intra într-o staţie unde avea probabil

oprire. Străinul smulse din plasă servieta-diplomat şi după dteva clipe de aşfeptare, ridică zăvorul şi deschise brusc uşa. Pe culoar nu se afla nimeni.

Respiră uşurat. Avea drumul liber. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre uşa vagonului. Frînele scrîşniră. Cînd trenul opri în sfîrşit în staţie, străinul coborî prin partea opusă peronului, gîndindu-se că va scăpa neobservat.

Dădu să traverseze linia. Din stînga apăru ca un bolid botul uriaş al unei locomotive. îngrozit, străinul întoarse brusc capul. Lumina orbitoare a farurilor, duduitul namilei de fier, şuieratul strident al sirenei îl zăpăciră. într-o frîntură de secundă, locomotiva îl hăpăi sub roţi...

*

* *

Mircea goli paharul de Chanti, apoi ceru nota de plată.

Preotul catolic îşi continua netulburat cina. Tumultul din celălalt capăt al vagonului sporea. Invectivele plouau. Italienii nu-şi dezmînţeau reputaţia. Erau mai guralivi decît un stol de vrăbii.

Chelnerul de la masa lui Mircea îşi făcu solemn apariţia purtînd pe farfurie — ca pe nişte moaşte — nota de plată, adăpostită sub un şervet scrobit.

Mircea achită consumaţia, încîntat că putea scăpa din îmbulzeala vagonului-restaurant. Mîncase împărăteşte. Vinul tare şi aromat îi crease o stare de euforie, înainte de a se ridica de la masă, salută pe preotul catolic, care-i răspunse cu o onctuoasă binecuvîntare.

Porni spre vagonul său. Se gîndea cu plăcere la lectura pe care o va face înainte de culcare. în valiză îl aştepta un volum de istorie a pirateriei,

achiziţionat într-un anticariat din Roma.

Ajuns pe culoarul vagonului de dormit, vru să-şî aprindă'o ţigară, dar se răzgîndi. împinse uşa cabinei şi intră. îl izbi numaidecît vîntul care intra val- vîrtej pe fereastra deschisă. La lumina mică a veiozei, văzu că patul străinului era neatins. Aprinse plafoniera şi ridică geamul.

..... Deodată, încreţi mirat sprîncenele. în partea de sus, geamul era găurit în două locuri. Evident, urme de gloanţe. Intrigat aruncă o privire în jur. Abia acum observă că îi dispăruse vestonul. Haina *gris-fer* a stăinului era aruncată pe cuşeta de jos. În plasă, toate valizele — şi ale lui şi ale străinului — erau la locul lor. Lipsea doar servieta-diplomat.

Simţi cum i se ridică sîngele în obraji. Îşi aminti că paşaportul şi biletele de tren se aflau în veston. Asta complica serios lucrurile.

Făcu o legătură între scena la care asistase în vagonul-restaurant, urmele gloanţelor, dispariţia străinului, şi dispariţia vestonul încercînd să reconstituie faptele care se petrecuseră în absenţa sa.

Existau trei variante :

Prima : distrat, străinul îmbrăcase din greşeală vestonul şi ieşise din cabină. Această alternativă cădea de la început. Nu se puteau explica urmele gloanţelor şi lipsa servietei-diplomat.

A doua variantă : străinul fusese asasinat, cadavrul aruncat pe geam, iar servieta-diplomat furată. Şi această explicaţie cădea. Ce rost avea dispariţia vestonului ?

A treia variantă : ştiindu-se urmărit, străinul schimbase haina sa cu vestonul, îşi luase servieta-diplomat şi se făcuse nevăzut. Această variantă

— de altfel cea mai plauzibilă — explica şi existenţa urmelor din

geam. în cabină avusese loc o luptă, din care străinul ieşise învingător.

Înainte de toate, trebuia să anunțe pe însoțitorul vagonului. Sună.

În aştetarea însoțitorului care întîrzia, luă haina străinului şi începu să caute prin buzunare.

Nu găsi decît o batistă albă în buzunarul de la piept, iar în buzunarul de jos, din dreapta, cheile valizelor şi o fisă. Fisa era neagră şi avea gravat pe avers o portocală, iar pe revers un cap de mort.

Capul de mort făcu să-i revină în minte figura stranie a tovarăşului său de cabină : obrazul ca de ceară, trăsăturile nefiresc de rigide, în contrast cu ochii de o mobilitate obositoare.

Fisa părea să fie una din acele reclame în imagini şi fără cuvinte care se distribuie prin anumite localuri de noapte.

În orice caz, împerecherea dintre portocale şi capul de mort părea cel puțin ciudată.

Contrariat de întîrzierea însoțitorului de vagon, aruncă haina pe cuşetă şi ieşi din cabină să-l caute...

*

**

Tipul cu mutră de boxer ieşi din vagonul restaurant, ştergîndu-şi cu batista pantalonii.

Străbătu culoarul vagonului de dormit şi ajunse în vagonul următor. Se opri în dreptul unui individ subțire, cu părul negru, care stătea la fereastră şi fuma o țigară,

— Nino, nu l-ai văzut pe Jack ?

— Nu.

— Atunci s-a oprit în vagonul cu paturi. Cheamă-l pe Tony şi veniți cu mine.

— O.K., Luis.

Tipul cu mutră de boxer se întoarse în vagonul cu paturi. Cercetă dintr-o aruncătură de ochi culoarul gol.

Uşa unei cabine se deschise. Un bărbat în cămaşă ieşi pe culoar, trînti uşa şi se îndreptă spre capătul opus al vagonului. După ce-l văzu că o coteşte spre toaletă, tipul cu mutră de boxer se repezi la uşa cabinei, care rămăsese întredeschisă. Dintr-o privire cuprinse haina *gris-fer* de pe cuşetă şi geamul perforat de două gloanțe.

— Genovese. Şi-a' scos haina ca să nu-l recunosc... Bietul Jack !

Închise uşa şi se înapoie la capătul vagonului în aşteptarea lui Nino. Nino sosi însoțit de un ins solid, în haine albe de şantung.

— L-ai găsit ? întrebă el.

Luis făcu mîna dreaptă pumn şi arătă cu degetul mare în jos. Insul în haine de şantung rîse ironic :

— Era de aşteptat. Nu te joci cu Vincenzo Genovese. O să ne *felicite* Don

Cirro.

— Gura ! scrîşni Luis. îi vin eu de hac lui Genovese, Uite-l.

Mircea era iritat. Nu-l găsise pe însoțitor în cabina sa. îl căutase şi în vagonul-restaurant. Nu era nici acolo. Hotărîse atunci să plece după şeful de tren. Un chelner îl îndrumase spre celălalt capăt al trenului. Cînd se înapoie pe culoarul vagonului de dormit, văzu pe tipul cu mutră de boxer stînd

rezemat de ultima cabină şi discutînd cu doi indivizi sprijiniți cu coatele de bara ferestrei din față.

Cînd Mircea se apropie de ei, tipul cu mutră de boxer se trase spre uşă pentru a-i face loc. Ajuns vîn dreptul primului ins rezemat de bară, Mircea se pomeni catapultat de acesta în tipul cu mutră de boxer, care, în aceeaşi secundă, deschise fulgerător uşa şi-l îmbrînci în gol...

*

* *

Mircea se răsuci prin aer, ca într-un fantastic salt cu prăjina. Avea senzația că se prăbuşeşte într-un hau negru, fără fund. Trăia un coşmar îngrozitor, care dura însă numai o frîntură de secundă. Mîna lui dreapta apucă — printr-un adevărat miracol. — o bară de fier, de care se încleşta cu disperare. Simți că brațul îi este aproape smuls din umăr. în acelaşi timp, se izbi cu picioarele de o scară. Găsise însă un punct de sprijin. Se agăță instinctiv şi cu cealaltă mînă de bară. Stătu spînzurat cîteva momente în aer, apoi cu un efort supraomenesc reuşi să se cațere pe treptele scării vagonului. Era salvat.

Mai bine de un minut stătu încleştat de bară. "Vîntul aprig, stîrnit de mersul vertiginos al trenului, îi înghețase sudoarea de pe spinare.

În fluierul piciorului stîng simțea o durere surdă din ce în ce mai puternică. Se lovise zdravăn. Esențial era însă că scăpase cu viață. Abia acum se uită în jos. Cînd văzu sub el, în lumina proiectată de fereastră, terasa-mentul cenuşiu deplasîndu-se cu viteză amețitoare, i se făcu părul măciucă. înghiți în sec, apoi fluieră a mare mirare :

— Era să mă ia dracu ! îşi aruncă privirile în sus, spre geamul luminat al uşii. Au vrut să mă curețe ! Bandiții !...

Gîndul că ar putea să cadă iarăşi în mîna agresorilor îl făcu să se ghemuiască pe scară, astfel încît să nu fie observat dinăuntru.

Abia într-un tîrziu, ridică încet capul şi se uită cu precauție pe geam. Pe culoar nu mai era nimeni. împinse încet uşa şi intră în vagon.

În acelaşi timp trenul începu să-şi încetinească mersul. Frînele scrîşniră. Cînd se văzu în siguranță pe culoar îi reveni curajul.

— Dacă-i prind îi omor, zise Mircea bătăios.

Picioarele îi mai tremurau, dar asta n-avea importanță. Sîngele îi zvîcnea în artere, sporindu-i cu fiecare pulsație mînia.

— Dacă-i găsesc în compartiment, scotocindu-mi prin lucruri, îi omor.

Se îndreptă spre cabină. Deodată avu senzația că este urmărit. Cineva se apropia tiptil de el. Mai făcu cîțiva paşi. Se încorda gata de luptă. Se întoarse brusc. Tipul cu mutră de boxer se repezea tocmai asupra sa cu un stilet în mînă.

Mircea pară cu stînga, iar cu dreapta îi apucă brațul şi i-l răsuci, dîndu-i-1 peste cap. Apoi îi aplică un croşeu magistral, culcîndu-l la podea.

Atunci apăru şi individul în haine de şantung, care se repezi la atac. Cînd acesta ajunse cam la doi paşi, Mircea îl izbi fulgerător cu piciorul sub pîntece. Tipul icni, se învineți de durere şi se încovoie, prăbuşindu-se pe covor.

În aceeaşi clipă trenul se opri.

Mircea auzi o mişcare înapoia lui. Dădu să se răsucească pe călcîie,

cînd simți o lovitură cumplită în creştet. Se prăvăli printr-o mişcare helicoidală şi leşină...

*

* *

Mircea se trezi în huruit de motoare. Capul îl durea Îngrozitor. Simțea în creştet un fel de arsură şi o pulsație puternică, aprigă, ca nişte lovituri de ciocan. Gemu şi îşi duse mîna la cap. Dădu peste o pungă de gheață. Deschise anevoie ochii. întuneric. Era întins pe o cuşetă. îl miră huruitul motoarelor. Cuşeta se legăna parcă. Atribui senzația aceasta amețelii. îl loviseră groaznic.

Legănările cuşetei se accentuau, sporea parcă şi vuietul motoarelor. Căută din ochi fereastra. După un timp reuşi să desluşească o ferăstruică rotundă. Mintea lui Mircea începu să lucreze febril. Ar fi jurat că se află pe un vas. Auzea zgomotul valurilor lovindu-se de bord.

— Unde dracu sînt ?

Auzi de undeva un şuierat de sirenă. Apoi încă unul. Nu mai încăpea nici o îndoială. Se afla pe mare.

Se întrebă cum de ajunsese acolo.

Deodată îl trecu un fior. „îl răpiseră".

întîmplările uluitoare din tren îi reveniră fugitiv în minte. Se desfăşurau în secvențe rapide ca la cinematograf. Defilară şi străinul din compartiment cu atitudinea lui bizară, şi individul cu haine în carouri, şi tipul cu mutră de boxer, insul cu haine albe de şantung... plonjonul în abisul nopții îl făcu iar să se cutremure. Bătaia de pe culoar îi oferise o satisfacție de scurtă durată. îl scosese din luptă pe tipul cu mutră de boxer, dar...

Se deschise o uşă, lăsînd să pătrundă în cabină o lumină puternică. în prag se conturau două siluete.

Mircea închise ochii, prefacindu-se că nu şi-a revenit încă din leşin. Era o măsură prudentă. Poate că în acest mod va putea afla mai multe în legătură cu situația lui.

Cineva aprinse lumina din cabină. Auzi un glas de bas dogit.

— L-au pălit rău. Nu vezi, nici pînă acum nu şi-a revenit în fire.

Mircea simți o mînă aspră, care-l apucă de încheietură şi-i luă pulsul.

— Normal ! rosti oarecum mirat glasul dogit. Ar trebui să-şi revină.

— Dacă nu-l curățai pe Nino, se termina cu Vincenzo.

— Don Vincenzo, țîncule.

— Eh, ar trebui să-ți fie recunoscător. Nino era gata să-l înjunghie. Şi atunci adio *Don* Vincenzo. Toarnă-i în cap o găleată cu apă, să vezi cum se trezeşte.

— Dacă n-aş ține la tine, te-aş lăsa s-o faci. A mai încercat unul să-l stropească în glumă cu apă rece... A fost ultima lui glumă, Ugo, mititelule.

Cîteva clipe cei doi bărbați tăcură.

în mintea lui Mircea începu să se facă lumină. Era luat drept altul. Intrase într-o încurcătură din care nu ştia cum avea să mai iasă. Dacă cei doi ar descoperi că nu el era Don Vincenzo, ar fi capabili să-l omoare. Asta cu atît mai mult cu cît ar putea să presupună că el îl ucisese pe adevăratul Don Vincenzo. Pînă să se lămurească lucrurile l-ar fi lichidat.

— Mă uit la el şi nu-mi vine să cred, rosti iarăşi glasul dogit. Nici urmă de bisturiu.

— Dacă n-o fi el ?

— Cum să nu fie el ? Trenul, numărul cabinei, *port-bonheur-ul,* prezența oamenilor lui Cirro, brațul dislocat al lui Luis...

— Tot i-a venit unul de hac.

— Mă, ție ți s-a făcut de scărmăneală. Tu nu-l cunoşti pe Vincenzo. Dacă nu l-ar fi trădat Jack...

— Să aduc nişte amoniac, spuse tînărul.

— Da, nu e rea ideea. Să-i dăm puțin pe la nas, glăsui bătrînul.

Mircea fu cuprins de panică. Trebuia să intre în rol mai înainte ca tînărul să vină cu amoniacul. Afară de ăsta situația începuse să-l intereseze. Nu venise el aici în căutarea aventurii ? Era servit pe tavă.

Începu deci să geamă uşor. Făcu o mişcare, apos deschise ochii, li închise iarăşi, ca şi cînd l-ar fi orbit lumina, după care clipi, pref ăcîndu-se încă buimac.

— Vincenzo, băiatule !

Asupra lui se plecă un om vîrstnic, corpolent, nervos, cu şapcă neagră.

Zîmbea cu gura pînă la urechi, arătîn-du-şi dinții înnegriți de tutun.

— Te mai doare ?

Mircea bolborosi, abia inteligibil.

— Apă... apă...

— Imediat, Vincenzo. Ugo ! strigă bătrînul. Ugo ! Ugo sosi cu o sticlă de amoniac.

— Lasă amoniacul şi adu puțină apă.

Ugo se execută şi reapăru cu un pahar cu apă.

— Şi-a venit în fire, unchiule ? întrebă Ugo de astă dată cu oarecare respect.

Don Vincenzo treaz impunea altă considerație.

Cu gesturi blînde, unchiul dădu lui Mircea să bea.

Mircea sorbi puțină apă.

Inima îi bătea să se spargă. începea *marea aventură.*

— îți mai aduci aminte de mine ? spuse bătrînul. Eu sînt unchiul Gino !

Cînd erai mic te țineam pe genunchi.

Mircea murmură cu prefăcută bucurie.

— Unchiul Gino !... Au, au ! se vaită el, ducînd mîna la cap. închise iarăşi ochii.

— Adu amoniac, Ugo ! strigă unchiul Gino. Mircea îi redeschise.

— Nu. Nu-i nevoie. Mă simt mai bine. Unchiul Gino îşi frecă voios palmele.

— Bine că te văd iarăşi zdravăn. M-am temut că ți-au făcut de petrecanie oamenii lui Cirro. Nino Zanotti te-a pocnit în creştet cu atîta sete, încît mi- am zis că ți-a zdrobit țeasta. Dar şi eu l-am achitat. I-am găurit foale cu trei gloanțe.

— Nu zău ? ! bîigui Mircea.

— Am picat la țanc. Tocmai cînd Nino te trăsnea în noalele capului... Era bine să ne fi urcat în tren de la Roma. Te-am fi apărat de oamenii lui Cirro.

Tu ai ținut morțiş să nu ne urcăm decît la Formio. Ti-am înțeles în-•r un fel calculul. N-ai vrut să fii văzut în tovărăşia noastră, ca să nu atragi atenția asupra ta. Dar te-ai bizuit prea mult pe noua ta mutră. Jack te-a vîndut.

— Canalia ! făcu Mircea.

— Altfel cum credeai că te-ar fi identificat Luis ? N u semeni deloc cu vechile tale fotografii. îl privi îndelung, analizîndu-i fiecare trăsătură a feței.

Mă, dar bine li-a mai aranjat doctorul mutra. La un moment dat începusem să mă întreb dacă eşti într-adevăr tu. Numai *l>ort-bonlieur-ul* ăsta pe care l- am găsit asupra ta mi-a risipit bănuielile, zise el, săltînd în palmă fisa cu cap de mort şi portocală. I-o întinse. Poftim. Mă bucur că ai ;>ăstrat-o.

Mircea o luă să se uite la ea cu prefăcută emoție.

— Se putea să nu o păstrez ? Aruncă o nadă, îți mai iduci aminte de vremurile acelea ?

Unchiul Gino zîmbi nostalgic.

— Eu să nu-mi aduc aminte ? Erai un năpîrstoc. Mă mapoiasem cu taică-tău de la Messina. Făcusem treabă bună acolo. Ca să sărbătorim succesul ne-am dus la un bar. De acolo m-am ales cu fisa cu cap de mort. Tu cum ii văzut-o mi-ai şi luat-o. Al naibii copil mai erai. Apucă-tor. încă de pe atunci promiteai. îl contemplă iarăşi : Măi, dar frumos te-a mai făcut doctorul. Nici maică-ta, dacă ar mai trăi, nu te-ar recunoaşte.

— Biata de ea, suspină Mircea. Ce femeie !

— Minunată, băiete... Şi, zi, l-ai plătit scump pe doctor ca să te facă atît de arătos ?

— Zece mii de dolari, spuse Mircea la întîmplare.

— Scump al dracului, dar face. Pe Dillinger nu 1-a reuşit tot atît de bine. D-aia l-au şi curățat oamenii din F.B.I. E adevărat că în ultima vreme chirurgia estetică a progresat mult. Servesc la ceva şi doctorii ăştia, pe care eu îi socoteam buni numai să întindă obrajii căzuți ai femeilor bătrîne... Uite, să ți-l prezint pe Ugo. Sînteți puțin neamuri.

— Bună ziua, Don Vincenzo, rosti cu deferentă tânărul. Mătuşa mea dinspre mamă, Genoveffa, a fost măritată cu vărul unchiului dumitale dinspre tată, Tommaso.

— Ah, da ! exclamă Mircea cu afectată voioşie. Grozav om unchiul Tommaso.

— Bravo, Vincenzo, interveni unchiul Gino. Ai o memorie ! Cînd părinții tăi au plecat la New York abia dacă împlinisei patru anişori... Bietul taică-tău ! Ce moarte groaznică !

„Haiti, dacă îmi cere amănunte, am dat de dracu", reflectă alarmat Mircea.

— Auzi să-l ucidă pe scaunul electric ! continuă unchiul Gino. Ce sfîrşit

!... Şi maică-ta să piară arsă! Adevărul e că trăgea cam mult la măsea. Mi-a spus mie Taddeo. Şi mai obişnuia să şi fumeze în pat...

Mircea oftă plin de compasiune.

— Dacă ai şti cit m-am străduit să o dezbar...

— Şi fratele tău ? întrebă iarăşi Gino.

— Cu el e o poveste lungă.

— Să nu-mi spui că te-ai certat cu Spiridone. Era un băiat tare

blajin. Tu ai fost încă de mic un bătăuş şi jumătate. Dar Silvia, Sisto. Simone, Pamfilo ce mai fac ?

— M-am cam rupt de ei, spuse Mircea cu jumătate de glas.

— Rău, băiatule, îl dojeni unchiul Gino. Nu trebuie să dai cu piciorul neamurilor, oricît ai ajunge de sus. Ehe, ți s-a cam urcat succesul la cap.

într-un rînd, Don Serafino spunea că nu mai vrea să mai aibă de-a face cu tine. Dar i-a trecut... Unchiul Gino scoase din buzunarul hainei negre o pipă şi o pungă cu tutun. Cu gesturi dorn oale, începu să înfunde tutun în pipă. Tutun sicilian, rosti el. Cel mai aromat din lume. Alții rîd de mine. Cică nu mă pricep. Dar eu ştiu mai bine. Ugo, poți să pleci. Am ceva de discutat cu Vincenzo.

Ugo ieşi de-a-ndaratelea. Nu reuşea să-şi desprindă privirile de chipul lui Mircea. Se împiedică de prag şi abia scăpă să nu se întindă pe podea cît era de lung.

închise cu grijă uşa în urma Iui.

— Ai văzut cum se uită la tine ? zîmbi unchiul Gino. Te invidiază. în lume nu sînt doi Vincenzo.

IVIiicea surise palid.

— Nu e chiar aşa. Unchiul Gino îşi aprinse pipa.

— Lasă, nu mai face pe modestul. Se aplecă la urechea lui Mircea şi îl întrebă confidențial : Ia zi, Vincenzo, cîți oameni ai căsăpit cu mîna ta ?

Mircea tuşi încurcat.

— N-aş putea să spun...

— De mine te fereşti ? întrebă unchiul Gino cu mîh-nire. Numai în jurnale s-a scris de cinci inşi. Pe Diamond nu l-ai curățat tu ?

Mircea încercă să recapituleze tot cş citise în presă despre lumea gangsterilor din America. Bătrînul îi vorbise despre New York, despre o execuție pe scaunul electric ; asta însemna că teatrul isprăvilor personajului pe care-l întrupa se situa desigur, în Statele Unite. îşi aminti brusc că citise demult despre un oarecare Vincenzo Genovese, unul dintre capii traficului internațional de stupefiante. Inclus de F.B.I. într-un grup de gangsteri notorii de origine italiană care urmau să fie expulzați în Statele Unite, Genovese avusese ghinionul să fie implicat între timp, în asasinarea unor agenți ai Biroului Narcoticelor. Ca să scape de scaunul electric, se făcuse nevăzut. De atunci îl căutau toate polițiile din emisfera occidentală. Mircea regreta că nu se documentase mai temeinic în acest domeniu. Dacă-l întruchipa pe Vincenzo Genovese trebuia să joace tare. Operația chirurgicală estetică la care se supusese acest gangster pentru a-şi schimba înfățişarea cu scopul de a scăpa de urmărirea autorităților şi probabil şi de răzbunarea vreunei bande rivale stătea la baza unui truc care putea să aibă consecințe tragice. Ce se va întâmpla dacă Vincenzo Genovese va apărea pe neaşteptate dezvăluindu-i astfel impostura ? Ori dacă se va ivi vreun ins care cunoştea noul chip al gangsterului ?

îndată ce se va vedea pe uscat va profita de ocazie spre a-şi lua tălpăşița. Nu ştia încă unde îl ducea unchiul Gino, dar nu va întirzia să afle.

— Diamond Joe şi-a meritat soarta, declară el cu prudență.

— Dar Slim Keyes ? îl iscodi unchiul Gino.

— Slim s-a ales cu ceea ce trebuia să se aleagă.

— Ştiu. Zece gloanțe în burtă ! Întotdeauna am spus că violența îți va cauza neplăceri. Vezi ce-ai pățit ? Dacă nici *Onorata Familie* n-a mai putut

să te ajute...

— Nu mă plîng, zise Mircea străduindu-se să nu spună prea mult.

Onorata Familie era desigur, o expresie care ascundea o organizație puternică. M-am aflat adesea în situații grele, continuă Mircea, fără să fiu ajutat cum ar fi trebuit...

— Nu cîrti, Vincenzo, îl dojeni unchiul Gino. Ai noştri au făcut tot ce-au putut. Vrei să spui că nu-i aşa ?

Mircea încercă să se ridice într-un cot. ,

— Prefer să tac. Au! Iar mă doare !

— Te las să te odihneşti, spuse unchiul Gino. Avem tot timpul să mai stăm de vorbă. Vrei un pahar de *Marsala* sau de *Etna ? O* să te pună pe picioare !

— Aş prefera un *whisky,* zise Mircea. în America m-am învățat cu băutura asta.

Bluful era mai mult decît necesar în actuala situație.

— *Whisky ?* Unchiul Gino se scarpină în cap. Să-l întreb pe Ugo dacă are puțin *whisky* pe bord. Tinerii ăştia se topesc după băuturile străine. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă- Se opri cu mîna pe clanță. Mîine seară, la Palermo.

Mircea înregistra astfel încă un amănunt. Mergeau la Palermo. în lumea *Mafiei.* Deoarece înghiți în sec. *Mafia.* Nu cumva intrase în mijlocul oamenilor Mafiei ? Cunoştea reputația acestei organizații.

Unchiul Gino ieşea tocmai pe uşă, cînd Mircea se simți ispitit să-l strige înapoi şi să-i destăinuie totul. Uşa se închise. Mircea supină adînc. Pierduse o ocazie.

Peste puțin timp îşi făcu apariția Ugo. Un Ugo domesticit care aducea o sticlă de *whisky.*

— Unchiul Gino mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el destupînd sticla.

— Cu apă ? întrebă el.

Sec replică Mircea cu emfază, î i plăcea să-l impresioneze pe tinerelul acesta imberb. Ți-am urmărit activitatea la New York, Don Vincenzo spuse Ugo, în vreme ce-i turna băutura în pahar.

Am auzit şi despre isprăvile dumitale la Chicago, şi la S a n Francisco. Matarella ți-a dat mult de lucru ? Hm ! replică Mircea cu nepăsare. Nu prea. Ugo făcu ochii mari. Se spune că şi Capone i-a ştiut de frică lui Maia rella.

Mircea rîse cu afectată modestie,

— Capone, Matarella reprezintă trecutul.

— N-ai vrea să mă iei cu dumneata. Don Vincenzo ? întrebă sfios Ugo.

Mircea îşi încreți sprîncenele,

— Unde să te iau ?

— La New York. Cînd ai să te întorci la New York. 1 Yod că ai să te întorci în Statele Unite, nu-i aşa ?

— Da, desigur, răspunse Mircea. îndată ce-mi aranjez treburile.;.

— Am auzit că numai dumitale îți ştie de frică Don Ctrro. Şi *Piesele de 90*

se tem de sosirea dumitale la Palermo. Cică ai să te dedai la violențe...

— Depinde, replică Mircea, întrebîndu-se ce însemn a u acele Piese *de 90.*

„Sînt un mare personaj, îşi zise el, de vreme ce atîtea *Piese* sînt îngrijorate..."

Ugo se uită spre hublou.

— A început să se lumineze. Pînă diseară sîntem la Lipari.

„Deci nu mergem direct la Palermo", reflectă Mircea. Ugo ieşi din cabină. Rămas singur, Mircea se ridică în coate. Durerea de cap îl lăsase, în schimb se simțea încă amețit. Se pipăi în creştet. îi crescuse un cucui cît un ou de porumbel, dureros la atingere. Se uită în jur. Se afla într-o cabină strimtă, cu patru cuşete, cu un dulăpior şi cu două hublouri, unul în dreapta şi altul în stînga. Deduse că se alia pe un vas de mic tonaj, probabil o navă pescărească.

în cabină stăruia miros de peşte, de cauciuc încins şi de benzină.

La capătul cuşetei văzu agățată într-un cui haina *gris-fer* a adevăratului

Vincenzo Genovese. Toate valizele — şi ale lui şi ale lui Genovese — erau orînduite după mărimi pe cuşeta din față. Bagajele pe care le moştenise fără voie cereau a fi cercetate. Trebuia să se deprindă cu ele ca şi cînd ar fi fost ale lui.

Coborî de pe cuşetă. Amețeala îl făcu să se sprijine cîteva clipe de perete.

După ce-şi reveni, se apropie de valizele lui Genovese. Erau trei la număr. Scoase- cheile din buzunarul hainei *gris-fer* şi le descuie pe rînd. în primele două găsi cîte un costum de lustrin, unul alb şi altui gri închis, cămăşi, cravate, pijamale şi o trusă de toaletă. Nici unul din aceste obiecte nu avea monogramă sau marca furnizorului. în a treia valiza se aflau pantofi — vreo opt perechi — de calitate excepțională şi cu o linie foarte modernă. Genovese fusese desigur un mare amator de încălțăminte frumoasă. Şi pantofii erau fără marcă.

Mircea închise valizele, vîrî cheile în buzunarul pantalonilor, alături de cheile lui şi se întinse pe cuşetă. Cabina valsa parcă în jurul său. Stătuse prea mult timp în picioare. Urmările loviturii din ajun se făceau încă simțite.

Ațipi...

Cînd se trezi, soarele pătrundea potop prin hublouri, în cabină era înăbuşitor de cald. Ar fi deschis hublourile dacă nu s-ar fi temut că jerbele de apă stîrnite de mersul vasului ar fi pătruns înăuntru.

Îşi consultă ceasul de mînă. Zece şi jumătate.

Capul nu-l mai durea. I se făcuse în. schimb o foame straşnică.

Parcă la comandă, Ugo intră cu o tavă încărcată cu un mic dejun. Ouă, şuncă, *pasta con sarde, catolii* şi o sticlă de Moscato.

Mircea goli la repezeală farfuriile, sub plivirile admirative ale tînărului. Dădea tocmai peste cap un pahar cu vin, cînd unchiul Gino îşi făcu apariția.

— Ei te simți mai bine, Vincenzo ? îl întrebă el jovial.

— Sînt încă buimac, minți Mircea. Am momente în c a r e nici nu ştiu unde mă aflu, continuă el, ducîndu-şi m i n a l a frunte.

Adoptase această linie de conduită, spre a-şi justifica eventualele scăpări de memorie. Va evita astfel multe încurcături.

Ar fi bine să ieşi pe punte, îl povățui unchiul Gino. Aerul curat are

să-ți mai limpezească puțin capul.

— M-au pocnit zdravăn, stărui Mircea să brodeze pe aceeaşi temă. E de mirare că nu mi-au zdrobit țeasta.

Cînd să iasă din cabină, Ugo îi puse pe umeri haina.

— Bate tare vîntul. Să nu răceşti.

Mircea îi mulțumi, zîmbindu-i condescendent.

Ajuns pe punte, aspiră adînc aerul proaspăt şi sărat a l mării. Se simți înviorat. Ugo avusese dreptate. Sufla un VÎnt năprasnic. Mersul vijelios al vasului sporea curentul.

Mircea îşi aruncă privirile în jur.

Pretutindeni se desfăşura marea violetă, zebrată de valuri cu creste înspumate. Vasul înainta cu mare viteză, lasînd în urmă o dîră albă, dantelată.

— Dacă n-ar fi trebuit să facem un scurt popas la Li pari, în noaptea asta am fi luat masa la Palermo, zise unchiul Gino.

Mircea se feri să ceară explicații. înțelepciunea proverbului „tăcerea e de aur" îşi găsea în cazul ăsta cea mai deplină ilustrare. Trebuia să descopere singur cheia enigmelor, asemenea unui modern Perseu în luptă cu Meduza. De data asta Meduza se identifica, pare-se, cu Mafia.

Curentul stîrnit de mersul vasului era atît de puternic, încît Mircea îşi trase pe mîneci haina, care îi venea foarte bine. îşi înfundă mîinile în buzunar.

— Goneşte frumos, nu-i aşa ? zîmbi unchiul Gino. Motoare *Rolls-Royce.*

Mircea ciuli urechile. Motoare *Rolls-Royce* pe un vas, aparent, atît de vetust ! Ciudățeniile se țineau lanț...

Curînd după lăsatul serii, trecură prin preajma insulei Stromboli.

Vulcanul aflat într-una din erupțiile sale periodice arunca pe cer o lumină purpurie. Căderea materialelor vulcanice în mare, la Sciara del Fuoco, oferea un spectacol dantesc.

Mircea stătea rezemat de parapetul de lemn şi se uita cu nesaț la creasta muntelui împodobit cu o cunună roşiatică.

Apoi vulcanul Stromboli rămase în urmă.

Pe învelişul mării se fugăreau jucăuş scînteieri fosforescente. S-ar fi zis că miriade de licurici se aşternuseră peste leagănul valurilor.

Trecură şi pe lîngă stînca bazaltică abruptă a Iui Strombolichio şi după o jumătate de oră de mers, vasu! îşi încetini viteza. La prova apăruse-o masă neagră, cu povîrnişuri repezi, argintate pe alocuri de ploaia razelor lunii.

Motoarele încetară brusc să mai huruie. Se aşternu o linişte adîncă, întreruptă doar de lipăi tul valurilor ce se loveau de pîntecele vasului.

Deşi se aflau în largul mării, sufla de undeva o boare uşoară, încărcată cu miresme de flori şi de... portocale. Da. De portocale.

Unchiul Gino se apropie de Mir cea. Pufăia din pipa lui marinărească şi se uita atent spre masa întunecată de la prova.

Apăru şi Ugo, urmat de doi inşi din echipajul vasului.

— Cît e ceasul, Ugo ? întrebă unchiul Gino.

La lumina unei lanterne electrice, Ugo se uită la ceasul său brățară.

— Nouătşi şaptesprezece, zise el. Unchiul Gino pufăi şi mai tare din pipă.

— La nouă şi zece Michelotto trebuia să fie aici.

— Să nu se fi întâmplat ceva, opina Ugo. Unchiul Gino îl privi fără să-i răspundă. In afară de faptul că pufăia des din pipă, nimic nu-i trăda neliniştea.

— O fi întârziat cu descărcatul, zise unul din însoţitorii lui Ugo, un bărbos cu ceafă de taur.

— Să ne apropiem de golf uleţ ? întrebă Ugo. — Nu, răspunse scurt unchiul Gino.

Aşteptarea se prelungea. Abia după vreun sfert de oră se auzi în depărtare bîzîitul unui motor. — Michelotto ! zise bărbosul.

Unchiul Gino făcu semn cu capul spre bărbos, care duse un deget la şapcă şi coborî la motoare. Al doilea insotitor al Iui Ugo, un tip scund şi vînjos eu braţe lungi ca de urangutan şi picioare îndoite în afară, ca două paranteze, trecu la timonă.

Bîzîitul bărcii cu motor creştea în intensitate. După o coastă stîncoasă a insulei apăru silueta neagră a unui vas.

Ugo scoase din buzunar un emiţător cu tranzistori,

— Semnalizează ! rosti sec unchiul Gino. Ugo trecu aparatul pe emisie.

— Taormina, Taormina ! Te caută Tibru ! Spune dacă i i prezent. Parola. Trec pe recepţie ! Gata.

Cornută aparatul pe recepţie şi aşteptă, In difuzorul aparatului se auzi replica.

— Aici - Taormina, aici Taormina. Sînt prezent, Tih n i Ic. Şapte stele de argint. Trec pe recepţie.

— Aici Tibru, aici Tibru ! Şapte sfeşnice de aur. Apropie-te ! Gata.

Ugo îşi agăţă de gît cureaua aparatului, apoi scoase clin buzunar un pachet de ţigări *Camei.*

— Serviţi-vă, Don Vincenzo, zise el întinzmdu-i pachetul pe care-l izbi în fund cu un bobîrnac, făcînd să iasă pe jumătate o ţigară.

Mircea luă ţigara. Cu o mişcare iute Ugo scoase un pistol îndreptîndu-l spre pieptul lui Mircea, care tresări, simţind în tot corpul un fior rece. Ugo apăsă pe trăgaci. Din pistolul-brichetă ţîşni o flacără.

Mircea îşi aprinse ţigara. Fiorul de gheaţă lăsă locul unei năduşeli fierbinţi, abundente, care-i umezi în cîteva clipe cămaşa.

— *Grazie !* zise el stăpînindu-şi emoţia.

Avusese un moment de slăbiciune care ar fi putut trezi bănuieli. Nu era. deprins cu asemenea situaţii. Simţi instinctiv privirile nedumerite ale lui Gino aţintite asupra sa. Trebuia să găsească la repezeală o justificare a tresăririi sale în faţa pistolului-brichetă. Simula o nouă tresărire şi îşi duse mîna la cap, făcînd o schimă de durere.

— Ce ai '? întrebă unchiul Gino.

— Mă trec nişte junghiuri prin cap...

Vasul lui Michelotto se apropiase simţitor. Deodată o lumină albă se aprinse pe catarg.

— Idiotul ! Ce l-o fi apucat ? exclamă furios unchiul Gino. Ugo, spune-i să stingă imediat lumina.

Ugo dădu să manipuleze aparatul.

Calm, Mircea întinse mîna stingă oprindu-l pe Ugo să treacă pe transmisie, iar cu dreapta făcu un gest elocvent. -— Pistolul ! rosti el grav.

Uluit de tonul lui Mircea, Ugo se execută. Scoase din buzunar un pistol cu surdină şi i-l întinse.

Mircea luă pistolul şi mai înainte ca Gino să fi putut schița un gest de împotrivire, trase un foc în direcția vasului. Lumina albă se stinse.

Simți o mare satisfacție. Tot a fost bun la ceva şi stagiul militar. Nu luase el pe degeaba insigna celui mai bun trăgător la țintă pe divizie.

Unchiul Gino se uită admirativ la Mircea, apoi întoarse capul spre Ugo.

— Ei ! Te mai îndoieşti ? Numai Vincenzo putea să facă una ca asta. Apoi se adresă lui Mircea : Măi, băiatule, aici nu sîntem în America.

— Nici o grijă, spuse Mircea cu calm, înapoind pistolul lui Ugo. De obicei nu port arme de foc. Am vrut numai să văd dacă mai sînt în stare de ceva după lovitura aia păcătoasă.

între timp nava lui Michelotto se apropiase. Cele două vase abordară. Un bărbat subțire sări cu agilitate de maimuță peste cele două parapete, oprindu-se lîngă unchiul Gino.

— Nu trebuia să tragi, Don Gino. S-a aprins din greşeală, se scuză noul venit.

— Bine, bine, Michelotto, zise unchiul Gino aspru. Ce-a fost întîrzierea asta ?

— Transbordarea. Iar au lipsit zece lăzi. Şase de *Camei* şi patru de *Philip*

Morris.

Unchiul Gino încreți din sprîncene, apoi se întoarse spre Mircea.

— Americanii tăi. Vincenzo, au cam început să-şi facă de cap. E a doua oară că lipsesc lăzi. Şi din ultimul transport trimis de tine au lipsit. Cîte au lipsit, Michelotto, din transportul Genovese ?

Michelotto îşi frecă bărbia.

— O p t . Şapte *Chesterfield* şi una *Corona-Coronas.*

— Şi havanele sînt scumpe, Vincenzo, zise unchiul fino. O ladă cu havane face cît zece de *Chesterfield.*

— Nu se poate să fi lipsit, ripostă Mircea cu gravi-late.

— Ba se poate, replică bățos Michelotto. Eu le-am luat în primire.

Unchiul Gino zîmbi ciudat.

— Să vă fac prezentările : Michelotto Perenze, Vincenzo Genovese. Michelotto cunoştea faima lui Vincenzo Genovese, sup r a numit în cercurile mafiote din New York şi Chicago V i n c e n t the Killer.

— îmi pare foarte rău, dar ăsta e adevărul, Mister Genovese.

Se uită fix la Mircea. Fotografia lui Genovese pe care o văzuse într-atîtea ziare nu se potrivea deloc cu mutra interlocutorului.

Unchiul Gino îi citi în ochi nedumerirea.

— Ai de a face cu adevăratul Vincenzo Genovese. Pot Bă te asigur, rosti el sec, punînd capăt discuției.

— Mă supără chestia cu lăzile, zise Mircea, adoptînd un aer înțepat.

— Fii liniştit, nu e vina ta, băiatule, spuse unchiul Gino. Pe drum se întîmplă multe. Dar îi dibuim noi pe hoți. în sînul *Onoratei Familii* n-au ce căuta indivizii necinstiți.

„Omul ăsta nu e lipsit de umor", cugetă amuzat Mircea.

— Michelotto ne însoțeşti la Palermo, spuse unchiul Gino. Michelotto se încruntă.

— Şi treburile de aici...

— Le laşi pe seama lui Albanese. Porunca lui Don Scrafino.

— Bine, dar...

— Nici un dar...

— Atunci, mă duc să-mi iau lucrurile.

— Bine. însă într-o jumătate de oră să fii înapoi. Unchiul,Gino îi întoarse spatele. Se adresă apoi lui Mir-cea : Vincenzo, în noaptea asta tragem un chef la Li pari cu cel mai bun vin. Am să văd dacă renumele tău se confirmă. Calo Vessalone îmi spunea deunăzi că eşti în stare să goleşti o sticlă de vin dintr-o singură sorbitură... Iar mîine în zori, ne continuăm drumul spre Palermo...

în dimineața următoare, Mircea zăcu în cuşeta sa pînă la ora prinzului.

încercase să țină vitejeşte piept unchiului Gino, un băutor de înaltă clasă şi- să-şi păstreze totodată neştirbită reputația pe care i-o atribuise Calo Vessalone. Nu era el novice ia băutură, dar printre campioni nu se putea în nici un caz număra. Golise două sticle de *Lipari* şi o sticlă de *Marsala,* apoi pretextase o recidivă a durerilor de cap.

Drumul de la circiumă şi pînă la barcă îl făcuse spri-jinindu-se de brațul lui Ugo şi blestemîndu-şi junghiurile din creştet.

Dormise adînc. Fără vise. Se trezise mahmur, cu gura amară si capul greu.

Cînd îsi aminti de isprăvile pe care le făcuseră cu toții la chef, îl trecură năduşelile. Nu cumva scăpase vreo vorbă care să-l dea de gol ? La beție omul spune vrute si nevrute. Mircea îşi controlase fiecare gest, fiecare cu- vînt. Nu-si amintea să fi făcut vreo prostie. Totuşi... Bău-seră şi mîncaseră pe întrecute... Cîntaseră, trăseseră cu pistoalele... Cu zece focuri, Mircea decapitase zece sticle de *Marsala,* spre entuziasmul comesenilor.

Tot gîndindu-se la vitejiile lui bachice, adormi iarăşi.

Se deşteptă din nou abia după-amiază. îi trecuse capul. Avea însă gura iască. Bău ca un căpcăun, pe nerăsuflate, o cană mare cu apă. Apoi ieşi pe punte.

Coastele stîncoase ale Siciliei se profilau la orizont. Soarele le învăluia într-o lumină trandafirie.

Unchiul Gino ieşi. jovial în întîmpinarea lui Mircea.

— Ei, ai dormit bine ? Te-ai trezit la timp. Peste un sfert de oră debarcăm la Castellamare. Iar diseară sîntem la Palermo. Don Serafino te aşteaptă cu masa.

Mircea îşi umflă pieptul cu aer.

— Ah, de aici simț miresmele Siciliei ! exclamă el cu patos. Chemarea pămîntului natal e mai puternică decît orice...

Cînd vasul acostă la Castellamare, cerul în asfințit s e împurpurase ca o mantie imperială.

Pe chei îi aşteptau trei bărbați în haine închise la culoare. Chipurile lor erau impasibile ca. nişte măşti.

— Totul e în regulă, Âlfano ? întrebă unchiul Gino, îndată ce puse piciorul pe pămînt.

Unul dintre cei trei făcu un pas.

— Da ! răspunse el monosilabic.

— Ia-o înainte ! zise unchiul Gino.

Mircea era încadrat de Ugo şi de Michelotto. însoţitorii lui Alfano trecuseră în urma grupului.

Se îndreptară cu toţii spre o străduţă care se deschidea între două antrepozite dărăpănate. Intrară în primul antrepozit, printr-o uşă cu tocul lăsat într-o parte, dar care se deschidea foarte uşor, in ciuda aspectului ei ve-l ust. în hala întunecoasă, pardosită cu ciment şi transformată în garaj, aşteptau două automobile negre. Un *Buick Electra* şi lm *Fial 2300.*

Alfano deschise uşa Bmck-ului.

— Poftiţi !

Unchiul Gino se opri în dreptul celeilalte maşini.

— Nu, Ugo, tu o iei înainte cu *Buick-ul.* Lucio şi Giu-seppe merg cu tine. Alfano ne însoţeşte pe noi.

Unchiul Gino, Mircea şi Michelotto se aşezară pe bancheta din spate a

Fiat-ului. Alfano trecu lîngă şofer.

Buick-ul semnaliza cu farurile. Portarul garajului apăru din cabina sa cu pereţi de sticlă şi apăsă pe butonul fixat în dreapta unor porţi înalte cît peretele. Canturile se deschiseră uşor prin culisare.

Maşinile demarară.

Buick-ul ieşi cel dintîi, legănîndu-se pe amortizoarele elastice. Fiái-ul îl urmă la vreo cincizeci de metri.

Mircea era nedumerit. De ce preferase unchiul Gino să folosească Fiai-ul ? Se feri însă a pune vreo întrebare.

Tot unchiul Gino îi dădu o explicaţie pe ton de glumă:

— Nu-mi plac Buick-urile. întâmplarea a făcut să am două accidente pe maşini de astea. De atunci, să nu Ie mai văd.

Explicaţia era evident trasă de păr. Michelotto şi Al-fano rîseră ca de o glumă bună. Mircea îşi dădea seama că adevăratul ei înţeles era altul. îl va afla el mai tîrziu.

Străbătură o stradă îngustă, pavată cu bolovani jde rîu şi mărginită cu case albe dărăpănate, proptite parcă unele de altele.

Ieşiră într-o şosea pietruită, care se orienta, spre şiruri de dealuri stîncoase dinspre miazăzi.

Fiat-ul gonea cu peste optzeci de kilometri pe oră. în urma *Buick-ului* se ridica un vîrtej de praf, pe care din fericire vîntul îl repezea spre stînga şoselei.

Cu gesturi domoale, unchiul Gino scosese din buzunarul portierei din partea sa un pistol-mitralieră *Para-bellum,* cu treizeci şi două de focuri, pe care-l examina pe toate feţele.

— Bine uns, rosti laconic.

Din buzunarul celeilalte portiere, Michelotto trase un pistol-mitralieră pe care Mircea nu reuşi să-l identifice. Părea de proveniență englezească.

Şi Alfano făcu aceeaşi operaţie. Scoase o puşcă-mi-tralieră *Browning* şi o puse pe genunchi.

„Te pomeneşti că ăştia vor să mă cureţe după ce ieşim în plin cîmp", îşi zise Mircea uşor alarmat. îl liniştea oarecum gîndul că indivizii ar fi putut să scape de el pe mare, şi încă fără nici un risc, dacă ar fi avut de gînd s-o facă.

Unchiul Gino îi întinse pistolul.

— Poate îți va fi de folos. Don Cirro se ține iarăşi de capul nostru. Speră să-şi recîştige supremația. Idiotul !

— Şi dumneata ? întrebă Mircea.

— Eu am arma mea, zîmbi unchiul Gino, bătîndu-se uşor cu palma peste umflătura pe care o făcea haina în partea stingă a pieptului.

Mircea simți o furnicare prin şira spinării. Aventura începuse să-l captiveze, era ca într-un film cu gangsteri.

După vreo douăzeci de minute de mers, ajunseră într-o şosea largă. Cotiră spre stînga.

Peisajul era oarecum arid. Stînci şi pietre golaşe străpungeau parcă scoarța dealurilor bine acoperite pe alocuri cu vii.

Unchiul Gino, atît de volubil pe mare, păstra acum o tăcere mohorîtă.

Îşi aprinsese iarăşi pipa şi pufăia alene. Privirile sale reușeau să scruteze însă fiecare colț de stîncă pe lângă care treceau cu maşina. Tot atît de atenți erau şi Michelotto Alfano.

— Peste zece minute sîntem la Alcamo, spuse în .Tuşit unchiul Gino, peste o jumătate de oră la Partinico, i a r peste o oră la Palermo. Se izbi cu palmele peste genunchi. Peste o oră noi o să ne înfruptăm cu fazan şi caviar la Don Serafino, iar Ugo o să-şi strângă la piept logodnica. Izbucni în râs. S-a logodit cu o scoabă. O pocitanie slabă şi sfrijită, in loc să-şi aleagă o faită durdulie. Eh, tineretul de azi...

Michelotto rîdea în colțul gurii.

Alfano şi şoferul nu schițau nici sun zâmbet. Alfano stătea încordat ca un animal la pîndă.

Pe dreapta şoselei se ^ărea în depărtare, printre două culmi de deal, o coloană de fum negru, care se înălța vălătucindu-se spre văzduh.

— La Calatafimi !... Arde ! spuse Alfano laconic Clăile lui Don Albano.

— Aha ! mormăi unchiul Gino.

— Alaltăieri şi-a găsit vitele moarte pe tcâmp, reluă Alfano, cu acelaşi glas egal.

— Aha !

— Pun rămăşag că pînă la sfârşitul săptămînii ine vinde moşia. La prețul fixat de noi...

— Aha !

Mircea simți un fior. îşi dădea seama încă o dată că avea de-a face cu oameni cari nu se dădeau înapoi de la nimic.

Maşinile trecură ca o trombă prin Alcamo.

— Pe aici cum mai merg treburile ? întrebă unchiul Gino.

— Bine, zise Alfano. Toți negustorii şi-au achitat *pizzu.* Numai Girolamo a fost mai nărăvaş.

— Care Girolamo ?

— Măcelarul. Dar l-am potolit noi. Două zile a turbat căutîndu-şi copilul. Nu 1-a găsit decît după ce şi-a plătit *pizzu.* Şi cu dobîndă. Pentru întîrziere...

— Aha !

Lui Mircea nu-i fu greu să înțeleagă sensul cuvântului *pizzu.* Oamenii plăteau ca să-şi asigure „protecția"... Soarele se cufundase dincolo de orizont. Era încă lumină.

Imensa cupolă a cerului vioriu se sprijinea pe coloane nevăzute.

Coline ondulate, cu pante acoperite de vii, se desfăşurau de o parte şi de alta a drumului.

Cînd intrară în Partinico, reclamele luminoase începuseră să se aprindă. Oamenii ieşiseră la plimbare pe strada principală. în faţa unei case cu storurile lăsate, atîrna un drapel negru. Bărbaţi şi femei în haine cernite stăteau în dreptul porţii.

— Cine a murit ? întrebă unchiul Gino, scoţîndu-şi pipa din gură.

Alvaro Mannara, spuse Alfano calm. Suferea de o boală fără leac. Avea mîneărime la limbă...

Lui Mircea i se ridicase un nod în gîtlej. îl strangula emoţia. Unchiul Gino se întoarse spre el :

— Ei, ce zici de oamenii noştri, Vincenzo ?

— Îmi plac, zise Mircea, silindu-se să pară cît mai jovial. Sînt operativi.

De la Partinico şoseaua porni să urce şerpuitoare împlîntîndu-se în masivul muntos, pe care trebuia să-l străbată spre a coborî la Palermo.

Distanţa dintre *Fiat* şi maşina dinainte se menţinea constantă. Lăsară în dreapta vîrful Vutura, în stînga muntele Gibilforni şi se avîntară în jos pe serpentinele care coborau spre Castellano. în depărtare se zărea oraşul palermo, încadrat de munţii Pelleregrino şi Grifone. Golful Palermo îşi desfăşura pînă la orizont apele violete.

Mircea admiră cu nesaţ măreaţa privelişte.

Mai aveau vreo doi kilometri pînă la Passo di Rigona. Şoseaua se depăna acum dreaptă. înainte *Buick-ul* gonea

OU aproape o sută de kilometri pe oră. *Fiat-ul* îl urma i idei ca o umbră. Deodată, dintr-un drum care se deschidea spre stînga,

lîşni o maşină albastră, care taie drumul Bmcfc-ului. Se iuzi un răpăit de mitralieră. .....

Mircea asistă uluit la scena.care se desfăşură cu vi-icza fulgerului. *Buick- ul* scăpat de sub control, porni spre Ireapta; părăsi şoseaua şi se rostogoli de cîteva ori. Se auzi o explozie, apoi o limbă de foc se avîntă spre cer.

Maşina albastră îşi mări viteza îndreptîndu-se spre Passo di Rigona. Silueta ei se micşoră în zare.

Alfano şi Michelotto ridicară instinctiv armele.

— Nu ! porunci sec unchiul Gino.

— îi lăsăm să ne scape ? strigă furios Michelotto. Cînd *Fiat-ul* ajunse în dreptul automobilului care ardea ca o torfcă, unchiul Gino ordonă scurt.

— Opreşte !

Fiat-ul stopa în scrîşnet de frîne.

Cu agilitate surprinzătoare pentru vîrsta lui, unchiul Gino sări din maşină şi se îndreptă în fugă spre carcasă incandescentă a Bwicfc-ului.

Mircea, Michelotto şi Alfano îl urmară.

Unchiul Gino se opri la cîţiva paşi de rugul care răs-pîndea miros de benzină şi de cauciuc ars. Se auziră o serie de pocnete. Exploda muniţia din maşina incendiată.

— Sau dus cu toţii, murmură unchiul Gino. Soarta asta ar fi trebuit s-o avem noi, adăugă el după cîteva clipe. Se întoarse spre Mircea. Ar fi fost al treilea accident... Şi ultimul... Se scarpină în bărbie. Primirea asta ia

pentru tine, Vincenzo. Aş putea să jur. Se îndreptă spre

Fiat. Michelotto bolborosi indignat.

— I-am lăsat să ne scape...

Alfano îşi încleştase fălcile şi nu scoase o vorbă. Mircea simți că i se îngustează brusc gulerul. Aventura începea să ia o întorsătură puțin plăcută. Unchiul Gino se uită crunt la Michelotto :

— Ce-ai fi vrut ? Să ne fi bătut cu mitralierele pe străzile oraşului ? Să ne fi urcat toată poliția în cap ?

— Te-ai făcut prea prudent, Don Gino, zise Michelotto, dîndu-se la o parte astfel încît Mircea să se urce to *F i a t.* . Ar fi fost mai bine...

— Gura ! i-o retează unchiul: Gino.

Michelotto mirii ca un dulău; pus pe harță, dar *nm* mai stărui să-şi continue fraza. Se urcară cu toții în maşini.

— E bine să dispărem cit mai repede de aiei,, zise lanehiul Gino. Curioşii şi carabinierii nu vor întârzia să; «feai năvală...

Fiat-ul se puse în mişcare*. Traversă cu mare viteză Passo di Eigona şi se avîntă pe şoseaua care ducea la Palermo. '

— îmi lasă gura apă cînd mă gîndesc la caviarul de fi* Don.- Seraf ino,

zise imchiul Gino, aprinzîndu-şi dini nou pipa, care apucase să se stingă,..

*

* *

Mîna fină şi îngrijită a lui Don Serafino ridică paharul eu şampanie. Flăcăruile sfeşnicelor de argint de pe masă se reflectau în cristalele bizatate şi în porțelarmriîe fine.

— În cinstea Iui Vincenzo Genovese, fiu rătăcitor al Siciliei, întors printre ai săi.

Toți convivii se ridicară în picioare, înălțînd ca la poruncă paharele.

Mircea imrîfumi rnefinrndu-se ceremonios. Se eon-forma-protocolului stoet, impus de prezența lui. Pa» Serafinoi

Don Serafino îşi muie buzele subțiri şi vinete în şampania acidulată. Paharele fură golite pînă la fund.. Convivii se aşezară din nou pe scaune.

— Vincenzo, zise Don Serafino, eşti un om abiî nu numai în afaceri, dar şi în folosirea forței.

Un bărbat foarte elegant, eu *o* expresie iromeă în oehi-i cenuşii, iscoditori şi plini de îndrăzneală, zîmbi enigmatic. Avea silueta şi gesturile unui actor de cinema eare se ştie punctul de atracție al tuturor.

— Te felicit, Vincenzoi pentra modul discret în eare fc-ai. lichidat pe Jack îteaa. I s-a găsit cadavrul pe terasementul căii ferate, ciuruit de gloanțe... Dar cu bietul român ce-ai avut ?

Mircea încreți din sprîncene. Simți că i se taie respiratia. Românul? Ce complicații interveniseră! Reuşi t o t u s i să- ş i păstreze calmul.

—Adică ? rosti el cu afectată impertinență.

— Dragă Vincenzo, interveni Don Serafino cu tact, departe de noi să-ți cerem socoteala. Remarcăm numai c ă moartea românului ar putea să atragă după sine o pub l i c i l a t e cam supărătoare. Mai era şi scriitor.

— Probabil că a fost silit să-l suprime şi pe român, .I N C unchiul Gino sărindu-i în ajutor. Martorii inoportuni...

— în Italia e recomandabil să fii mai prudent şi mai... temperat, zise bărbatul cel elegant.

— Nu am venit în Italia ca să primesc lecţii, replică JVIireea bătăios.

Se impunea să-şi susţină rolul pînă la capăt. Intransigenţa era obligatorie.

Orice slăbiciune putea să-l coste scump. Făcuse o experienţă în acest sens pe vas şi nu mai voia s-o repete...

— Joe, Vincenzo, basta, basta ! rosti Don Serafino, autoritar. Nu-mi plac certurile. Joe îţi este prieten. în sarcina lui se află paza dumitale.

— Am văzut cit e de eficientă paza asta. Numai graţie lui Don Gino mai sînt'acum în viaţă.

— Don Cirro îşi va primi pedeapsa, zise Joe cu răceală.

îşi umplu paharul cu şampanie şi-l dădu peste cap.

Toată discuţia fusese urmărită în tăcere de un al cincilea personaj, care îşi revărsa pe scaun corpolenţa ele-fantină. Ochii îi erau îngropaţi în osînză. In partea dreaptă a gîtului diform atîrna o protuberantă care-i acoperea în parte gulerul hainei. Mîinile-i semănau cu nişte pernişe. Mesteca domol caviarul amintind o rumegătoare.

Din masa aceasta de carne ieşi un glas subţire ca un falset de eunuc.

— Lasă laudele, Joe. De mult ne tot ameninţi cu pedepsirea lui Cirro. Şi pe el îl doare în fund de tine. Scuzaţi expresia, Don Serafino. Să vorbim mai bine de lucruri serioase. Cînd sosesc ţigările, Gino ?

Gino se scarpină în creştet.

— Ce e azi ? Marţi ? Vineri le ai la Castellamare. Ah! Tot în legătură cu ţigările. Nu sînt mulţumit de Mi-chelotto. Pretinde „cam des" că lipsesc lăzi cu ţigări.

Don Serafino se servi cu o pulpă de fazan.

— Vincenzo, crezi că pînă la sfîrşitul săptămînii soseşte şi transportul tău cu stupefiante ? întrebă el.

— Nu m-ar bucura deloc să sosească atît de repede, zise elefantinul, întrerupîndu-şi rumegatul. Aş vrea să dispun de tot efectivul pentru stupefiante.

— Ai destui oameni, Don Calo, la Castellamare, zise Joe.

— Vezi-ţi de sectorul tău, replică Don Calo, servindu-se cu o nouă porţie de caviar.

— La nevoie îţi trimit întăriri de la Trapani, zise unchiul Gino.

în clipa aceea se deschise uşa. Intră o fată de vreo optsprezece ani, o drăcoaică vioaie cu păr şi ochi de cărbune, cu sîni obraznici, corp ispititor şi picioare lungi de balerină. Purta o rochie învoaltă, de muselină albă, stropită cu paiete. Sandalele aurii cu tocuri înalte, se armonizau cu o geantă mică de fir, pe care noua venită o rotea asemenea unei sfîrleze, pe degetul arătător.

Fata îl sărută pe Don Serafino pe obraz, făcu un semn voios cu mîna spre ceilalţi convivi, se uită plăcut surprinsă la Mircea, apoi se aşeză pe unul din cele două scaune rămase libere.

— La ora asta se vine la masă ? o dojeni cu o umbră de asprime Don Serafino.

— Croitoreasa e de vină, ciripi fata. Mi-a adus rochia abia acum zece minute. Cum era să vin ? Goală ?

Don Serafino clătină din cap, manifestîndu-şi în acest chip inofensiv contrarietatea.

— Ce limbaj, Lucia, ce limbaj ! Ce şi-or fi închipuind prietenii despre tine ?

Lucia ridică din umeri, cu drăgălaşă nepăsare. Ai dulapurile pline cu rochii, stărui Don Serafino.

— Sînt demodate, toate sînt demodate, tată. Vrei să spună lumea că fiica lui Don Serafino nu ştie să se îmbrace ?

Fata acceptă puţin caviar şi o felie de piept de fazan.

Don Serafino o privea cu încîntare. Fiica lui nu avea asemănare în întreaga Sicilie.

— Ah, am uitat să ţi—1 prezint pe Vincenzo, zise el. Băiat simpatic, nu-i aşa ?

Lucia aruncă o privire expertă asupra lui Mircea, care se înclină cu amabilitate. îl plăcuse din prima clipă.

— Joci tenis ? întrebă ea.

— Mă descurc...

— Am să te invit la un meci. Vreau să te bat. Mircea zîmbi.

— Să mă baţi ? Te-am supărat cu ceva, *sîgnorina* Lucia ?

Fata rîse, arătîndu-şi dinţii albi, superbi.

Mircea observă că Joe îl privea cu o expresie învenir nată. Nu cumva era gelos ? Asta ar complica şi mai mult lucrurile.

Restul cinei, conversaţia se învîrti numai în jurul Luciei care turuia cu nesecată vervă despre modă, filme, sporturi nautice şi în special despre muzica de jaz, marea ei pasiune.

înaintea desertului, Lucia se ridică de la masă.

— Tată, am plecat. La zece mă aşteaptă Caria. Trec să o iau cu maşina. Sîntem invitate la o serată.

— Ce serată? întrebă Don Serafino.

— Eu te întreb pe dumneata cînd ieşi în oraş ? rosti ea cu adorabilă impertinenţă.

Salută fluturîndu-şi mîna, apoi părăsi în fugă încăperea.

Don Serafino oftă şi se întoarse spre Joe, căruia îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nici o grijă, zise Joe, sigur de sine. Am dat dispoziţie să fie păzită de opt oameni.

— Numai să nu observe. Ar face un scandal... Ar spune că o spionez.

Elefantinul se înfrupta pofticios dintr-o piersică uriaşă, zemoasă şi înmiresmată.

— Ar trebui să fiţi mai energic, Don Serafino, spuse el ridicînd sentenţios mîna.

— Dacă ai fi în locul meu..., oftă iarăşi amfitrionul. Dar tu nu ştii ce înseamnă să ai copii.

— Slavă Domnului ! exclamă Don Calo.

— Mîine să-mi spui ce localuri a mai cutreierat Lucia, se adresă lui Joe

Don Serafino.

— O.K.

Don Serafino se uită Ia ceas.

— Tîrziu. Trebuie să vă părăsesc, prieteni. Medicii mi-au recomandat odihnă, linişte... Nu am parte însă nici de una, nici de alta.

Strînse mina oaspeților săi, apoi părăsi sufrageria. Joe se apropie de Mircea.

— Nu vrei să ne încheiem seara la un bar ? Vorbea atît de prietenos, încît trezea bănuieli.

— Dacă îți face plăcere...

— Hai cu noi, unchiule Gino. Pe dumneata nu te invit, Don Calo. Ştiu că nu-ți plac dancingurile. Păcat! Dacă ai dansa, ți-ai mai remedia silueta.

Don Calo îşi aprinse o havană :

— Mă simt foarte bine aşa cum sînt. Am plecat.

— Venim şi noi, zise unchiul Gino.

Cînd ieşiră din casă, Don Calo aruncă o privire lungă asupra cerului învăpăiat de stele.

— Care e steaua dumitaie, Vincenzo ? Mircea ridică din umeri ;

— Nu m-am fixat încă.

Don Calo arătă cu degetul unul din miriadele de aştri care împodobeau văzduhul :

— Aia de colo e steaua dumitale. O vezi ? Alături de steaua lui Joe... Ei drăcie, Joe ! Steaua ta e îngrijorător de palidă...

Joe îşi strînse eu cochetărie nodul de la cravată.

— Crezi ? Pe a dumitaie nu o mai văd de loc. Don Calo rîse, săltindu-şi abdomenul.

Coborî scările late de piatră şi se urcă în *Pontiac-ul* său care se lăsă pe *o* parte. Lîngă şofer stătea Lueky Balestrere, omul de încredere a lui Don Calo.

Pontiac-ul plecă încet, urmat îndeaproape de o maşină ocupată de trei indivizi cu mutre patibulare.

Automobilul Iui Joe, un *Chrysler Imperiul,* opri in dreptul scării.

Joe, Mircea şi unchiul Gino se aşezară pe bancheta din fund. în față, alături de şofer, se afla un tip în haine închise, cu o mitralieră pe genunchi.

în clipa cînd *Chrysler-ul* se puse în mişcare apărură alte două automobile,

care îl încadrară. Unul înainte, celălalt în urmă.

,.Ce lux de precauțiune", cugetă Mircea.

Chrysler-ul părăsi cu mersul său lent şi maiestuos grădina vilei lui Don

Serafino şi se angaja pe strada liniştită, rezidențială, străjuită de copaci seculari.

Dintr-o alee luminată slab de cîteva lampadare învăluite în iederă apăru brusc o limuzină neagră, cu faruri puternice, orbitoare, care tăie drumul Chrysler-ului, silindu-l să stopeze.

Mircea tresări.

Şoferul limuzinei negre răsuci fulgerător volanul, evî-lînd în ultimul moment ciocnirea. Apoi se pierdu cu aceeaşi viteză pe o stradă lăturalnică.

— Neînsemnat trebuie să-ți pară oraşul ăsta după ce ți-ai petrecut mai toată viața Ia New-York, spuse calm unchiul Gino. Ai să te deprînzi anevoie eu atmosfera asta patriarhală.

„Patriarhală ?" reflectă Mircea. Nu s-ar spune că era tocmai patriarhală. Incidentul de la Passo di Rigona, care-l costase viața pe bietul Ugo, dovedea tocmai contrariul.

Joe scoase din buzunar nişte documente.

— Poftim, Vincenzo, zise el. Noile dumitaie acte. De acum înainte ai să te numeşti Vincenzo Scaccia.

Mircea le luă nepăsător şi le vîrî în buzunar, fără să lc privească. S-ar fi zis că toată viața umblase cu acte false.

— Tot timpul şederii dumitaie la Palermo, adăugă Joe, ai să locuieşti la hotelul Miramar. E plasat într-o poziție avantajoasă. Ți-am rezervat un apartament. Patru oameni vor fade de pază cu schimbul, zi şi noapte.

— Mulțumesc, rosti Mircea, ca şi cînd aceste măsuri nu 1- ar fi impresionat deloc.

In realitate supravegherea aceasta permanentă începuse să-l indispună.

Chrysler-ul străbătu cîteva străzi întunecoase, traversă un bulevard luminat *a giorno,* cu trotuarele tixite de noctambuli şi după ce trecu printr-o piață cu un monument de marmură albă, coti pe o stradă strimtă, cu cîrciumi şi dancinguri de o categorie nu tocmai selectă.

Opri în dreptul unei case cu aspect burghez. O scară cu vreo zece trepte urca pînă la o,, uşă de stejar masiv, deasupra căreia scria cu litere albastre de neon *Ricardo.*

— Aici se poate bea cel mai bun *scotch,* spuse Joe, co-borînd din maşină. Mircea şi unchiul Gino îl urmară.

Doi oameni dintre cei care le asigurau paza îi excor-tară pînă la intrare. Unul din ei ciocăni în uşă, desigur după un cod. Două lovituri scurte — pauză — trei lovituri scurte.

— Localul se deschide pentru public doar cu o oră înainte de miezul nopții, explică Joe.

Le deschise un individ masiv, cu nasul strivit şi care purta cu stîngăcie un smoching prea strimt. Cerberul salută cu respect pe Joe şi pe unchiul Gino. Lui Mircea nu-i dădu decît o atenție moderată. Nu-l cunoştea.

Joe îşi conduse invitații de-a lungul unui culoar acoperit cu un covor roşu, pînă într-o încăpere de proporții mijlocii, cu măsuțe mici, lămpi cu abajur şi lumini difuze. Un platou de dans, estrada orchestrei şi un bar amenajat lîngă intrare contribuiau să creeze o atmosferă boemă.

— Ce zici ? exclamă Joe, frecîndu-şi mîinile. Uite, pînă şi pe ziduri nu sînt aninate decît reclame cu băuturi americane.

Numai două mese erau ocupate de obişnuiți ai localului.

La pian, un grăsun cu o havană în colțul gurii cin ta un *blues* din New-Orleans. Chelnerii, asistați de picolițe tinere, cu fuste scurte, care le dădeau înfățişarea unor balerine, stăteau pe lîngă mese, aşteptînd clienții. *Maître d'hotel-ui,* grav, impozant, în frac, cu vestă şi papion negru, se grăbi să iasă în întîmpinarea lui Joe şi a însoțitorilor acestuia. Zîmbind servil, îi conduse la o masă lîngă platoul de dans. Sosi şi chelnerul cu picolița sa. Fata să tot fi avut şaptesprezece ani. — era foarte d r a g u t a şi mai ales apetisant-de proaspătă.

Joe o bătu peste şolduri.

Fata îi zîmbi cu silită amabilitate.

— *Whisky,* comandă el. Valuri de *tohisky.* De care *vrei,* Vincenzo? *White*

Horse, House o f Lords, Häig, lohnny Walker ?

— *Bourbon,* zise Mircea.

— *Whisky* american, oftă nostalgic Joe. Nu poți uita *The States.* Te

cred. Nici eu nu le pot uita. Proastă idee n i avut cretinii din F.B.I. cînd ne-au expediat în Europa.

Picolița aduse paharele.

Joe îi făcu ştrengar cu ochiul, apoi se plecă la ure-i lira lui Vincenzo.

— Ce zici ? în Liberia ar face senzație. Şi la Bahia

0 avea succes.

Mircea simți că i se încrețeşte pielea. înțelesese sensul orbelor lui Joe. Chelnerul sosi cu sticla de *whisky.*

— Pentru mine *Marsala,* porunci unchiul Gino.

Joe era cu chef. Arăta lui Mircea o prietenie deosebită. Băuse zdravăn la cină şi acum golea pahar după pahar.

I n vino veritas, părea el să spună. Mircea era însă mai neîncrezător decît

Sfîntul Toma. Bănuia că Joe facerea să-l cîştige pentru a-l folosi, probabil, împotriva lui don Calo. Şi presupunerile lui nu erau greşite.

Joe rezista zdravăn la băutură. Ar fi putut să consume Incă o dată pe atît, fără să-şi piardă controlul asupra sa.

Şi unchiul Gino făcuse de petrecanie la două sticle de *Marsala* şi acum o ataca pe a treia.

între timp localul se umpluse de clienți. Orchestra cînta un *twist* antrenant. Perechile se îmbulzeau pe plat o u l de dans. Instalația de aer condiționat nu reuşea să elimine fumul de țigară din încăpere.

După miezul nopții, unchiul Gino se duse la toaletă.

Profitînd de ocazie că rămăsese singur cu Mircea, Joc îl apucă prietenos pe după umeri.

— Află că îmi eşti grozav de simpatic, Vincenzo... Poate fiindcă sîntem americani... Chiar dacă ne-au expulzat din America, noi tot americani am rămas. Nu-i aşa ?

Mai goli un pahar. Termină-ți *whisky-ul,* Vincenzo, că se încălzeşte. Ciocniră paharele. Succes la Palermo, Vincenzo !

— Succes, Joe !

Joe îl privi cu dragoste.

— Dragă Vincenzo, noi am putea face treabă bună împreună. Să fim ca frații...

„Cain şi Abel", reflectă Mircea.

— Dacă ne-am uni forțele, continuă Joe, am ajunge în scurt timp stăpînii

Siciliei. De Don Cirro şi de şleahta lui am eu grijă. Don Serafino n-o mai duce mult. Se spune că are cancer. Don Calo vrea să-i ia locul. Dar îi lip- seşte dinamismul. E priceput la socoteli. Are însă cap de intendent, nu de şef al Mafiei. Mai sînt vreo doi-trei candidați. Dar îi înlătur eu. Joe îl bătu pe umăr. Vino alături de mine, Vincenzo, şi-ți făgăduiesc un viitor cum n-a cunoscut alt fiu al Siciliei.

Unchiul Gino apăru legănîndu-se printre mese. Se aşează greoi pe scaunul său. Vru să-şi toarne vin în pahar, dar din sticla de *Marsala* nu curseră decît cîteva picături.

— Joe, zise el cu mustrare. De mine n-ai grijă. Bine c-a venit Vincenzo.

Paharul lui e plin. Dar de al meu nici că-ți pasă. Pot să mor de sete.

— Gaspare ! strigă Joe, împleticindu-se uşor în limbă.

Chelnerul se apropie în grabă. .. — Gaspare... adu două...

— Taci, Joe !... îi tăie vorba unchiul Gino. O duzină de sticle, Gaspare.

— Imediat, Don Gino, rosti chelnerul, plecînd să execute comanda.

In cîteva clipe se înapoie cu sticlele de *Marsala.* Picolița îl urma cu o nouă frapieră plină cu gheață. Joe suflă la urechea lui Mircea :

— Ca să vezi cît țin la tine, Vincenzo... Da, da, simpatiile şi antipatiile sînt instinctive... Iți pun la dispoziție un *Masseratti* blindat. Cu care umblam numai eu. Are numere şanjabile, mitraliere de 20 mm la bord, stație Radar pentru ceață, post de emisie-recepție, post de televiziune şi aruncătoare de fum...

Pe la orele trei din noapte, unchiul Gino se uită la ceas :

— Haidem la culcare. Mîine avem treabă. Eu trebuie să pregătesc transportul țigărilor. Şi tu, Joe, ştii cîte ai de făcut.

Joe achită nota de plată.

Ieşiră din local, salutați pînă la pămînt de chelneri şi de *maître d'hdtel.* Străbătură din nou culoarul. Bărbatul în smoching le deschise uşa, ploconindu-se.

Porniră pe scări în jos.

Unchiul Gino se uită la cer :

— Peste un sfert de oră începe să se lumineze. Şoferul lui Joe coborî din maşină şi deschise portiera din spate.

In clipa aceea Mircea avu impresia că se dezlănțuie infernul.

Un foc violent de mitralieră răbufni din dreapta şi din stînga. Alte mitraliere începură să tragă de undeva, de sus.

Joe şi unchiul Gino se aruncară la pămînt. Uluit, Mircea le urmă pilda.

Oamenii din garda lui Joe ripostară, punîndu-şi mitralierele în funcție. Adăpostiți după propriile lor maşini, porniră să tragă în cele două automobile, care îi copleşeau cu foc din flancuri.

Mircea simți sub obrazul său răceala asfaltului. Gloanțele îi şuierau pe la ureche. O bucată de tencuială îi căzu pe ceafă.

— În maşină ! strigă Joe. E blindată.

De la etajul trei al casei din față, mitralierele măturau trotuarul.

Joe se ridică de jos şi dădu să se arunce în maşină. Deodată se roti şi se prăbuşi la pămînt. înjură.

— M-au atins ! scrîşni el, ducîndu-şi mîna la picior. Un om căzu horcăind lîngă Mircea. Mitraliera îi scăpase din mînă.

— Te-au lovit, unchiule Gino ?

— în braț, ripostă el şi începu să se târască spre au-, tomobil. Şoferul lui

Joe încremenise cu capul pe rigolă. Din tîmplă i se scurgea un fir de sînge.

Mircea apucă instinctiv mitraliera căzută alături de el. Tîrîndu-se pe burtă ca o şopîrlă, reuşi să ajungă la adăpostul maşinii. De acolo începu să tragă spre ferestrele casei din față. Lupta acum pentru a-şi apăra pielea. Schimbul de rafale dură cîteva secunde. Apoi răpăitul mitralierelor de sus încetă să se mai audă.

Mircea zîmbi triumfător. Făcuse treabă bună. Se repezi la Joe, pe care îl ridică de jos. îl tîrî pînă la maşină. Izbuti să-l urce înăuntru fără a fi

nimeriți de gloanțele care plouau lateral.

Apoi tot atît de brusc pe cît se dezlănțuise, răpăitul mitralierelor încetă. Maşinile atacanților demarară în trombă, îndepărtîn-du-se una spre un capăt al străzii, cealaltă în direcția opusă.

La uri semn al lui Joe, un om din gardă se apropie în fugă :

— Ştergeți-o !... Imediat !... rosti el aproape într-un geamăt.

în cîteva clipe, supraviețuitorii urcară în cele două maşini de escortă pe morți şi pe răniți. Numărătoarea urma să se facă mai tîrziu. Apoi automobilele porniră cu mare viteză.

Joe rămăsese să supravegheze întreaga operație.

La volanul automobilului său trecuse însoțitorul şoferului ucis.

Se auziră din depărtare sirenele maşinilor poliției.

— Dă-i drumul, zise Joe printre dinți. Rana de la picior îl durea îngrozitor. Se întoarse spre Mircea şi zîmbi.

— Se pare că îți datorez viața, Vincenzo.

— I-o datorezi. Joe, întări unchiul Gino. Automobilul porni.

La Miramar, mai ordonă Joe noului conducător al maşinii. Să-l lăsăm pe Don Vincenzo.

*

* *

Carabinierii sosiți la fața locului nu găsiră decît băltoace de sînge, geamuri făcute țăndări, urme de gloanțe pe ziduri...

Nu reuşiră să obțină nici o mărturie. Locatarii clădirilor din jur, fiind interogați, declarară că dormiseră şi nu auziseră nimic. Localul *Ricardo* era închis. Clienții şi personalul de serviciu ieşiseră printr-o uşă flin dos, care răspundea într-o alee laterală.

*

* *

Tonino Rindone îşi aprinse nervos un *Luky Strike.* Strivi între degete pachetul gol şi-l aruncă furios pe fereastra portierei.

— Al cincilea pachet ? întrebă flegmatic Paulo Ga-i'iano, rezemîndu-şi brațele de volan.

Rindone se mulțumi să înjure impersonal.

Camillo Pisciota, care stătea răstignit pe bancheta din spate şi mesteca alene un *chewing gum,* răspunse în locul lui Rindone.

— Eu am desfăcut al doilea pachet de gumă... Au început să-mi amorțească fălcile.

Tonino se uită la vila somptuoasă de pe cealaltă parte a străzii, apoi îşi aruncă ochii pe ceasul de bord. Rîse teatral şi făcu un gest larg, ca şi cînd s- ar fi aflat pe scenă.

— Tonino Rindone, paznicul unei fetişcane, exclamă el cu falsă dezinvoltură. Apoi se încruntă iarăşi. Sună frumos, nu-i aşa ?

— Ehe, cînd fetişcana e fiica lui Don Serafino, se schimbă chestia, zise

Camillo Pisciota.

— Două maşini şi opt oameni imobilizați pentru capriciile domnişoarei

Lucia, reluă Tonino Rindone pe acelaşi ton arţăgos.

— Ce-or fi făcînd confraţii din maşina cealaltă? se întrebă Camillo Pisciota, scuipîndu-şi guma de mestecat pe geam. Ia dă-mi telefonul, să-i mai trezesc puţin.

Lasă-i în pace. Sau nu te-a înjurat nimeni azi ? Crezi că ei sînt mai veseli

? zise Gariano. Hei, pare că se sparge petrecerea. Invitaţii au început să plece.

Maşinile parcate în faţa vilei plecau una cîte una. După o jumătate de oră de aşteptare nu mai rămase decît un *Mercury* alb decapotabil.

— Ce ziceţi, fraţilor ? Asta nu se grăbeşte deloc să plece, zise Paulo, uitîndu-se la intrarea luminată a vilei.

Mai aşteptară o jumătate de oră. Luminile de la ferestre începură să se stingă. Se stinseră şi aplicele de fier forjat de la intrare.

Tonino Camillo şi Paulo se priviră vag îngrijoraţi.

Domenico Massara, care se plimbase pînă atunci pe trotuar, băgă capul pe geam. Avea nasul coroiat ca un papagal.

— Ce facem fraţilor ? Are de gînd să doarmă aici ? Telefonul de bord zbîrnîi scurt.

— Ptiu, fir-ar al dracului m-am speriat, făcu Paulo şi ridică receptorul.

— Ce-o fi cu fata ? se auzi în aparat un glas răguşit. Mai aşteptăm mult ?

Să se ducă Tonino să vadă ce este. Să nu se fi întîmplat ceva.

Paulo se întoarse spre Tonino.

— Auzi ce spune Corado. Du-te şi vezi ce-i cu fata.

Tonino coborî din maşină, aruncă ţigarea, apoi îşi ridică brăcinarul. Cu pas legănat se îndreptă spre intrarea vilei. Urcă cele patru trepte de piatră şi sună.

Trecură cîteva minute. Auzi dinăuntru zgomot de paşi. Ferăstruica zăbrelită încadrată în uşă se deschise.

— Pe cine căutaţi ?

— *Signorina* Lucia di Mauro, vă rog.

— *Signorina* Lucia a plecat de mult, răspunse glasul din dosul uşii. Tonino simţi că i se taie picioarele şi că tot sîngele i se suie în cap.

— A plecat ? Nu se poate. Maşina dînsei e aici, bolborosi el arătînd cu mîna spre Mercwry-ul decapotabil.

— Asta nu mai pot să ştiu, răspunse glasul. Mai doriţi ceva ?

— Minţi ! E înăuntru, se răsti Tonino. Deschide uşa;

—Toată lumea doarme. N-aveţi cu cine vorbi.

—Cheamă pe stăpîna casei.

— Marchessina Giullia s-a culcat. Nu pot s-o trezesc.

— Deschide uşa, dacă nu vrei s-o sparg, zise Tonino scoţînd pistolul de sub haină.

— Aşteptaţi s-o chem pe Marchessina Giullia.

— Te sfătuiesc să te grăbeşti.

Camillo şi cu Domenico se .apropiară de Tonino. Apăru şi Nico Gentile care coborî.din cealaltă maşină.

— Ce s-a întîmplat, Tonino ? întrebă Nico.

—Mi se pare că a zburat păsărică.

— Se îngroaşă gluma, mormăi Camillo. Ferăstruica uşii se deschise iarăşi.

De data asta se auzi un glas cîntat de femeie.

— Ce doriţi ?

— *Signorina* Lucia, repetă Tonino.

— A plecat de vreo două ore cu un tînăr.

— Ce tînăr ? vorbi repezit Tonino.

— Un student.

— Cum îl cheamă ?

— Nu sînt la interogatoriu, replică aspru glasul de femeie. Ferăstruica fu trîntită zgomotos.

— *Signorina,* vă rog, *signorina,* interveni politicos Nico.

Nu mai primiră nici un răspuns.

— Eh ! Cum o scoatem la capăt ? întrebă Camillo în-cepînd să mestece o nouă gumă. Dacă n-o găsim, dăm de dracu.

— Nu mai lungiţi vorba, zise Nico. Haideţi să răscolim oraşul. Altceva mai bun nu avem de făcut.

— Pe unde dracu a ieşit ? exclamă Tonino.

—Ce te miri ? Palatul ăsta trebuie să aibă o duzină de ieşiri...

*

* *

In apartamentul său de la Miramar, Mircea se plimba furios, ca un tigru în cuşcă.

De trei zile, de cînd se afla la Palermo şi se bucura de ospitalitatea lui Don

Serafino, era în mod practic prizonierul oamenilor lui Joe Mar cucei. Ori de cîte ori ieşea în oraş cu maşina pe care i-o pusese Joe la dispoziţie, era urmat de un *Alfa-Romeo* negru cu patru oameni înarmaţi, care se schimbau în ture de cîte ópt ore.

Dacă se ducea la restaurant, doi din aceştia se~ aşezau la o masă alăturată. Dacă se plimba pe jos, ori intra prin magazine, aceiaşi oameni îl urmau ca nişte umbre.

In condiţiile acestea era cu neputinţă să fugă sau să ia legătură cu poliţia, aşa cum îşi pusese în gînd.

Cînd citise în ziare despre presupusă sa moarte, rîsese acru.

„Gata. M-au şi înmormîntat... Trebuie să intru în contact eu legaţia, noastră... Cu poliţia... Să le dau de veste că sînt viu... Cum să ajung însă la poliţie ?... Telefonul ? Convorbirile mele telefonice sînt desigur interceptate... Dacă aş scăpa pentru cîteva momente de supraveghere şi aş folosi un telefon public, aş putea să iau legătura cu poliţia... Ar mai fi o soluţie. Să mă opresc în faţa primului agent de poliţie sau să intru în primul, comisariat. Să-mi declin numele şi calitatea şi să le solicit protecţia. Sînt însă inconveniente... Oamenii lui Joe n-ar ezita să mă extermine. Mijloacele sînt destule. De la împuşcarea în plină stradă şi pînă la otrăvirea în celulă... Pe de altă parte, am intrat într-o horă care a început să mă pasioneze... Beneficiez de un complex de împrejurări atît de formidabile, încît ar părea de necrezut. Totuşi corespund realităţii. Am intrat aproape fără nici o dificultate în bîr-logul lupilor. Ca să obţină un asemenea rezultat, detectivii şi agenţii acoperiţi ai poliţiei trebuie să treacă prin încercări grele şi să înfrunte mari primejdii... Noblesse oblige, spun francezii. Nu pot şi de altfel nici nu mai vreau să mai

dau înapoi. Sînt pe punctul de a dezvălui secrete pe care Interpolul se străduieşte zadarnic să le pătrundă. Interpolul nu a reuşit pînă acum să pună nuna decît pe cîțiva peştişori. Rechinii stau la adăpost, în adîncuri. Eu am ajuns la rechini. Dacă reuşesc să-i demasc, să le zădărnicesc loviturile înseamnă, că sînt cineva. Mai tare decît James Bond. Iar după ce voi ieşi viu şi nevătămat din această tevatură, să-mi scriu romanul de iventuri. Un roman trăit... Piraţii îi las pentru altă dată... Iii definitiv am de-a face tot cu un soi de piraţi. Piraţi ai secolului douăzeci. Mâi interesanţi poate decît..."

Un ciocănit în uşă îl făcu pe Mircea să pună capăt gandurilor.

— Intră !

Unchiul Gino intră pufăind tacticos din pipă. Şapca lui neagră era lăsată mai pe o parte ca de obi-i ei. Părea bine dispus. îşi duse degetul la cozoroc.

— Salut, Vincenzo. Se cufundă în pernele canapelei de lîngă fereastră. Un pahar cu *Mar sala,* băiatule, continuă el. Sînt mai uscat decît Sahara.

Mircea scoase din dulăpiorul-bar o sticlă cu vin şi două pahare. Le puse pe o măsuță, la îndemîna unchiului Gino.

— Ce-ți mai face brațul ? întrebă el.

— Mi-a trecut. N-a fost decît o zgîrietură. Şi Joe e pe vindecate.

Unchiul Gino dădu peste cap trei pahare la rînd. Cu dosul palmei se şterse la gură.

— Cît e ceasul, Vincenzo ? Mircea îşi consultă ceasul de mînă.

— Opt patruzeci.

Unchiul Gino rîse, apoi îşi turnă încă un pahar.

— La opt patruzeci şi cinci de minute, exact, garajul central al lui Don

Cirro va sări în aer... Cisternei cu benzină care alimentează rezervorul subteran de carburanți al garajului i s-a ataşat în noaptea asta — de către oamenii noştri — o ventuză prevăzută cu un mecanism cu întârziere, care va face să explodeze o încărcătură cu trotil.

— Şi n-o s-o observe nimeni ?

— Ventuza e prinsă pe şasiu. încărcătura poate arunca în aer o clădire cu cinci etaje. Lovitura este dublă. Concentrez atenția bandei lui Don Cirro cît şi a poliției asupra garajului şi degajez în acelaşi timp pe oamenii noştri care operează la Castellamare...

— Țigările...

— Țigările...

— Exact. La noapte le debarc.

Unchiul Gino îşi bău vinul. Cînd vru să-şi umple din nou paharul, constată că sticla se golise.

— încă unu, băiatule, dacă nu vrei să mor de uscăciune. Mircea îi aduse altă sticlă. O destupă. Umplu paharele. Temperat mai eşti, -băiatule, spuse unchiul Gino după ce-şi sorbi vinul. Tu n-ai luat decît două pahare... Ei, da, poate că e mai bine. în seara asta Don Serafino vrea să discute cu tine.

Mircea îşi muie buzele în pahar.

— Despre ?

— Despre afaceri... Cenuşă...

Mircea se întrebă ce o fi însemnînd „cenuşă".

— Bietul Don Serafino ! zise unchiul Gino, cu adîncă şi amară compătimire.

— Bietul ? De ce „bietul" ? întrebă Mircea.

— E bolnav. Bolnav ca un cîine. Şi Lucia îi face nişte mizerii...

— Lucia ! rosti Mircea. Frumoasă fată...

— Îți place, nu-i aşa ? chicoti unchiul Gino. Cui nu-î place ? E însă o diavoliță şi jumătate. Ştii ce ispravă a făcut ? Acum cîteva seri s-a dus la o petrecere. în vreme ce oamenii noştri făceau de pază la intrare, şerpoaica a părăsit casa pe o uşă laterală.

— Singură ?

— Gelosule ! zîmbi unchiul Gino. Şi-a luat valea cu tm student.

— Frumos, n-am ce zice.

— Şi s-a întors acasă dimineața la şapte.

— Tot e bine.

— Nu e bine. Don Serafino a trecut prin toate spaimele. Şi în starea lui actuală emoțiile... Sorbi ultimele picături din pahar, apoi se ridică de pe canapea. Să mergem, Ne aşteaptă Don Serafino.

Mircea îşi pipăi buzunarele hainei, apoi începu să scotocească prin dulap.

— Ce cauți ? întrebă unchiul Gino.

— Bricheta, zise Mircea. Nu ştiu unde am pus-o.

O căută prin toate hainele. O găsi în sfîrşit în vestonul *gris-fer* al adevăratului Vincenzo Genovese. Cînd s-o scoată, dădu peste fisa cu cap de mort. Se uită la fisă şi o puse împreună cu bricheta în buzunarul hainei lui albe.

Coborîră în holul hotelului.

Pasageri şi vizitatori stăteau pe fotolii şi conversau cu voce joasă. La biroul de informații o englezoaică bă-trînă, cu o pană de struț la pălărie, reclama ceva cu voce ascuțită, ca de papagal.

Intrarea biroului era blocată de un grup de tineri care rîdeau cu hohote de glumele unuia dintre ei.

Cei doi oameni din garda lui Mircea, care stăteau pe o canapea şi fumau plictisiți, săriră în picioare cînd îl văzură pe unchiul Gino coborînd din ascensor cu falsul Vincenzo. Unchiul Gino le făcu semn să rămînă pe loc.

Se îndreptau spre ieşire, cînd se pomeniră înconjurați de tinerii care stătuseră pînă atunci în uşa biroului. Obiectivele unor aparate fotografice fură ațintite asupra lui Mircea. Fulgerele orbitoare ale flosh-urilor se succedară în cîteva fracțiuni de secundă.

— *Andante all inferno !* zbieră unchiul Gino, înşfăcînd aparatul primului fotograf, care-i ieşi în cale şi trin-tindu-l de pămînt.

Făcu acelaşi lucru şi cu al doilea aparat.

Oamenii din gardă interveniră. Se stîrni mare tărăboi. Pumnii începură să plouă. Un fotograf se alese cu nasul însîngerat de o directă bine plasată.

Altul ateriza pe covor, adormit ca prin farmec de un upercut năpraznic.

Oamenii din gardă reuşiră în mai puțin de un minut să-i îndepărteze pe inoportuni.

Mircea şi unchiul Gino ieşiră în stradă.

— Neobrăzați mai sînt şi fotografii ăştia ! exclamă unchiul Gino. Dar au primit o lecție s-o țină minte...

Un *Mercedes* albastru îi aştepta la trotuar. Alături de şofer se afla un băiețandru cu pălăria pe ochi.

— Mi-am schimbat maşina, zise unchiul Gino.

— Am observat, spuse Marcea, Schimbi maşinile ca pe cravate. : Se îndreptară spre automobil. Pe trotuarul tixit cu pietoni, firma de neon a hotelului arunca o lumină albă, puternică, ce se revărsa şi peste maşinile care fîşîiau pe asfaltul muiat de căldură.

Deodată, din dreapta apăru o limuzină *Chevrolet* albastră, care trase lîngă rigolă. Uşile limuzinei se deschiseră brusc şi dinăuntru fură împinse două corpuri omeneşti care se prăvăliră pe asfalt. Apoi *Chevrolet-u*\ țîşni din loc, ca o rachetă, pierzîndu-se în mulțimea maşinilor.

:în jurul celor două trupuri nemişcate, se făcu deodată un mare gol. Mircea avu astfel prilejul să constate că pe străzile oraşului Palermo curiozitatea publicului era un fenomen aproape necunoscut. Lumea se ferea de complicații, în Sicilia circulă o zicală : „Cine e orb, surd şi iace trăieşte o mie de ani în pace".

Unchiul Gino se apropie de cele două corpuri. Buzele i-se; strînseră într- un rictus. Din *Alfa-Romeo* eoborîră ceilalți doi oameni din garda lui Mircea.

Avură însă grijă să rămînă la distanță. Ochiul lor sfredelea strada în lung şi în lat. Vegheau să nu se dezlănțuie vreun atac al oamenilor lui Don Cirro.

— Gaelano şi Talu, rosti încet unchiul Gino. Bieții băieți..

Abia acum observă Mircea un amănunt care-i scăpase la prima vedere. Cadavrele care zăceau la picioarele unchiului Gino erau strangulate cu cîte o bucată de cablu telefonic.

— Asta însemnează că lovitura noastră a eşuat, zise unchiul Gino, încleştîndu-şi pumnii.

— Garajul ? întrebă Mircea.

— Da. A eşuat.

Unchiul Gino îşi scoase pipa şi punga de tutun.

— Haidem, Vincenzo, zise el. Lui Don Serafino nu-5 place să aştepte.

Se urcară în Mercedes-ul care porni. Unchiul Gino îşi aprinse pipa, apoi rupse tăcerea grea care se lăsase.

— Ciudat! Foarte ciudat ! Eşecul ăsta îmi dă de gîndit.

Apăsă pe un buton. Geamul dintre ei şi bancheta şoferului se ridică automat.

— Acum putem vorbi fără să fim auziți. De operația asta nu ştiau decît Don Serafino, Joe, Calo, Michelotto şi cu mine. Unul dintre noi a săvîrşit o indiscreție. Poate mai mult decît atît. A trădat.

— Şi pe cine bănuieşti ? întrebă Mircea.

Unchiul Gino aspiră un fum, apoi îl azvîrli pe nas în două şuvoaie cenuşii...

— Don Serafino este scos din cauză, zise el. Ceilalți însă...

Nu-şi termină fraza.

— Cine a dirijat operația ?

— Joe.

— Atunci şi Joe trebuie scos din cauză. Era direct interesat în succesul acțiunii, spuse Mircea. .

— Don Calo e devotat lui Don Serafino. Iar ideea operației a fost a mea...

— Mai rămîne Michelotto, zise Mircea.

Unchiul Gino aspiră iarăşi un fum. îl expiră după cî-teva clipe, sub formă de colaci.

— Nu pot să spun încă nimic, rosti el aproape în şoaptă...

*

* *

Don Serafino îi primi în bibliotecă. Stătea la biroul său masiv, cu sculpturi măiestrite.

Pereții erau acoperiți cu rafturi încărcate cu cărți legate somptuos.

Don Serafino semăna cu un sfînt bizantin. Fața-i prelungă era lipsită parcă de sînge. Ochii adînciți în fundul capului sclipeau febril. Mîna-i uscată bătea darabana în brațul jețului.

— Ați auzit ce s-a întîmplat ? zise el în loc de bun venit.

— Am auzit, rosti unchiul Gino mohorît,

— într-o săptămînă am pierdut unsprezece oameni. Frumos bilanț, n-am ce zice. Don Cirro îşi bate joc de noi.

Deodată începu să tuşească. O tuse seacă, prelungită, care-i zguduia tot corpul firav.

Uşa se deschise. Don Calo Castiglione intră, purtîn-du-şi anevoie corpul obez. Joe Marcucci îl urma posomorit.

— Felicitările mele, Calo, felicitările mele, Joe, zise Don Serafino după ce-1 mai slăbi tuşea. Să nu pățiți la fel şi cu țigările.

Don Calo se aşează neinvitat într-un fotoliu. Era un canon să stea în picioare. Don Serafino — care se arăta foarte strict cu subalternii în ceea ce priveşte protocolul — era mai îngăduitor cu Don Calo, de care-l apropiau şi vîrsta şi condiția socială. Amîndoi făceau parte din aceeaşi lume. Erau supraviețuitorii unei clase odinioară atit de puternice, care tindea să dispară. Alianța cu Mafia le oferea posibilități nelimitate şi bogății pe care pe altă cale nu le-ar fi putut dobîndi.

— Mîine, la miezul nopții, transportul va fi debarcat.

— Unde ? La Castellamare ? întrebă Don Serafino.

— Nu. Lîngă San Vito lo Capo.

— Destinația ?

— Trapani. La patru dimineață camioanele vor fi la Trapani.

Don Serafino îşi duse mîna la piept. Simțea în dreptul inimii o gheară care-l strîngea, tăindu-i respirația.

— Cine conduce operația ? întrebă el.

— Giuliano secondat de Michelotto. Unchiul Gino rîse în colțul gurii :

— Din nou Michelotto. Mircea se uită brusc la Gino.

— Ce vrei să spui ? întrebă Don Serafino. Unchiul Gino se întoarse spre

Joe şi zîmbi ironic.

— De la un timp, mai toate operațiile la care participă Michelotto dau

greş. Şi Michelotto, mi se pare, e omul dumitale, Joe.

Joe îşi încreți sprîncenele.

— Nu te înțeleg. Fii mai explicit. Don Calo îşi scarpină guşa trandafirie.

— Ce să zic, mie vorbele lui Gino îmi par foarte explicite. Unchiul Gino îl! privi pe Joe în ochi :

— Nu insinuez nimic. Aştept. In curând însă, am să-mi spun euvîntul.

Cînd voi avea certitudinea.

Obrazul Iui Joe se împurpura de mînie. Se repezi asupra unchiului Gino şi-l înşfacă de reverul hainei.

— Spune tot, scrîşni el. Că de nu...

— Joe ! strigă Don Serafino, ridicîndu-se în picioare. Joe !

Dominat de tonul poruncitor al şefului său, Joe dădu drumul hainei unchiului Gino. Ironic, unchiul Gino suflă peste rever, ca şi cînd ar fi vrut să-şi scuture un fir de praf, apoi îl scutură cu degetele.

Gestul său de autoritate îl costase pe Don Serafino un efort considerabil. Gheara din piept se strînse şi mai mult. Gîfiind se lăsă în jeț.

— Şi transportul de stupefiante ? întrebă el după ce îşi mai reveni. Don Calo se întoarse spre Mircea :

— Sper, Vîncenzo, că şi transportul acesta va fi tot atît de bo^at ca şi cel de luna trecută.

— Ştiți bine eă îmi place să lucrez în stil mare, zise Mircea.

Don Calo scoase din buzunar o batistă în care scuipă fără jenă.

— Banii îi primeşti după ce soseşte transportul. Cred că nu mai e nevoie sa discutăm prețul...

Mircea zîmbi condescendent :

— Intenționam să-l majorez. Dar pentru Don Serafino rămîne acelaşi.

— întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu Vîncenzo, zise obezul. Nu e deloc meschin.

— Vincenzo este un adevărat sicilian, spuse unchiul Gino privindu-l cu simpatie.

Don Serafino surise palid.

Deodată gheara din piept porni să-i sfîşie inima. îşi încleşta mîinile şi îşi lăsă capul pe birou.

— Mi-e rău ! bîigui el. Mi-e rău.

— Joe, cheamă servitorul ! porunci Don Calo. Să aducă valeriana.

Joe se execută fără să stea la gînduri. în altă situație n-ar fi îngăduit să i se dea ordin. Apărură servitorii. Don Calo se smulse din fotoliul său şi chemă pe medicul casei. Transportară pe Don Serafino în dormitor. îl culcară îu pat şi îl dezbrăcară. Sosi şi doctorul Giuseppe Mangano, li administrară o injecție cu digitalină.

— Lucia ! bolborosi Don Serafino. Lucia ! Să vină Lucia !

— Aduceți-o, zise doctorul Mangano. Să-l liniştim.

— Nicolo, unde e *signorina* Lucia ? întrebă Don Calo pe unul din servitori.

Nicolo ridică din umeri :

— N-aş putea să vă spun, Don Calo. Poate Nina să ştie.

— Cheam-o, porunci obezul.

Nina, camerista şi confidenta Luciei, sosi degrabă. Era tînără. Avea ochi şireți şi vioi, ca de vulpe. După o scurtă şovăială, spuse că *signorina* Lucia se află la barul Kit-Kat cu un grup de prieteni.

— Cine se duce după ea ? întrebă Don Calo. Joe se scutură cu teamă :

— Nu vreau să am de-a face cu Lucia.

—Mă vedeți pe mine umblînd prin baruri ? zise obezul iritat.

— Mă duc eu, se oferi atunci unchiul Gino. Vincenzo, hai cu mine. Cred că numai dumneata ai să fii în stare s-o convingi.

— De ce tocmai eu ? se apără Mircea.

— Nu te mai codi, zise unchiul Gino. O faci pentru Don Serafino. In maşină unchiul Gino îi spuse confidențial

— Don Serafino n-o mai duce mult. Suferă şi de cancer şi de cord. Mă întreb cine are să-i urmeze...

— Poate Joe, opina Mircea. Este tînăr, dinamic, autoritar.

— Aş ! Foc de paie ! Nici Don Calo nu e mai breaz. Nu vezi ? Se îneacă în osînză. într-o zi are să-l lovească damblaua. Rîse semnificativ. Cred că dumneata ai fi cel mai nimerit, continuă el.

Mircea făcu un gest negativ

—Nu aspir încă la cinstea asta.

— De ce nu ? Moartea lui Don Serafino are să dezlănțuie nişte lupte interne îngrozitoare... Mulți îi jinduiesc locul. Numai cîte *Piese d e 90* ştiu eu... Legăturile tale, Vincenzo, cu Orientul Mijlociu şi cu Statele Unite, te îndreptățesc să aspiri la conducerea *Onoratei Familii...* Fiindcă veni vorba de Orientul Mijlociu, Calypso şi-a anunțat sosirea la începutul săptămînii viitoare. îmi permit să-ți dau o povață, Vincenzo. Măreşte-ți pretențiile. Urcă kilogramul de opiu la 5 500 de dolari. Şi să mai ceri ceva. Participarea directă la beneficiile rezultate din pre-. lucrarea opiului. Elimină intermediarii, Vincenzo. Nu va fi greu să monopolizezi traficul de stupefiante europene. Ştiu că ai legături cu Franța şi cu Elveția. Admceşte-le. Şi dacă ai nevoie de colaboratori, gîndeşte-te la mine... îmi placi, Vincenzo. Vreau să lucrăm împreună... ... Mircea îi mulțumi şi îl asigură că-i va analiza sugestiile.

— Am de gind să-mi reorganizez rețeaua europeană, spuse el luîndu-şi rolul în serios. Regret că am fost nevoit să părăsesc Statele Unite...

— Nimic nu e imposibil, zîmbi unchiul Gino, strîn-gîndu-l afectuos de braț.

Cîteva minute mai tîrziu sosiră la Kit-Kat. Un portar galonat îi salută deferent.

Intrară într-un vestibul căptuşit cu oglinzi, coborîră o scară strimtă, acoperită cu mochetă roşie şi ajunseră într-un hol în care o fată cu fustă foarte scurtă vindea țigări americane unei cete de băiețandri cu păr lung şi haine scurte.

Apariția lui Don Gino şi a lui Mircea, urmați de un individ cu mutră fioroasă şi cu mîinile afundate suspect în buzunarele vestonului, făcu mare impresie. Tinerii se dădură la o parte.

Unchiul Gino şi însoțitorii săi intrară într-o încăpere joasă, luminată discret de lămpi multicolore. Un jaz de cinci persoane executa un swing în ritm infernal. Toate mesele erau ocupate de tineri. Un bărbat între două vîrste însoțit de o fată acoperită cu bijuterii făceau o notă discordantă. Pe

platoul strimt se frecau pînă la exasperare perechi amețite de muzica gălăgioasă, de *whisky* şi de *marijuana.*

— Uite-o, zise unchiul Gino, arătînd cu degetul spre marginea din stingă a platoului.

Lucia dansa strîns îmbrățişată de un tînăr cu o chică neagră şi creață ca de zulus. Fata îl ținea cu amîndouă mîinile pe după gît.

Unchiul Gino şi Mircea se strecurară printre mese, apropiindu-se de platou.

Lucia nu-i observă decît în clipa cînd ajunseră lîngă eâ.

— Lucia, vino acasă, zise unchiul Gino, cu voce tare. Don Serafino are nevoie de tine.

— Serios ? Nu mai spune ! replică ea obraznic, continuând să danseze. Partenerul ei aruncă o privire neagră unchiului Gino. Era mijlociu de statură, dar avea umerii laţi şi brațele vînjoase.

— Haidem, Lucia *i* stărui unchiul Gino, apnacînd-o de încheietura mîinii. Tînărul care o ținea de mijloc îl izbi zdravăn cu cotul în coastă. Unchiul

Gino icni şi îşi trase mina, ducînd-o în locul în care fusese lovit.

Lucia izbucni în rîs :

T— Vezi dacă nu-ți ții mîinile acasă, unchiule Gino ? Rîse şi tînărul.

în clipa aceea interveni Mircea.

— Lucia, Don Serafino se simtă rău, vrea să te vadă, spuse el domol.

— Nu ține ! ripostă ea. Şi nu mă mai plictisiți.

— Bă... bastardule, vezi-ți de treabă sau vrei s-o încasezi si tu... Mircea îl ignoră.

— Lucia, reluă el cu acelaşi ton blajin. O singură dată vorbesc cu frumosul. A doua oară te iau pe sus.

Lucia se strînse şi mai tare de tînăr.

— Ce spui, Mărio ?

— Să încerce, zise tînărul cu sfidare.

— Cu plăcere, rosti Mircea; apucînd-o fulgerător de mînă şi smulgînd-o din brațele tînărului.

Luat prin surprindere, acesta rămase uluit pe platou.

— Dă-mi drumul ! protestă Lucia. Mărio !

Precedat de unchiul Gino, Mircea o trăgea de mînă, îndreptîndu-se spre ieşire.

Mărio făcu o grimasă de ciudă. Dintr-un salt de pisică sălbatică ajunse în spatele lui Mircea. Cu stînga îl înşfacă de braț, răsucindu-l cu fața spre el, iar cu dreapta îi proiectă un pumn. In aceeaşi clipă Mircea dădu drumul Luciei, prinse rapid cu mîna stingă pumnul tînărului, iar cu mîna cealaltă îl apucă zdravăn de încheietura brațului. Se răsuci instantaneu cu spatele spre Mărio şi-i făcu un tur de umăr, răsturnîndu-l peste cap. Tânărul se prăbuşi cu spinarea pe parchet. Vru să se ridice, gemu şi căzu iarăşi.

Dansatorii se opriră.

Cîțiva tipi de la mese se sculară în picioare. Mircea aruncă o privire circulară.

— Mai pofteşte careva ? întrebă agresiv.

Privirile lui dîrze, care iau prevesteau nimic bun, îi țmură la respect.

Fără să țină seama de protestările Luciei, Mircea o apucă iarăşi de mînă şi o trase afară din local.

In maşină Lucia nu scoase un cuvînt. încruntată, se uita pe geam. îşi dădea seama că mtîlnise un om care o domina.

— Pe mine mă laşi la hotel, unchiule Gino, spuse Mircea. Bătrânii îl privi cu simpatie.

— Bine, Vincenzo... Ştii, vreau să te felicit pentru figura de la bar. Arta asta de a te bate aş pune rămăşag că ai învățat-o Ia Saint Louis.

Mircea zîmbi. Gândul îi zbura însă în altă parte...

A doua zi de dimineață, Mircea primi la Miramar vizita hii Salvatore Sehira, secretarul personal al lui Don Serafino.

Sehira îl anunță că era aşteptat neîntârziat Ia Palazzo Mauro, .

—Don Serafino se simte mai bine ? întrebă Mircea cu prefăcută solicitudine.

— Şi-a revenit slavă Domnului, spuse secretarul, fă-cîndu-şi un discret semn al crucii. Vrea să vă vorbească.

— În cîteva clipe sînt gata.

Se îmbrăcă la repezeală. Douăzeci de minute mai tîrziu ajunseră la Palazzo Mauro.

Don Seraf ino îi aştepta în bibliotecă. Stătea adîncit într-un fotoliu. Picioarele îi erau acoperite cu un pled.

Mircea avu impresia că are în față o mumie descarnată, care printr-o împrejurare stranie îşi găsise suflul vieții.

Salută protocolar.

— Eşti omul miracolelor, Vincenzo, îl întâmpină Don Serafino, vorbind gîfîit şi uneori cu întreruperi. Şezi pe scaunul ăsta... lîngă mine. Salvatore;

poți pleca.

Secretarul se retrase. Mircea se aşează lîngă bătrîn.

— Vincenzo, eşti primul bărbat care... a reuşit s-o îm-blînzească pe Lucia. Ştii ce mi-a spus azi de dimineață ?.., Că îi eşti simpatic... foarte simpatic.

Don Serafino îşi lăsă capul în piept. Respiră anevoie, tuşi. închise ochii şi avu o schimă ca şi cînd l-ar fi săgetat o bruscă durere lăuntrică. Apoi ridică iarăşi privirile asupra interlocutorului.

— Vă simțiți rău, Don Serafino ? întrebă Mircea.

— Nu. Nu-i nimic. Ceva trecător... Şi cum îți spuneam...

Izbucni iarăşi într-o tuse seacă, pe care abia reuşi să o zăgăzuiască.

— Despre ce vorbeam... Ah, da, despre Lucia... E fată bună Lucia, dacă ştii cum s-o iei. Eu nu m-am prea putut ocupa de ea. A rămas de mică fără mamă şi urmările educației primite de la guvernante se văd şi azi... E volun- tară, încăpățînată aş putea să zic... I-a intrat în cap că e îndrăgostită de un student... de un *mascalzone.* Nu ştiu cum s-o scap de el.

Mircea rămase gînditor cîteva clipe, apoi rosti simplu

— O scap eu, Don Serafino.

în ochii bătrînului licări o speranță.

— Crezi că ai să reuşeşti?

— Sînt sigur.

— Cum ai să procedezi ? Lucia e învățată să iasă în fiecare seară.să

petreacă, să danseze. Tu eşti prea ocupat.

— Am să-mi găsesc timp. : .Don Serafino zîmbi.

— Vincenzo, nu pot decît să-ți mulțumesc. Ai îngăduința mea s-o însoțeşti peste tot. Te rog chiar..; îmi faci un serviciu inapreciabil. Îmi redai liniştea sufletească... Şi de această linişte sufletească am nevoie acum mai mult ca oricînd...

*

* *

Maserati-ul supersport al lui Mircea gonea pe Via Ca-vour îndreptîndu-se spre Via Roma. Acul kilometrajului oscila între şaizeci şi optzeci de kilometri pe oră. Cele două maşini conduse de Paulo Gariano şi Nico Gentile, în care se aflau oamenii din garda Luciei, urmăreau îndeaproape Maserati-ul.

La volanul automobilului supersport, Mircea se simțea în elementul său. Conducea cu o adevărată voluptate. Joe Marcucci îi pusese la dispoziție o maşină extraordinară.

Lucia stătea pe bancheta din față, alături de Mircea şi-l îndemna surescitată:

— Mai repede ! Mai repede !

La gît îi strălucea o rivieră de diamante. Rochia presărată cu paiete reflecta toate reclamele luminoase care se fugăreau prin fața ferestrelor.

Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră şi pe acesta, micşoră viteza.

— Ia-o la stînga, porunci Lucia.

Mircea viră la stîngape Via Roma, în ciuda opreliştilor circulației. Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră şi pe acesta.

Maserati-vil se angaja apoi pe Via Schioppettieri, o străduță îngustă cu case vechi şi coti la stingă pe Via Calderai.

— Asta se crede la New York, mîrîi' Paulo Gariano, care abia reuşea să se țină d e supersportul lui Mircea.

— Pe străduțele astea întortocheate riscăm să ne frîngem gîtul, bodogăni

Tonino Rindone, scuipînd pe covorul maşinii.

Luciei îi scăpărau ochii de plăcere.

— îmi place cum conduci, Vincenzo. ador primejdiile, senzațiile tari...

Mircea se uită în retrovizor. încercările sale de a scăpa de cele două maşini ale gărzii se dovediseră infructuoase.

— Pe corso Turkey ştiu un local fără seamăn în Palermo. Şi are un jaz...

— Cum ajungem acolo ?

— O iei pe prima la stînga, apoi pe a doua la dreapta.

— Perfect, zise Mircea. Dar mai întîi să scăpăm de cozile astea. Nu îmi face nici o plăcere să dansez sub ochii lor.

Lucia bătu din palme:

— Bravo ! Nici eu nu-i pot suferi. Scapă de ei. De cîte ori pot, le fac festa. Mircea acceleră.

Acul kilometrajului sări la o sută pe oră. Pe străduța strimtă cauciucurile sfîrîiau.

Mircea apăsă pe levierul aruncătoarelor de fum. Din două țevi plasate în stînga şi în dreapta eşapamentului țîşni un fum negru compact, care inundă aproape toată stăduța.

Maseratt-ul vira apoi la stînga. Mircea deconecta aruncătoarele.

Intrat în norul de fum care îi împiedica brusc vizibilitatea, Paulo Gariano opri în scrîşnet de frîne. Maşina lui Nico Gentile stopa la cîțiva centimetri de primul automobil.

Paulo scăpă o înjurătură. Tonino Rindone rîse indecent.

— Pun mîna în foc că ea i-a dat ideea ca să rămînă singură cu el. Cățeaua. Ieri cu studentul, azi cu Don

Vincenzo.

— Acum iar va trebui să răscolim oraşul după ei... Lucia ridea cu hohote de stratagema încununată de succes a lui Mircea.

— Am să-mi instalez şi eu aruncătoare de fum la maşină. Apoi chiui voioasă : Trăiască libertatea !

Peste cîteva minute, Mircea opri în fața barului *Alhambra.*

Deasupra intrării luminoase se apnndea şi se stingo-a o reclamă luminoasă.

Intrară în localul arhiplin. Zeci de perechi se striveau pe ringul de dans în ritmul unui *turist* urlat din două saxo-foane şi două trompete. Bateria răpăia asurzitor.

Un chelner care o cunoştea.pe Lucia le instala o masă lîngă orchestră.

— Nu vrei să mergem pînă la toaletă. Lucia, să te aranjezi puțin ? propuse

Mircea.

— Bună idee, zise ea.

Mircea o luă înainte spre a-i face loc prin mulțime.

Fata pătrunse în salonaşul rezervat femeilor iar ei se îndreptă spre o cabină telefonică, instalată aproape de intrarea în bucătărie. Trase uşa după el. Răsfoi la repezeală anuarul telefonic, apoi formă un număr.

în timp ce aştepta să i se răspundă vîrî instinctiv mîna dreaptă în buzunar. Dădu peste fisa cu cap de mort. O scoase şi o privi.

— Alo ! rosti Mircea. Rețineți parola ! Moarte şi portocale...

*

* *

Camioanele înaintau cu precauție pe drumul de țară pietros care şerpuia printre dealurile cu povîrnişuri abrupte.

Sub prelatele trase, lăzile cu țigări de contrabandă erau zdravăn amarate. Cînd camioanele treceau peste hîrtoape, lăzile scîrțîiau legănîndu-se.

Şoferii conduceau cu mare atenție. Deşi noaptea era adîncă, foloseau cu zgîrcenie farurile. Cele mai excesive măsuri de prudență nu erau de prisos.

Giani Alessi, şeful transportului, stătea în primul camion lingă şofer şi scruta bezna, pe care faza mică a farurilor abia izbutea să o risipească pe cîțiva metri.

Fuma calm. I se recomandase să fie cu ochii în patru. Carabinierii dădeau dovadă de la o vreme de o vigilență sporită. Procurorul şef Vittorio Ruggeri, numit de curînd la Palermo, se arăta a nu fi tocmai îngăduitor cu Mafia. Nici presiunile politice pe care anumite cercuri le făceau asupra sa nu-i schimbaseră atitudinea.

Giani Alessi nu se prea sinchisea de intransigența noului procuror general. Mai văzuse el oameni de calibrul lui Ruggeri, care nu reuşiseră să facă mare ispravă.

Unii muriseră victime ale unor providențiale crize de cord sau ale unor accidente tot atît de providențiale ; alții fuseseră transferați din Sicila, mai înainte ca să fi putut lua măsuri contrarii intereselor Mafiei, majoritatea deveniseră treptat concilianți, datorită unor intervenții oculte, irezistibile.

Giani Alessi efectuase numeroase transporturi, fără să întîmpine neplăceri. Mai multe griji îi făceau oamenii lui Don Cirro, care în ultima vreme se arătau foarte agresivi.

Mai aveau de parcurs zece kilometri pînă la Trapani. Intr-o casă albă de pe Viale Margherita îl aştepta Aura, o femeie cu corp de Venera. Giani n-ar mai fi avut nici un rost. Aura...

Deodată în fața camionului apărură nişte mogîldețe cenuşii.

— Carabinierii! rosti şoferul.

— Ce ? exclamă Giani trezit din visuri.

Cînd îi văzu barînd şoseaua, porunci scurt şoferului i

— Dă-i drumul ! La nevoie treci peste ei ! Conducătorul automobilului apăsă pe accelerator. Maşina se repezi printre carabinierii care se 1 râseră la o parte spre a nu fi striviți. Se auziră somații. Apoi cîteva focuri de armă.

— înainte ! înainte ! strigă Giani.

Deodată, scăpă o înjurătură. în mijlocul drumului apăru un camion al poliției aşezat de-a curmezişul. în stînga se ridica o stîncă alburie. în dreapta se deschidea o văgăună. Şoferul frînă...

Giani îşi încleşta pumnii pînă la sînge.

în noaptea aceea nu avea să mai doarmă în brațele Aurei.

*

* *

Soarele se apropia de zenit, cînd Mircea se trezi din somn. Dormise puțin şi prost. Toată noaptea o petrecuse cutreierînd localurile împreună cu Lucia. Zorile îi găsiseră într-o cameră de hotel din cartierul portului. Lucia se arătase extrem de calină, de drăgăstoasă. îl asigurase că e ultima ei pasiune. Despre student, nu mai suflase un cuvînt.

O conduse la Palazzo Mauro, apoi se înapoiase la Mi-ramar, dornic să se cufunde într-un somn adine, reparator.

Coşmaruri oribile îi tulburaseră însă somnul. Şe deşteptase leoarcă de sudoare. în cameră domnea o zăpuşeală sufocantă.

îndată ce coborî din pat, deschise larg ferestrele, puse în funcție cele două ventilatoare din dormitor, apoi se vîrî sub un duş rece.

Un ciocănit brutal în uşă îl făcu să-şi întrerupă brusc ocupația.

Ieşi de sub duş şi îşi aruncă pe umeri un halat de baie. Se înapoie în dormitor şi din sertarul noptierei scoase un pistol automat. îi desfăcu piedica, apoi îl strecură în buzunarul halatului. De-cînd se afla la Palermo, luase obiceiul să umble înarmat. Era mai cuminte şi mai sigur.

Bătăile în uşă fură reluate cu violență sporită. Se auzi vocea unchiului

Gino.

— Vincenzo ! Vincenzo, băiatule ! Ce-i cu tine ? Mircea respiră uşurat. Descuie uşa apartamentului.

Unchiul Gino dădea semne de mare agitație.

— Ce e cu dumneata, unchiule ? Pofteşte înăuntru. Bătrînul nu aşteptă a doua invitație. Intră grăbit.

— Vincenzo, mi-ai făcut-o!

Pe Mircea îl trecu un fior. îşi aminti brusc de conversația telefonică din ajun. Aflaseră ceva oamenii lui Don Serafino ?

Rosti cu cel mai nevinovat aer :

— Ce-am făcut, unchiule Gino ?

— De ce m-ai lăsat să aştept la uşă ? Am crezut că te-au lichidat agenții lui Don Cirro. îşi scoase şapca şi, după ce îşi şterse cu o batistă albastră fruntea îmbrobonată de sudoare, se aşează pe un fotoliu. în dimineața asta numai de emoții am avut parte.

Mircea se ridică de jos şi îşi aruncă pe umeri un halat.

— Ce s-a întîmplat de eşti atît de matinal ? Cît e ceasul?

— Matinal ! E unsprezece şi zece !

— Şi ce te frămîntă ?

— Âzi-noâpte, carabinierii au pus mîna pe camioanele cu țigări. La intrarea în Trapani. A cintat cineva.

— Nu se poate, zise Mircea.

— Ba uite eă se poate, spuse unchiul Gino punîndu-şi

Mircea luă de pe masă un pachet de *Pall Mall* din care scoase o țigare. Şi-o aprinse cu gesturi sigure.

— Să nu se întîmple la fel şi Cu transportul de stupefiante, rosti el cu afectată îngrijorare.

— Nici o grijă, Vincenzo, zise unchiul Gino, ridicîn-du-se din fotoliu. Nici o grijă. Pînă la asfințitul soarelui, vinovații sau vinovatul, rosti el uitîndu-se fix la Mircea, îşi vor primi pedeapsa... Va fi executat după indicațiile mele. Nu ca la voi în America —pac şi gata.

Mircea înghiți în sec.

Îşi simți deodată gura uscată. Se îndreptă spre dulăpiorul bar şi scoase o sticlă cu *Marsala* şi două pahare.

Unchiul Gino ridică mîna.

— Nu, mulțumesc, Azi nu beau. Pînă diseară vreau sâ am capul limpede. La revedere, Vincenzo.

Cu paşi greoi se îndreptă spre uşă...

*

* *

Avionul *Jet DC8* al companiei *Alilalia* avea plecarea de pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma la ora 17.

Pasagerii îşi ocupau locurile. Personalul navigant se instalase la posturi. Peste cîteva minute aeronava avea să-şi ia zborul.

La orele 23 şi 15 minute urma să aterizeze pe aeroportul N'djili din Leopoidville,

Ultimii Gălători urcaseră pasarela, intrînd în avion. însoțitoarele de bord se pregăteau să închidă uşa exterioară.

în aceeaşi clipă îşi făcură apariția dinspre clădirea aeroportului două maşini ale poliției, urmate de un microbuz, care se îndreptau cu mare viteză spre avion, sunînd din sirene.

Comandantul de echipaj se uită mirat la pilotul secund.

— Ce dracu s-a mai întîmplat ? Automobilele opriră brusc lîngă pasarelă.

Patru carabinieri şi trei bărbați în civil săriră din maşini şi urcară în fugă treptele pasarelei.

Peste cîteva minute, coborîră, încadrînd un grup alcătuit din doi bărbați în haine albe şi din nouă fete tinere.

Fetele făceau parte dintr-o trupă de dansatoare, de curînd angajate, pentru un turneu în Africa Centrală.

Sub această firmă se ascundea — pare-se — o rețea de traficanți de carne vie, care furnizau pensionare proaspete bordelurilor din Dakar, Lagos şi

Leopoidville.

Arestările fuseseră efectuate în urma unui derfUnț sub parola *moarte şi portocale* primit de poliția din Palermo.

*

* *

Michelotto se uita îngrozit la şenilele tractorului care venea spre ei. Era legat fedeleş şi îngropat în pămînt pînă la mijloc.

Tractorul se apropia inexorabil. Metru cu metru. Şenilele înaintau scurmînd pămîntul uscat, amestecat cu sfărîmături de piatră. Scrîşnetul lor metalic făcea să i se încrînceneze pielea. Ochii îi ieşiră din orbite. Mhnile încercau zadarnic să se elibereze din încleştarea pămîntului.

Michelotto se zbătea ca o pasăre prinsă în laț. Broboane de sudoare fierbinți i se scurgeau pe frunte, pe obraz, pe gît. Se zvîrcolise cu atîta deznădejde, încît frînghia începuse să-i intre în carne.

Răcni. Un răcnet gutural de fiară încolțită care-şi simte sfîrşitul. Avea senzația că trăieşte un vis urît. Poate că se va trezi.

Tractorul se apropia necontenit.

Zalele şenilelor aduceau cu nişte gheare care se deschideau gata să-l apuce.

Michelotto urlă iarăşi. Cuprins de nebunie îşi înfipse dinții în buza de jos.

Sîngele țîşni începînd să se prelingă pe bărbie. Gîfiind, aruncă o ultimă privire în jur, căutînd zadarnic salvarea.

Şenilele se apropiau.

Un metru... Şi încă un metru.

Tractorul se mărea, luînd proporții gigantice.

Michelotto încercă o ultimă sforțare. Frînghia însă nu cedă. Apoi nu

mai făcu nici o mişcare.

Şenila din dreapta îl lovi în plin peste faţă. ll împinse pe spate frîngîndu-i şira spinării, apoi îl strivi, amestecîn-du-i carnea, oasele şi sîngele cu ţărîna şi cu bucăţile de piatră...

Sentinţa *Onoratei Familii* fusese executată.

*

* *

In patul său *Empire,* împodobit cu grifoni şi vulturi de bronz, Don. Serafino trăgea să moară. Pielea galbenă ca pergamentul se lipise de oase. Din obrajii palizi se scurseseră parcă şi ultimele picături de sînge. Pleoapele străvezii îi acopereau ochii adînciţi în orbite. Aşa cum zăcea cu mhnile întinse de-a lungul corpului descărnat aducea cu. un cadavru.

Doctorul Mangano stătea la căpătîiul muribundului, îl privea cu milă şi în acelaşi timp cu oarecare curiozitate. Murea cel mai de vază client al său.

Abia îi luase pulsul. Sfîrşitul lui Don Serafino era inevitabil. Agonia va mai dura poate cîteva ore. Zorile însă nu-l vor mai prinde în viaţă.

La picioarele patului stătea Lucia cu mîinile în poală. Veghea nemişcată ca o statuie. Ochii îi erau lipsiţi de expresie.

„Ce gînduri or fi trecînd prin capul acestei fete ?" se întreba doctorul Mangano.

O călugăriţă îngenuncheată în faţa unui triptic florentin luminat de o candelă aprinsă se ruga, prei'irînd printre degete un şirag de mătănii.

Doctorul Mangano, Lucia şi călugăriţa aşteptau sfîrşitul lui Don Serafino. Acelaşi deznodămînt îl aşteptau şi căpeteniile mafiote, care vegheau în biblioteca alăturată. Se aflau acolo, oarecum în ordinea importanţei, şi Don

Calo Castiglione, gras, trandafiriu, măreţ în fotoliul său ca un împărat roman pe tron, şi Joe Marcucci, încruntat, bănuitor, nervos, şi Mircea — alias Vincenzo Genovese — recules, pătruns de importanţa momentului, aşa cum i se cuvine unei autentice *piese d e 90,* şi unchiul Gino, calm, stăpîn pe sine, ironic. Mai erau de faţă încă cinci indivizi, unii vîrstnici, alţii mai tineri, dar toţi egal de gravi şi de tăcuţi.

Fum gros de ţigară plutea în straturi alburii în încăperea luminată doar de lampa cu abajur de pe birou, şi de cele două aplice din dreapta şi din stînga căminului de marmură.

Pe o măsuţă erau aliniate cîteva sticle cu vin şi cu *whisky.*

Jeţul lui Don Serafino era gol.

Toţi ştiau că jeţul acesta avea să fie ocupat în curînd de altcineva. Atît de mare era însă autoritatea lui Don Serafino, încît, nici acum în preajma morţii lui, nu îndrăzneau să-i desemneze succesorul. In sînul ***O no r a te i F a m ilii*** căpeteniile se alegeau după legi imuabile,, pe care nimeni nu se gîndea să le conteste. Cu Don Serafino să fie investit cu autoritatea supremă. Energia se proceda însă altfel. El însuşi îşi desemnase urmaşul prin-tr-un testament care avea să fie deschis numai ia patruzeci şi opt de ore după ce va trece în lumea drepţilor. Pînă atunci un triumvirat alcătuit din Don Calo, Joe Marcucci .şi unchiul Gino avea să gireze conducerea întregii organizaţii. În cercul intimilor lui Don Serafino se spunea că şi Vincenzo

Genovese avea sorți, modestia şi totodată discreția lui plăcuseră lui Don Serafino. Ceva mai mult, Vincenzo fusese singurul în stare s-o îmblînzească pe Lucia.

Uşa se deschise şi Salvatore Schira, secretarul lui Don Serafino, apăru cu o mapă de corespondență şi cu un teanc de jurnale, pe care le aşează pe birou.

— Ce mai spune presa ? îl întrebă Don Calo, mîngîindu-şi bărbia. Secretarul se uită încurcat la Mirceâ :

— Ziarele din Roma reproduc o fotografie a lui Don Vincenzo. Mireea se ridică brusc de pe scaun :

— Cé fotografie ?

Drept răspuns, Salvatore îi prezentă un jurnal, care inserase pe prima pagină un instantaneu luat în holul hotelului Miramar. Mircea era fotografiat din profil. Orbit de strălucirea fias/i-urilor se strîmba tocmai, oferind o fizionomie care se asemăna destul de aproximativ cu fizionomia lui. O identificare după acest instantaneu ar fi fost anevoioasă, dar nu imposibilă. Textul de sub fotografie era laconic : „Gangsterul Vincenzo Genovese a debarcat la Palermo. Interpolul îl urmăreşte pentru o serie de crime săvîrşite în Statele Unite".

Jurnalul la care Mircea se uita consternat trecu apoi din mînă în mînă. Pe toți cei de față îi fulgerară acelaşi £înd. înscăunarea lui în fruntea organizației era compromisă. O căpetenie a Mafiei trebuie să fie o personalitate deasupra oricăror suspiciuni, cu o autoritate necontestată şi care să poată apare cu fruntea sus alături de corifeii politici ai Siciliei.

Şi candidatura lui Joe Marucci părea compromisă. Arestarea celor doi proxeneți pe aeroportul din Roma risca să-l atragă într-o afacere murdară cu regretabil răsunet.

Don Calo şi unchiul Gino păreau să rămînă marii favoriți, datorită nu numai eminentelor servicii ad use orga- nizației, cît mai ales prin discreția cu care ştiuseră să-şi camufleze pînă atunci activitatea.

Se ştia că Joe nu va ceda fără luptă. însetat de putere nu va şovăi să declanşeze cele mai sîngeroase frămîntări în sînul Mafiei, spre a-şi impune autoritatea. Dar nici Don Calo nu se va lăsa mai prejos. Unchiul Gino .era socotit cel mai puțin primejdios în această privință.

Secretarul scoase din mapă textul unei telegramé cifrate, pe care o prezentă — după o scurtă ezitare — lui Don Calo.

— Adu-mi cifrul ! spuse Don Calo. Îi plăcea să-l folosească personal.

După ce Salvatore îi aduse cifrul, trecu fără jenă la biroul lui Don Serafino şi începu să descifreze telegrama.

— Transportul cu stupefiante' soseşte mîine noapte, spuse el. Oamenii dumitale, Joe, sînt gata să intre în dispozitiv ?

Joe mormăi fără entuziasm :

— Sînt gata.

Don Calo îl privi lung.

— În ultimul timp ai întîmpinat cîteva eşecuri. Ca să nu se mai repete, cred că ți-ai luat măsurile de rigoare...

— Îmi cunosc atribuțiile, zise Joe, înțepat.

— Nu mă îndoiesc, replică, fără să se tulbure, Don Calo. Te previn însă că transportul acesta de stupefiante este de o sută de ori mai valoros decît țigările de contrabandă de acum două zile. Şi la Trapani şi la Roma am

înregistrat insuccese care pot avea urmări grave. .

— în mijlocul nostru se află trădători, care îşi vor primi însă neîntârziat pedeapsa, zise Joe. Eşecurile de la Trapani şi de la Roma sînt datorate unor denunţuri anonime... Oamenii mei de la poliţie mi-au suflat ceva la ureche...

Joe începu să-şi frece nervos mîinile.

— însă pe nemernic am să-l descopăr foarte curînd, adăugă el, aruncînd o privire ameninţătoare în jur.

— îmi îngădui să asist şi eu la debarcarea stupefiantelor ? întrebă placid unchiul Gino.

— Vrei să mă controlezi ? zise bătăios Joe,

— De ce nu ? interveni Don Calo. Organizaţia are drept de control şi de cenzură asupra tuturor membrilor ei, fără excepţie.

— Vreau să te secondez, Joe, spuse unchiul Gino cu modestie. Cred că mă autsrizezi, Vincenzo, să asist la această operaţie ? se adresă el lui

Mircea.

— Orice sprijin e bine venit, zise Mircea neutru.

Ştia că în afacerea asta îi revenea un rol foarte important. Teoretic, el era stăpînul întregului transport.

Don Calo se întoarse spre un bărbat chel şi gras, care se servea cu un pahar de *M a r sala.*

— După debarcare, opiul va fi transportat pe căile normale la fabrica dumitale, Don Girolamo. Te-aş ruga să grăbeşti operaţia de prelucrare a opiului. Avem nevoie urgent de heroină pentru Statele Unite. Portocalele de ceară sînt gata ?

— Patru mii aşteaptă să fie injectate cu heroină. Alte trei mii vor fi gata în cîteva zile, zise chelul.

— Foarte bine, spuse Don Calo.

îşi îndreptă privirile spre un bătrînel cu aer de pensionar inofensiv, care dormita într-un fotoliu.

— Don Muie ! îl strigă Don Calo. Bătrînelul deschise ochii.

— He ! Ce e ?

Don Muie era unul dintre cei mai mari proprietari de livezi de portocale din nord-vestul Siciliei.

— Poţi să-mi pregăteşti trei vagoane de portocale pentru Marsilia ? întrebă

Don Calo.

— Şi patru, zise Don Muie.

— Oamenii dumitale să fie mai atenţi cînd vor băga portocalele de ceară în lădiţele cu portocale veritabile...

Bătrînelul închise iarăşi ochii.

— Bine. Bine. Oamenii mei îşi cunosc meseria. Dumneata, Don Calo, să ai numai grijă de vamă. Data trecută era să avem neplăceri.

— A fost un agent nou, spuse Don Calo. Dar de atunci s-a dat pe brazdă.

— Debarcarea o faceţi tot la Castellamare ? întrebă Don Muie. ;

— Tot. între Scapello şi Punta della Craperia Grande, zise unchiul Gino.

Vii şi dumneata cu noi, Don Mule ?

— Expediţiile astea nu mai sînt potrivite cu vîrstă mea, spuse

bătrînelul. Asta e treabă pentru tineri. Don Vincenzo merge ?

— Merge, cum să nu meargă, zîmbi unchiul Gino, uitîndu-se patern la Mircea. Opiul este al lui.

În acelaşi moment se deschise uşa dormitorului. Doctorul Mangano apăru în prag.

— Don Serafino a murit, spuse el simplu.

Din dormitor se auzeau hohotele de plîns ale Luciei. Moartea lui Don Serafino o trezise la realitate...

Nori grei se fugăreau pe cerul de păcură. Marea se agita ca o bătrînă arțăgoasă. Valurile se umflau asemenea unor dealuri mişcătoare, pornind la asaltul țărmului. Apele spumoase se zdrobeau de stînci. Peste întinderile necuprinse ale mării, se aşternuse o imensă cuvertură de spumă albă-verzuie. Vîntul năpraznic pulveriza crestele valurilor, ridicînd în văzduh perdele împletite parcă din stropi minusculi de apă, care împiedicau vederea.

Nava *Calypso,* sub pavilion sirian, se oprise în largul golfului Castellamare şi aştepta bărcile pescăreşti cu motor, care aveau să execute transbordarea încărcăturii de stupefiante. Spre a se menține pe loc, în ciuda vijeliei care sufla spre țărm, comandantul îşi plasase astfel nava, încît să primească vîntul din prova şi din travers. Această poziție dezavantaja bărcile care s-ar fi alipit flancurilor lui *Calypso,* căci rămîneau expuse în permanență suflului puternic al vijeliei.

Aproape de miezul nopții bărcile pescăreşti sosiră la locul de întîlnire. în pofida condițiilor grele pe care le crea marea agitată, transbordarea începu să fie executată fără întîrziere. Personalul navigant al bărcilor dădea dovadă de o advărată măiestrie. Se lucra cu multă tragere de inimă, pentru că plata era excepțională. Joe Marcucci, care dirija personal operația, se pricepea să-şi stimuleze subalternii. Pierderile în oameni şi materiale erau inevitabile. Trei lăzi cu opiu se sparseră în timpul coborîrii de pe vapor. Vijelia le plesni de babordul navei, făcîn-du-le țăndări. Alte două lăzi scăpară în mare în timp ce erau încărcate în bărci. Un om luat de un val fu strivit între ambarcațiunea sa şi pereții de fier ai vaporului.

Aproape de ora trei debarcarea luă sfîrşit.

Joe Marcucci supraveghease operația de pe țărm. Urmărise îndeaproape transportul lăzilor din bărci pe plajă şi de acolo în camioanele care aşteptau sus pe marginea falezei. încheierea cu succes a acestei acțiuni avea să atîrne greu în balanța alegerii sale în fruntea organizației. Fără să țină seama de primejdii, dirija personal transportul lăzilor. Era văzut cînd jos pe plajă, cînd sus pe faleză, cînd umblînd fără teamă pe cărările primejdioase care se strecurau printre hăurile falezei.

Unchiul Gino îl urma ca o umbră. Joe fierbea ca un vulcan gata să erupă. Sus pe faleză, aştepta Don Calo. Adăpostit într-un fort ruinat, rămas de pe vremea angevinilor, urmărea ca un generalisim de la postul său de comandă desfăşurarea acțiunii..

Lucky Balestrere, omul său de încredere, stătea pe faleză şi îi comunica prin radio mersul acțiunii.

În jurul orei trei se deschiseră băierile cerului şi din înălțimi porni să se reverse potopul. Descărcaturile electrice se succedau fără întrerupere, făcînd să vuiască văzduhul.

Ultimele lăzi erau încărcate în camioane. Joe şi unchiul Gino stăteau

pe marginea falezei. La lumina fulgerelor puteau să vadă şi plaja înțesată de oameni, şi marea care se frămînta printre stînci, şi camioanele, şi ruinele fortului, care se profilau pe cerul incendiat.

Joe se uită la ceasul său brățară.

— Într-un sfert de oră plecăm la Palermo, spuse el lui Ricco Chifalo, unul dintre adjuncții săi.

Unchiul Gino rîse satisfăcut :

— Am făcut treabă bună, adăugă el.

— Avănd în vedere dificultățile întîmpinate, va trebui să-i cerem lui Vincenzo să reducă prețul opiului., zise Joe.

— De bună seamă, replică unchiul Gino. De bună seamă, Vincenzo e om de înțeles.

Acalmia care permisese acest schimb de păreri se încheie cu o cascadă de descărcări electrice, care făceau să se cutremure văzduhul.

În răstimpul dintre două bubuituri, se auzi glasul excitat al lui Ricco.

— Unde e Don Joe ? Acum cîteva clipe a fost lîngă mine !

— Să nu fi făcut un pas greşit şi să fi căzut de pe faleză, exclamă alarmat unchiul Gino.

Ricco o luă la fugă pe cărare în jos. . Unchiul Gino se îndreptă spre fort. Umbla cu precauție pe cărarea care şerpuia pe marginea dințată a falezei. Nu voia să împărtăşească soarta lui Joe, care căzuse desigur în mare de la peste treizeci de metri înălțime.

La picioarele fortului îl zări pe Mircea însoțit de Sal-vatore Schira.

Neobservat de aceştia, intră în fort. Străbătu o sală în care bălăriile creşteau pînă la genunchi şi urcă o scară cu trepte pe jumătate mîncate de intemperii, care duceau într-un turn dărîmat în parte. Acolo, într-un fel de încăpere, care servise pe vremuri drept post de observație, stătea Don Calo şi se uita afară printr-o largă spărtură în zid.

La apariția unchiului Gino, se întoarse spre acesta.

— Ei ? Cum au mers treburile ?

— Perfect ! zise unchiul Gino. Perfect ! Se pare numai ca Joe a căzut de pe faleză...

Don Calo îşi țuguie cu afectată supărare buzele grase

— Țțț, țțț, țțț, ce nenorocire!

Unchiul Gino se apropie de el:

— Va să zică putem pleca ? zise Don Calo.

— Putem pleca, sigur că putem pleca, rînji unchiul Gino.

Deodată îşi înfipse mîinile în gîtul gras al lui Don Calo şi începu să strîngă. Degetele lui de oțel se încleştară ca o menghină în carnea rozăşi moale care înconjura ca o coleretă grumazul lui Don Calo. Ochii lui Don. Calo ieşiră din orbite. Cu mîinile-i scurte şi groase, bătu spasmodic aerul. Apoi căzu în genunchi. Unchiul Gino îl împinse spre deschizătură. în aceeaşi clipă, unchiul Gino simți o izbitură cumplită în țeastă. Ochii i se împăienjeniră. Dădu instinctiv drumul lui Don Calo. Apoi în jurul lui se făcu întuneric...

Cînd îşi reveni, era întins pe jos şi legat fedeleş...

Auzea confuz un glas care vorbea cu însuflețire. Tîm-plele îi zvîcneau. Apoi glasul se limpezi, devenind inteligibil. Recunoscu vocea lui Balestrere, omul lui Don Calo.

— L-am văzut cu ochii mei cînd 1-a îmbrîncit pe Joe, aruncîndu-l de

pe faleză. Apoi l-am urmărit. Voiam să văd ce are de gînd să facă. Cînd am băgat de seamă că trece pe lîngă Don Vicenzo şi pe lîngă Salvatore, ferindu-se să le atragă atenţia, am înţeles că pune ceva la cale. Nu mi-am închipuit totuşi că avea de gînd să vă ucidă, Don Calo.

Don Calo îşi recîştigase calmul.

Cu degetele lui albe şi grase îşi masa uşor grumazul.

— De mult îl supravegheam şi eu, spuse el, uitîndu-se cu dispreţ la unchiul Gino. El a pus la cale fotografierea lui Vincenzo, ca să-l compromită. A vrut să mă ucidă şi pe mine, ca să scape de orice concurenţă şi să ocupe astfel fără opoziţie scaunul rămas liber prin moartea lui Don Serafino. Mă întreb dacă nu tot el i-a făcut de petrecanie şi lui Don Serafino, otrăvindu-l. Am să ordon autopsia cadavrului. Poate că şi denunţurile din ultima vreme sînt opera lui. Am să aflu...

Se întoarse spre Lucky Balestrere.

— Fă-ţi datoria, Lucky !

Vocea lui Don Calo era rece, necruţătoare. Lucky scoase din buzunarul hainei un brici.

Unchiul Gino gemu. Ştia ce-l aşteaptă. Se uită la cercul de oameni care-l înconjurau. Văzu numai figuri întunecate, duşmănoase. Erau acolo şi

Vincenzo, şi Salvatore, şi Rocco, şi Antonio, şi mulţi alţii...

Vincenzo părea cel mai emoţionat.

Lucky se plecă asupra unchiului Gino. Desfăcu briciul.

— Nu !... Nu !... se zbătu unchiul Gino. Blestemaţilor !...

Apoi urlă gutural, făcînd să răsune încăperea. Cu două mişcări iuţi, Lucky îi crestase ochii. Sîngele ţîşni în toate părţile. îi reteză apoi urechile.

— Şi acum limba, porunci Don Calo. Cine e orb, surd şi tace trăieşte o mie de ani în pace, rosti el ironic.

Mircea se întoarse cu spatele. Nu era în stare să mai asiste la scena atroce care urmă. Nu văzu cum oamenii lui Don Calo deschiseră cu forţa gura încleştată a unchiului Gino, nici cum îi scoaseră limba din gură şi nici cum i-o secţionară de la rădăcină...

Unchiul Gino leşinase.

— Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l aici, porunci Don Calo. Dacă scapă cu viaţă după sîngerarea asta, să fie de pildă tuturora acelora care ar fi ispitiţi să-i urmeze pilda.

De afară se auziră deodată împuşcături, strigăte, înjurături. Un om intră în fugă.

— Don Calo, sîntem înconjuraţi de carabinieri. Ai noştri rezistă. Auziţi !... Rafalele de împuşcături se înteţeau. Don Calo aruncă o privire furioasă asupra celor din încăpere.

— Iar am fost trădaţi. Mîine însă aflu eu cine e trădătorul. Porni grăbit spre scară.

— Cunosc un drum pe unde putem ieşi din încercuire, zise Lucky. în dosul ruinelor se deschide un tunel săpat în stîncă, pe vreo două sute de metri. L-am străbătut adeseori.

Don Calo şi oamenii săi coborîră grăbiţi scările.

Mircea rămase intenţionat în urmă. Sosise momentul să-şi scoată masca şi să se predea carabinierilor. Făcuse destule servicii poliţiei. Denunţul acesta din urmă scosese din circuit o mare cantitate de stupefiante destinate să intoxice mii de oameni.

Rămase singur cu unchiul Gino, care zăcea într-o băltoacă de sînge în mijlocul încăperii. Uitaseră să-i taie legăturile.

Mircea scoase din buzunar un briceag şi tăie frînghia în mai multe locuri. Apoi ieşi, fără să se mai uite în urmă.

Cînd ajunse jos. Don Calo şi însoţitorii săi dispăruseră.

După un zid dărîmat în parte, se iviră doi carabinieri. Mircea ridică braţele.

— Om bun, rosti el, ieşind în întîmpinarea carabinierilor, om bun..,

— Parola, strigă primul carabinier.

— Moarte şi portocale ! răspunse Mircea.

*

* *

Lumina fluorescentă albastră-verzuie inunda camera de gardă vopsită în alb. aruncînd o tentă lividă pe obrazul măsliniu al doctorului Marco Solmi. Aplecat asupra biroului cu linii suple, moderne, doctorul completa fişa medicală a unui pacient, care prezenta un foarte interesant caz de diverticulită cronică a sigmoidului. Bolnavul fusese supus unei apendictomii, însă durerile nu încetaseră.

Doctorul Solmi reflecta asupra unui tratament îndrăzneţ care ar fi stîrnil poate protestele medicilor conservatori. Rezultatele la care se aştepta îl îndrituiau să accepte riscurile.

Se ridică de la birou, străbătu încăperea şi se opri în faţa ferestrei deschise. Aspiră cu nesaţ parfumul unei magnolii, care îmbălsăma cu miresmele sale micul parc din faţa spitalului.

Zgomotele oraşului, peste care plutea o zăpuşeală fierbinte, apăsătoare, se auzeau înăbuşite, ca prin vată.

Abia în acest moment de relaxare doctorul Solmi îşi dădu seama că este foarte obosit. Avusese o zi grea. Operase şase pacienţi, printre care un tînăr de vreo douăzeci de ani cu plămînii ciuruiţi de o rafală de mitralieră, Carabinierii care-l aduseseră la spital lăsaseră să se înţeleagă că Mafia n-ar fi fost străină de această ispravă.

Intervenţia chirurgicală durase trei ore şi un sfert, în mai multe rînduri doctorul Solmi deznădăjduise să-l mai poată salva. Folosise toate mijloacele pe care ştiinţa modernă le oferă chirurgiei. în cele din urmă tînărul scăpase cu viaţă. Fusese un succes remarcabil.

Doctorul Solmi scoase din buzunarul pantalonilor o tabacheră cu monogramă. Alese o ţigară, o aprinse, apoi aruncă chibritul pe geam, făcîndu4 să descrie prin întuneric un arc luminos. Inhala fumul aromat, încercînd o senzaţie de plăcută destindere.

Cu o săptămînă înainte, Mafia îi dăduse iarăşi de lucru, furnizîndu-i un caz ieşit din comun. Carabinierii transportaseră de la San Vitto lo Cappo un individ cu limba şi urechile tăiate. Globurile oculare erau crestate cu briciul. Omul pierduse mult sînge. Fusese o adevărată minune că nu murise pe drum.

Doctorul Solmi îl operase, salvîndu-i şi lui viaţa. Intervenţia chirurgicală în sine nu fusese grea. înspăimîntătoare era însă atrocitatea cu care duşmanii săi îl mutilaseră, cufundîndu-l pe veci în beznă şi în tăcere.

Omul ocupa o rezervă şi se afla sub paza unui agent al poliţiei. Se

zvonea că ar fi fost un personaj de seamă în lumea Mafiei şi că fusese mutilat de propria sa bandă, deoarece s-ar fi făcut vinovat de trădare.

Poliția şi parchetul păstrau o tăcere totală.

Prezența mutilatului şi a tânărului cu plămînii ciuruiți de gloanțe crea în spital o atmosferă de tensiune pe care o resimțeau în egală măsură atît personalul medical, cît şi majoritatea bolnavilor.

Doctorul Solmi oftă adînc.

Cît de liniştită era noaptea ! Văzduhul scăpărător de stele evoca o imensă aripă de catifea neagră împodobită cu diamante, lăsată asupra oraşului adormit. Nu părea de crezut Că în această ambianță plină de poezie, se petreceau asemenea atrocități...

Fumul țigării se ridica drept în aerul îmbălsămat. Doctorul Solmi se rezemă cu coatele de glaful ferestrei.

Deodată se auzi un răcnet. Un răcnet animalic.

Doctorul Solmi tresări. Aruncă instinctiv țigara, făcînd-o să cadă în iarba parcului,

Răcnetul se auzi iarăşi, înfiorător, deznădăjduit.

Pe coridor tropotiră paşi. Uşa se deschise brusc. O infirmieră tînără, cu ochi rotunjiți de groază, intră în cameră. Boneta albă, scrobită se lăsase grotesc pe o parte.

— Pacientul din rezerva patru ! gîfîi ea.

— Mutilatul ! rosti automat doctorul.

— I-am făcut injecția... Calmantul prescris.

Fără- să-i răspundă, doctorul Sol mi ieşi în fugă pe coridor.

-Răcnetele sporeau pe măsură ce se apropia de rezervă.

Bolnavii treziți brusc din somn apăruseră pe sălile înalte, întrebîndu-se speriați ce se întîmplă.

Uşa rezervei patru era deschisă. Polițistul de gardă intrase înăuntru şi se agita neputincios în jurul patului. Pacientul cu capul înfăşurat în bandaje urla, zvîrcolin-du-se ca un epileptic în plină criză. Copcile care închideau rana lăsată de limba secționată se desfăcuseră şi printre buzele vinete începuse să i se scurgă şiroaie de sînge care-i mînjeau bandajele, gîtul, pieptul.

Răcnetele guturale nu mai conteneau. în fața rezervei numărul patru se buluceau tot mai mulți bolnavi. Alte două infirmiere îşi făcuseră alarmate apariția.

Doctorul Solmi închise uşa rezervei.

Sosi şi un medic cu ochelari, care făcea de gardă la alt pavilion. Doctorul

Solmi îi îngădui să intre în rezervă. într-un tîrziu urletele încetară.

Bolnavii adunați pe sală mai auziră cîteva gemete, apoi liniştea se lăsă brusc, ca un lințoliu.

Doctorul Solmi ieşi pe coridor urmat de medicul cu ochelari.

— Vă rog să vă înapoiați în saloanele dumneavoastră, se adresă el

bolnavilor mînîndu-i de la spate.

Broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte. Bolnavii se îndepărtară în silă de rezervă. Solmi se întoarse spre doctorul cu ochelari.

— Omul acesta a fost asasinat, spuse el. Fiola cu calmantul prescris de mine a fost schimbată. De cine ? Rămîne de văzut.

— Şi sora de serviciu ? întrebă doctorul cu ochelari.

— Nu şi-a dat seama că fiola a fost înlocuită. A administrat injecția fără să bănuiască ceva. în locul ei aş fi procedat la fel. Cui i-ar fi trecut prin minte...

În sfîrşit. Să vedem cum vom ieşi din buclucul ăsta !...

*

* *

Chrysler-ul *Imperial* argintiu cu număr înregistrat în U.S.A., statul New York, coti pe via Dante şi se avîntă cu mare viteză spre periferia oraşului. Trecu pe lingă Sta-zione Lolli, străbătu cartierul Perpignano şi după ce ieşi la şosea deschisă porni să înghită spațiile, ca un avion care se pregăteşte să decoleze. Iluzia era întărită şi de suspensia perfectă, care lăsa pasagerilor impresia că plutesc pe perne de aer.

Chrysler-ul nu-şi micşoră viteza nici după ce se angaja pe serpentinele însorite de la Bellocampo. Pe măsură ce maşina urca pantele repezi, peisajul arid, muntos prindea a se lărgi cuprinzînd spații tot mai vaste, desfăşurînd ca pe un ecran panoramic exuberanta Con ca d'Oro, cu oraşul şi golful

Palermo.

Automobilul părăsi şoseaua principală şi coti la dreapta pe un drum îngust, bine întreținut, străjuit de un indicator pe care scria „Trecere interzisă. Proprietate particulară". Cauciucurile late făceau să scrîşnească pietrişul mărunt. După cîteva minute de mers, apăru în fața maşinii o vilă albă, cu terase suspendate şi linii suple, de un modernism îndrăzneț ce amintea influența lui Corbussier. O grădină luxuriantă, perfect întreținută, înconjura clădirea.

Chrysler-ul opri în dreptul unei scări late de marmură, dominată de un portic înfăşurat în iederă. Un servitor vîrstnic, ce purta cu demnitate o vestă neagră cu dungi galbene, coborî în grabă scările şi deschise portiera limu- zinei, ăplecîndu-se ceremonios.

Coborîră doi bărbați în haine închise la culoare şi de o croială impecabilă.

— Don Calo vă aşteaptă, rosti protocolar servitorul, poftindu-i cu un gest să-l urmeze. În calea lor se deschiseră automat canaturile de sticlă ale unei uşi prevăzută cu celulă fotoeléctrica. Pătrunseră într-un hol vast, în care domnea o răcoare plăcută, în contrast cu zăpuşeala de afară. După ce ochii vizitatorilor se deprinseră cu semiobscuritatea încăperii, desluşiră un interior de o eleganță sobră, în care culorile dominante erau albul şi negrul. Pe pardoseala de marmură neagră, erau întinse covoare albe, ca şi fotoliile adînci îmbrăcate în satin.

Străbătură apoi un salon împodobit cu cîteva pînze de Modigliani, Duffy şi Chirico şi intrară într-o bibliotecă somptuoasă cu rafturi încărcate de cărți legate în piele de Cordova. Un perete de sticlă privea spre Conca d'Oro.

Dinapoia unui birou de abanos îşi ridică anevoie corpul elefantin Don Calo Castiglione. Ochii lui vioi, scufundați parcă în osînză, măsurară din cap pînă la picioare pe cei doi vizitatori. Fu salutat cu formula stereotipă.

— Hallo ! Don Calo !

Amfitrionul îşi lărgi gura într-un zîmbet de o amabilitate onctuoasă.

— Bine ați venit în Sicilia, îi întîmpină el, prefăcîndu-se că nu le-a observat răceala.

întinse mîna sa grasă cu degete moi primului vizitator.

— Ce mai faci, Jack ? Cîți ani sînt de cînd nu ne-am mai văzut ?

Jack Bolence zîmbi încreţindu-şi obrazul gălbui cu pometi proeminenți mongoloizi. Ochii lui se îngustară sclipind metalic.

— Luna viitoare se împlinesc doi ani.

— N-am să uit niciodată primirea pe care mi-ați făcut-o la Miami, zise Don Calo.

— Nu s-ar zice, replică printre dinți însoțitorul lui Jack.

— Veşnic spiritual, Samy ! zise cu afectată prietenie Don Calo, întinzîndu- i şi lui mîna.

Cînd îi simți în palmă degetele umede şi vîscoase ca pielea de reptilă, încercă o senzație de repulsie. Zîmbi şi Samy :

— Totdeauna mi-a plăcut să spun lucrurilor pe nume, d-aia am şi venit aici.

Pe chipul îndeobşte fără expresie a lui Samy Barracuda se aşternuse un surîs de un cinism atit de crud, încît Don Calo simți un fior prin şira spinării. Părul şi sprîncenele lui Barracuda erau de un blond spălăcit care se confunda cu albeața cadaverică a feței.

— Luați loc, îi pofti Don Calo.

Vizitatorii se cufundară în cele două fotolii care încadrau biroul. Se aşează şi Don Calo.

— Ce preferați, un *scotch whisky* sau un pahar de vin sicilian ?

— Indiferent, zise Samy tărăgănat şi monocord..

— Vin, firește, spuse Jack.

— *Marsala* 1915 şi... *whisky,* porunci Don Calo servitorului care dispăru.

— Don Calo, nu e în firea mea să fac introduceri, aşa că am să intru direct în subiect, spuse Jack, deîndată ce rămaseră singuri.

— Te rog, spuse Don Calo.

— Marele Boss a rămas neplăcut impresionat de arestarea lui Vincenzo Genovese. A regretat mult că n-ați răspuns cu aceeaşi monedă la ospitalitatea pe care noi am oferit-o oamenilor dumneavoastră. Mă refer, Don Calo, şi la cei care-şi căutau refugiul în Statele Unite, cînd poliția italiană începea să devină supărătoare. Vincenzo spera să găsească aici un adăpost...

Intrarea „servitorului cu băuturile comandate îl făcu să se întrerupă.

— Poți să pleci, Pietro, ne servim singuri, zise Don Calo.

Servitorul înclină tăcut din cap şi părăsi încăperea. Amfitrionul umplu paharele.

Jack aspiră aroma vinului vechi, apoi îl sorbi pe îndelete.

Samy dădu peste cap *whisky-ul.* Cînd Don Calo voi să-i umple din nou paharul, ridică mîna.

— Cînd discut afaceri serioase, îmi place să am capul limpede, rosti

Samy sec.

— Nu pot să-mi explic uşurinţa cu care a fost arestat, reluă Jack.

— Ar fi o explicaţie, interveni Samy. Poate a fost vîndut. Poliţia federală a pus pe capul lui un premiu de 25 000 de dolari.

Don Calo, care îşi sorbea tacticos vinul, puse brusc paharul pe birou.

— Samy Barracuda, te poftesc să nu uiţi cu cine stai de vorbă.

Se congestionase la faţă. O vină începu să-i zvîcnească vizibil la tîmpla dreaptă.

Jack ridică mîinile în aer, înclinînd uşor capul :

— Nu vreau să ne înţelegeţi greşit, Don Calo. Persoana dumneavoastră este deasupra oricăror bănuieli, interveni el împăciuitor. Premiul putea să ispitească pe unul din oamenii dumneavoastră.

Don Calo replică aspru :

— Adevărata identitate a lui Vincenzo nu o cunoşteam decît eu, Don Serafino, Joe Marcucci şi Don Gino. Ultimii trei sînt morţi. Nici unul din ei nu s-ar fi mînjit pentru 25 000 de dolari.

-— Nici Don Gino ? vorbi suav Samy. —- Don Gino ar putea fi bănuit. N-a fost „înlăturat" din ordinul dumneavoastră. Don Calo ? zise Jack.

— Nu ! Gino n-a fost executat pentru trădare. Ţinea să pună mîna pe putere. Prin orice mijloace. L-a ucis pe Joe, a încercat să mă ucidă şi pe mine.

— Aţi uitat că a încercat să-l compromită şi pe Vincenzo, făcînd să fie fotografiat sub noua lui înfăţişare, în holul hotelului Miramar ?

— Gino a văzut în Vincenzo un eventual concurent la şefia organizaţiei noastre. De acord. Insă modul în care a fost arestat Vincenzo îl absolvă pe Gino de orice vină în această privinţă.

Don Calo îşi încleşta mîinile de braţele jeţului său,

— De ce n-am presupune că oamenii dumneavoastră l-au vîndut ?

— Fiindcă în afară de doctorul care i-a făcut operaţia estetică şi fostul lui şofer — pe care l-a lichidat de altfel în tren — nimeni nu-i cunoştea noul său chip. Nici Jack Bolence, cel mai bun prieten al lui, spuse Samy arătînd cu un gest pe însoţitorul său.

Jack zîmbi prietenos, ridicînd iarăşi mîinile. Ochii i se îngustară căpătînd o expresie rîzătoare.

— Să facem pace, Don Calo. Imputările n-au nici un rost. Principalul e să-l scoatem din mîinile poliţiei.

Don Calo rosti de data aceasta mai îmbunat :

— Credeţi că v-am aşteptat pe dumneavoastră ca să-i organizez evadarea ? în cîteva zile va fi liber. Restul, însă, vă priveşte. Eu nu-i mai pot garanta securitatea în Sicilia.

— De acord. Puteţi preciza data ? întrebă Jack.

— Nu. Vă voi anunţa cu o zi înainte.

Jack se ridică din fotoliu, urmat de Samy.

— Perfect. Ne puteţi găsi oricînd la hotelul Miramar. Aşteptăm semnalul dumneavoastră.

Se ridică şi Don Calo din jeţul său. Chipul îi era înnourat. La plecare nu le întinse mîna...

*

* *

Interfonul de pe biroul comisarului Alberto Cessi bîzîi scurt. Cessi îşi ridică ochii de deasupra dosarului pe care-l studiase pînă atunci cu atenție. îşi scoase ochelarii cu lentile groase şi apăsă pe butonul aparatului.

— A sosit arestatul Vincenzo Scaccia, domnule comisar, se auzi un glas în difuzor.

— Să intre, rosti el.

îşi frecă uşor cu degetele ochii obosiți.

Uşa se deschise şi în prag apăru un tînăr cu cătuşe ia mîini, escortat de un gardian. Comisarul îl privi îndelung. Tînărul acesta se deosebea mult de clienții lui obişnuiți. Aducea mai degrabă a actor de cinema decît a infractor.

—Scoate-i cătuşele, porunci el gardianului. Gardianul execută ordinul apoi, la un semn al comisarului, ieşi pe sală.

De îndată ce rămaseră singuri, Cessi scoase din buzunar un pachet cu țigări desfăcut, pe care-l întinse arestatului.

— O țigară ? rosti el prietenos. Renunțase la aerul său oficial. Continuă zîmbind : Luați loc, domnule Paltin!

Îi arătă un scaun.

Fața arestatului se însenină.

— Am verificat declarațiile dumneavoastră şi am constatat că sînt exacte, continuă .comisarul. Ambasada României a confirmat că sînteți scriitorul român Mircea Paltin. S-au completat astfel probele care stabilesc că prezența dumneavoastră în rîndul oamenilor Mafiei este accidentală. întîmplarea care a făcut să fiți luat drept Vincenzo Genovese — alias Vincenzo Scaccia — ne-a părut la început cu totul neverosimilă. Numai comunicările dumneavoastră telefonice, care ne-au permis să zădărnicim o serie de acțiuni puse la cale de Mafie, au pledat în favoarea bunei dunineavoastre credințe.

Mircea oftă uşurat :

— În sfîrşit. Bine că s-a făcut lumină. începusem sâ exasperez. Sper că acum sînt liber.

Comisarul se lăsă pe spătarul scaunului său.

— Liber... e un fel de a zice. Mircea încreți sprîncenele.

— Cum adică ?

— Să vă explic. Cei din Mafie au credința că sînteți adevăratul Vincenzo Genovese. în ipostaza că v-aş lăsa să părăsiți liber — ca un simplu cetățean această clădire, ați trezi imediat bănuieli. Ar presupune fie că ați fost eliberat în schimbul unei declarații compromițătoare pentru Mafie, fie că ați fost un agent al nostru, strecurat în mijlocul lor sub o identitate împrumutată. Şi într-un caz şi într-altul, n-ați mai părăsi viu Sicilia. Față de această situație nu ne rămîne decît să vă ținem arestat în continuare — de ochii lumii bineînțeles — pînă cînd vom reuşi să vă scoatem în taină din Sicilia. Comisarul aprinse cu bricheta sa atît țigara lui Mircea, cît şi pe a sa . Să nu vă închipuiți că în Italia veți fi în siguranță. Mina Mafiei e lungă. Vă poate ajunge şi la Roma şi la Milano... Am o idee ! Vom înscena o sinucidere a lui Vincenzo Genovese în închisoare. Va trebui, evident, să lucrăm cu foarte multă grijă, pentru că Mafia are agenți peste tot. Este un adevăr trist, pe care trebuie să-l recunoaştem însă ca atare.

Mircea aspiră adînc fumul de țigară.

Perspectiva de a rămîne în continuare prizonierul dumneavoastră nu-mi pare tocmai trandafirie. Comisarul zîmbi.

— De ce ? S-ar putea ca şederea dumneavoastră printre noi să vă fie de un real folos. N-aţi venit în Sicilia ca să vă documentaţi asupra unei viitoare cărţi ? Ei bine, vă ofer eu această documentare.

Scoase din sertar un dosar voluminos pe care era scris cu litere groase numele lui Vincenzo Genovese şi îl aşează pe birou în faţa lui Mircea.

— Ştiţi englezeşte ?

— Da, ştiu.

— Aveţi aici dosarul complet al lui Vincenzo Genovese întocmit de poliţia federală a Statelor Unite. Antecedente, date biografice dezvoltate, legături de afaceri,' relaţii sentimentale, dări de seamă asupra activităţii sale, liste cu sursele de venituri secrete sau mărturisite şi cîte altele. Vă daţi seama, domnule Paltin, ce comoară reprezintă acest dosar pentru dumneavoastră. Pe baza lui puteţi reconstitui viaţa lui Vincenzo Genovese fără să omite'ţi absolut nimic. Ochii lui Mircea sclipiră. I se oferea o ocazie unică. Comisarul rîse. Dacă aţi fi avut încă de la început dosarul acesta, aţi fi intrat în pielea personajului dumneavoastră fără nici un risc. N-aţi mai fi trăit cu spaima în suflet că aţi fi putut face vreun gest care să nu-i aparţină. Comisarul zdrobi în scrumieră ţigara pe trei sferturi consumată. în fiecare zi veţi fi adus aici, zice-se, pentru cercetări. În realitate veţi putea studia în tihnă dosarul folosindu-vă de biroul meu.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule comisar.

— Eu trebuie să vă mulţumesc, domnule Paltin, pentru serviciile aduse pînă acum autorităţilor italiene. Ţin să vă mai atrag atenţia că pînă la noi dispoziţiuni, veţi continua să apăreţi — pentru restul lumii —în postura lui Vincenzo Scaccia. Nu trebuie să vă mai repet că e numai în interesul dumneavoastră. Acum deschideţi dosarul şi lectură plăcută ! Eu am să-mi văd de treburile mele, fără să vă deranjez. Ţigările.astea vă stau la dispoziţie.

Comisarul îşi puse ochelarii pe nas şi se adînci în studierea hîrtiilor de pe birou.

Mircea luă dosarul şi îl desfăcu...

— Ah, mă scuzaţi ! îl întrerupse comisarul. Prietenul dumneavoastră, unchiul Gino, a fost ucis în spital. I s-a administrat o injecţie cu acid sulfuric.

*

* *

Jack Bolence stătea în faţa ferestrei deschise şi fuma: Amurgul aşternuse pe cer tonuri viorii. Camera de hotel, de o somptuozitate stereotipă, era cufundată în penumbră. Samy Barracuda, adîncit într-un fotoliu, se delecta cu un whisky „House of Lords". Părul lui, parcă pudrat cu făină, se detaşa net pe fundalul negru al unui dulap-bar de lac.

— De cinci zile sîntem aici şi... nimic, vorbi Samy cu glasul lui tărăgănat. în cinci zile noi îl scoteam şi de la Sing-Sing.

— Nici mie nu-mi place aşteptarea asta, zise Jack. Don Calo nu e de

anvergura lui Don Serafino.

— Să sperăm că amicul tău n-a făcut nici o declarație compromițătoare, reluă Samy, după ce sorbi o gură de *whisky*.

— Dacă Vincenzo ar fi vorbit, ar fi urlat acum toate ziarele, zise Jack iritat.

— Eşti optimist. Cine-mi garantează că poliția n-a folosit metode noi spre a-l face să vorbească ? Adu-ți aminte" de Dirty Jim. L-au injectat cu derivatul de mescalină, i-au făcut narcoză şi... Dacă nu-l curățăm la timp cu arsenic, ar "îi spus şi cit lapte a supt de la mă-sa.

Jack îşi schimonosi gura într-un fel de rînjet,

— Cam văd eu unde vrei să ajungi.

— Şi crezi că ar fi soluția cea mai proastă ?

— Nu-ți dezminți numele. Eşti o adevărată barracuda. De data asta însă nu-ți poți pune în valoare talentele. Ştii că trebuie să-l ducem viu la New-York.

— Din păcate, oftă Samy. Goli paharul, apoi rîse.

— N-ar fi exclus să-şi blesteme şi ceasul în care s-a născut, dacă va fi să ajungă viu şi nevătămat la New York.

Jack făcu un gest de plictiseală.

— Lasă-mă în pace cu ideile tale tîmpite. Numai ție ți-a trecut prin cap că n-ar fi el.

— N-aş crede că sînt tocmai tîmpite.

— La New York ai să te convingi că e el. Doctorul Butler care i-a aranjat mutra are să-l recunoască.

Telefonul de pe comodă zbîrnîi scurt. Jack şi Samy se uitară unul la celălat.

— Eh ? exclamă Samy, umplîndu-şi din nou paharul. Jack ridică receptorul.

— Alo !

De la celălalt capăt al firului se auzi o voce neutră.

— Vi s-au reținut biletele de avion pentru mîine seară. Comunicarea se termină. Jack lăsă receptorul în furcă.

— Semnalul ! zise el.

— Cînd ?

— Mîine seară

— Bine că plecăm ! exclamă Samy. Căldura de aici a început să mă plictisească.

*

* *

Escortat de paznicul său, Mircea Paltin intră în cabinetul comisarului Cessi.

Ca de obicei, gardianul îi scoase cătuşele, apoi se retrase.

Cessi îl pofti pe Mircea să ia loc.

— Ei, am avut dreptate ? A fost instructivă lectura ? întrebă el zîmbind.

— Mai mult decît instructivă, pasionantă ! Comisarul se ridică de la birou.

— Cineva vrea să te cunoască, domnule Paltin. Se îndreptă spre o

uşă mică, pe care o deschise.

Un bărbat înalt, robust, cu părul tuns perie intră în încăpere. Avea ochi albaştri, pătrunzători şi o mustaţă cenuşie scurtă. Hainele negre erau frumos croite. Purta în colţul gurii o pipă din care pufăia tacticos.

— Domnul inspector-şef Giorgio Schiarelli din Interpol, spuse comisarul.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Paltin, spuse inspectorul-şef strîngîndu-i cordial mina.

La invitaţia comisarului, noul venit se aşeză pe un scaun, lingă Mircea.

— Domnul inspector-şef Schiarelli, spuse Cessi, este delegat de Interpol să se ocupe de cazul dumneavoastră.

Inspectorul-şef pufăi de cîteva ori din pipă, apoi se întoarse spre Mircea.

— Domnule Paltin, cazul dumneavoastră interesează îndeosebi Interpolul prin originalitatea modului în care aţi pătruns în rîndurile Mafiei, dar mai ales prin poziţia pe care aţi obţinut-o în sînul acestei organizaţii, împrumutînd personalitatea lui Vincenzo Genovese. Adevăratul Vincenzo Genovese este mort. Dosarul lui îl cunoaşteţi. Elementele acestea v-ar permite să vă jucaţi mai departe rolul, fără mari riscuri,

Mircea îl privi îndelung.

— După cîte înţeleg, îmi propuneţi să intru cu buna ştiinţă în gura lupului.

Inspectorul-şef clătină din cap.

— Exact. Asta este propunerea noastră. Dacă aţi accepta, aţi aduce un mare serviciu umanităţii. Ne-aţi sprijini în lupta pe care o ducem împotriva terorismului mafiot, împotriva traficului internaţional de stupefiante şi a. organizaţiilor gangstereşti care constituie azi unele dintre cele mai grave racile ale lumii civilizate.

— Credeţi-mă, domnule inspector-şef, nu mă văd deloc în postura lui James Bond. Eu sînt scriitor, nu personaj de roman, protestă Mircea.

Giorgio Schiarelli zîmbi.

— Nu uitaţi că romanele trăite au o valoare sporită tocmai prin autenticitatea lor. Fiindcă sînteţi scriitor ar trebui să înţelegeţi cît de important ar fi aportul dumneavoastră dacă aţi accepta propunerea noastră.

Mircea se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe gînditor în lungul şi în latul încăperii. Fumul albăstrui din pipa inspectorului-şef se înălţa în arabescuri măiestre spre tavan. Mircea se opri brusc în dreptul lui Schiarelli,

— Presupunînd că aş fi de acord cu ideea dumneavoastră, de unde ştiţi că m-ar mai accepta în mijlocul lor ? Poate că arestarea mea a trezit bănuieli.

Ştiţi prea bine că am fost arestat de carabinieri, fără ca eu să fi opus vreo rezistenţă.

— Nici în privinţa asta n-aveţi a vă teme, replică inspectorul-şef calm. Ca să vă daţi seama de importanţa ce vi se atribuie în sînul Mafiei, pot să vă aduc la cunoştinţă un fapt semnificativ. în momentul acesta se află la Palermo două personaje deosebit de marcante din Mafia americană, Jack Bolence şi Samy Goldauer...

— Zis Barracuda, completă Mircea.

— Perfect ! exclamă jovial inspectorul-şef. Cu o materie atît de bine

învățată e păcat să nu vă prezentați la examen... Şi acum să continui. Bolence şi Barracuda au sosit cu o misiune precisă. Să ceară Mafiei siciliene să vă asigure evadarea din închisoare.

— Oh

— Mai mult decît atît. Dispunem de informații potrivit cărora această evadare ar urma să aibă loc mîine. Depinde numai de dumneavoastră ca evadarea să reuşească.

— Ei bine ! Cu alte cuvinte, i-ați lăsa să mă răpească, exclamă Mircea.

— Pardon, v-am lăsat să evadați. E o diferență. De altfel, sînt autorizat să vă asigur că în tot timpul misiunii dumneavoastră veți fi sprijinit din umbră de elemente ale poliției.

Inspectorul-şef scutură scrumul din pipă, apoi şi-o umplu din nou cu tutun.

— Veți avea un nume cifrat. După cum vedeți ne-am gindit la toate. Chiar şi la o arestare a doctorului Butler, pentru a preveni o eventuală confruntare cu acesta. Inspectorul începu să-şi îndese pe îndelete tutunul în pipă. E de ajuns acordul dumneavoastră, ca întregul aparat să se pună în mişcare.

Mircea se opri nehotărît în mijlocul încăperii. Ispita era puternică. Oferta lui Schiarelli îi deschidea perspective captivante. I se dădea prilejul să trăiască o aventură unică în felul ei. Ciudat ! Curiozitatea şi setea de acțiune începuseră să-i covîrşească teama.

înspectorul-şef îşi aprindea pipa, urmărind cu coada ochiului lupta lăuntrică, zugrăvită destul de transparent pe chipul lui Mircea. Aruncase cu îndemînare nada.

Mircea îşi dădea seama că inspectorul-şef era un abil psiholog, priceput să folosească cele mai potrivite argumente în favoarea tezei sale. în definitiv nu i se cerea decît să continue un joc în care intrase din întîmplare. Pînă acum se descurcase destul de bine fără să se fi bizuit pe sprijinul nimănui. De data asta poziția lui devenea mult mai puternică. Ştiind că are spatele acoperit, se va putea avînta în acțiune cu încredere sporită. Evident, primejdiile nu vor lipsi. Lui îi plăceau însă senzațiile tari, fiindcă îi stimulau spiritul combativ.

Se opri în fața lui Schiarelli.

— Domnule inspector-şef, n-ar fi exclus să accept. Pînă mâine am să vă dau răspunsul meu definitiv.

— Bine. Dacă vă hotărîți, veți primi instrucțiunile necesare îndeplinirii acestei misiuni. De pildă numele dumneavoastră conspirativ, persoana prin intermediul căreia veți purta legătura cu Narcotic Bureau, cifrul prin care vom comunica, posibilitățile de contactare şi altele. Atunci pe mîine

— Pe mîine, domnilor.

*

* *

Se întunecase.

Firmele de neon de pe via della Liberia aşterneau tonuri roşii, verzi, albastre pe obrajii trecătorilor, care se scurgeau pe trotuare ca într-o procesiune fără sens. Pe uşile deschise ale localurilor se revărsau pînă la stradă stridențe ritmate, suprapuse într-o asurzitoare încîlceală sonoră.

Aburi de mîncare, efluvii de parfumuri ieftine, miros acru de fructe putrezite, duhoare de gunoaie pluteau în aerul supraîncălzit.

Din coloana de automobile care se îndrepta spre Giardino Inglese, se desprinse o dubă a poliției, care coti pe via Arhimede. Pe această stradă, circulația fiind mult mai redusă, duba îşi spori viteza. Aproape de întretăierea cu Via Carini, fu depăşită de o limuzină *Âlfa-Romeo.* Din limuzina care gonea acum paralel cu maşina poliției, fu aruncată deodată o bombă lacrimogenă, care pătrunse pe fereastra deschisă în cabina şoferului dubei, unde explodă, Uluit, orbit de gazele ursturătoare, şoferul pierdu stăpînirea asupra volanului. Maşina coti brusc spre dreapta, urcă pe trotuar şi se propti într-un stîlp de beton.

Gardianul care stătea alături pe banchetă nu avu timp să-şi pună în funcție mitraliera. Portiera din dreptul său fu deschisă brusc dinafară şi un individ îi smulse arma din mînă.

Înăbuşit de gaze, cu ochii arşi de usturime, gardianul îşi acoperi fața cu palmele.

O limuzină *Fiat 1800* opri în urma maşinii poliției.

Cînd uşa din spatele dubei se deschise şi un gardian apăru în cadrul ei, **o** altă bombă lacrimogenă lansată din *Fiat* făcu explozie.

Din *Fiat* coborîră trei bărbați cu măşti de gaze, care dezarmară pe gardienii scoşi deja din luptă de efectul bombei. Cu cheile găsite asupra unuia din ei, descuiară celula dubei, din care-l scoaseră pe Mircea Paltin, orbit de gaze.

Mircea se simți luat pe sus, coborînd din dubă şi împins apoi într-altă maşină. Auzi zgomot de portiere trîntite şi huruitul motorului care accelera. Maşina porni atît de brusc, încît el avu senzația că se cufundă în spătarul banchetei.

Operația durase exact şaptezeci şi cinci de secunde...

Mircea îşi apăsă cu palmele ochii care-l usturau îngrozitor. Se afla între doi bărbați. Unul din ei îi dădu o batistă udă, cu care începu să-şi tamponeze ochii. Inima îi bătea nebuneşte.

Marea aventură începuse mai devreme decît prevăzu-seră Cessi şi Schiarelli.

Se simțea ca şi cînd s-ar fi lansat din înaltul unei trambuline într**-o** mare cu ape reci, neprietenoase.

După tangajul maşinii îşi dădu seama că aceasta cotise cu mare viteză pe o stradă la dreapta, apoi pe alta la stînga.

Auzi fluieratul ascuțit al unui agent de circulație. Maşina luă iarăşi o curbă pe două roate.

— Mai repede, Paulo ! rosti bărbatul din stingă lui Mircea. Mai repede ! Mircea încercă să deschidă ochii.

Lacrimile îi începțoşau vederea. Se tampona din nou cu batista. Usturimea începuse să scadă.

Auzi strigătul unei femei, în vreme ce maşina viră brusc la stingă. Furios, şoferul scăpă o înjurătură.

Maşina îşi continuă drumul cu aceaşi viteză încă două sau trei minute. Mai coti o dată şi se opri brusc.

Mircea se simți tras de braț.

— Coborî ți ! .

Condus de bărbatul din dreapta ieşi din maşină. Ochii aproape că nu-l mai usturau, dar continuau să-i lăcrimeze.

Mircea zări parcă printr-o pînză de apă o stradă pustie, luminată zgîrcit de cîteva felinare strîmbe. între casele înalte, înghesuite unele într-altele şi înşiruite de o parte şi de alta a străzii, pluteau ca nişte fantome albe rufe întinse la uscat pe frînghii invizibile. Prin ferestrele deschise ale clădirilor, răbufnea o muzică de dans sălbatică retransmisă prin zeci de aparate de radio.

În dreptul unui teren viran, înconjurat de un gard dărăpănat, acoperit cu afişe zdrenţuite, aşteptau două maşini. Un *Alfa Romeo* al poliţiei şi o limuzină *Lancia.*

Mircea se pomeni împins spre *Alfa Romieo.*

— Repede ! îi şopti însoţitorul.

Nedumerit, se lasă condus pînă la maşina poliţiei. Portiera se deschise, lăsînd să apară un braţ care**-l** trase energic înăuntru. Maşina demară.

Mircea se trezi între doi carabinieri. Unul din ei îi puse pe cap o şapcă de uniformă.

—Scoateţi haina ! spuse celălalt, începînd să**-l** dezbrace. Apoi îi întinse o tunică de carabinier... îmbrăcaţi-o! rosti acesta scurt.

Vederea lui Mircea se limpezise.

În vreme ce-şi punea tunica, văzu defilînd prin faţa ferestrelor maşinii o piaţă largă, cu o fîntînă secătuită în mijloc. Mai străbătură o stradă îngustă, întunecată, apoi pătrunseră într-o arteră puternic luminată şi cu circulaţie intensă.

Lancia îi urmări un timp, coti la dreapta, pe o stradă dosnică şi dispăru. Carabinierul care conducea maşina întoarse capul şi aruncă o privire rapidă asupra lui Mircea, ca şi cînd ar fi vrut să-i verifice ţinuta. Zîmbi, apoi apăsă pe accelerator. Puse în funcţie sirena.

Pe culoarul eliberat de maşinile care se dădeau la o parte la semnalul sirenei, *Alfa Romeo* gonea cu peste optzeci de kilometri pe oră.

Carabinierul din stînga şoferului îşi consultă ceasul-braţară.

— Accelerează ! porunci el.

Alfa Romeo îşi spori viteza.

Pe măsură ce se apropiau de marginea oraşului, circulaţia se rărea. Nu mai era necesar să folosească sirena. Clădirile mari şi somptuoase lăsau acum locul unor case mai modeste, mai întunecoase. Trecură pe lîngă o fabrică. Urmară apoi cîteva terenuri virane, întrerupte de case sărăcioase.

În depărtare apăru o lumină roşie, legănată ritmic.

— Baraj ! rosti laconic şoferul.

— Sirena ! porunci carabinierul din dreapta sa.

Vuietele modulate ale sirenei prinseră iarăşi să străpungă noaptea. Lumina roşie se apropia necontenit. Deodată încetă să se mai legene.

Alfa Romeo, lansat cu aproape o sută de kilometri pe oră, trecu fără a fi împiedicat prin barajul poliţiei. Apoi ieşi în plin cîmp...

*

* *

La ora nouă şi un minut, Jack Bolence şi Samy Barracuda sosiră la aeroport.

Formalitățile îmbarcării durară mai mult ca de obicei, şi Jack şi Samy simțeau instinctiv că sînt urmăriți de privirile mai multor agenți de poliție îmbrăcați în civil. Dar afişau o nepăsare totală. Observară prezența unor carabinieri in preajma avioanelor, care aveau să plece în cursă. Avionul *PAN AM* cu destinația Tunis se bucura de o supraveghere specială.

Samy întoarse spre Jack ochii săi terni şi bulbucați ca de peşte şi rosti alene printre dinți :

— Întotdeauna mi-a plăcut să am gardă de onoare la plecare.

Jack rîse, făcând să-i apară şi mai proeminent pomeții mongoloizi.

— Cred că nici regina Angliei, nu e mai bine păzită. Cînd ajunseră în dreptul pasarelei, Samy făcu un semn aproape imperceptibil lui Jack.

— Ține-mă să nu leşin, sînt copeşit de atîta cinste, zise el arătînd cu o uşoară înclinare de cap spre' un grup de bărbați care stăteau în stingă pasarelei. Priveşte, şi Interpolul, şi F.B.I.-ul şi Narcotic Bureau !...

— Imbecilii ! Şi-or fi închipuind că îl cărăm pe Vincenzo în valiză !

Se urcară în avion şi îşi ocupară locurile.

*

* *

Inspectorul-şef Schiarelli urmări îndelung cu privirile avionul care îşi luă zborul spre Tunis. Cu gesturi molcome, îşi scutură de scrum pipa. O umplu din nou cu tutun şi o aprinde. Pufăi de cîteva ori, înconjurîndu-se de un norişor de fum, pe care briza îl risipi repede. Se uită pe sub sprîncenele-i stufoase Ia inspectorul Graves din Narcotic Bureau.

— Ce priviri ironice şi pline de desconsiderare ne-au aruncat concetățenii dumitale Mr. Graves, zise el. Plecarea lor dovedeşte că lovitura le-a reuşit.

Inspectorul Graves îşi adinei mîinile în buzunarele hainei de lustrin boțite şi deformate. Să tot fi avut patruzeci de ani. Părul jumătate albit, obrajii brăzdați de cute adinei, corpul masiv, uşor încovoiat, îl făceau să pară cu zece ani mai vîrstnic.

— Sînt formidabili indivizii ăştia, spuse el cu ciudă. Ne-au luat prin surprindere. Ce-o fi zicînd bietul scriitor ?

— Cui i-ar fi trecut prin cap că vor devansa cu o zi răpirea ? Schimbarea aceasta a fost hotărîtă probabil în ultimul moment. Mă simt vinovat față de acest om.

— Nu trebuie să ne facem prea multe griji, zise Schiarelli. Ați văzut ce bine s-a descurcat în Sicilia. Regret doar că nu i-am dat cifrul şi nu am stabilit mijloacele de contactare cu oamenii din Narcotic Bureau. Va trebui Mr. Graves, să te ocupi personal de această problemă.

— Nici vorbă. Chiar în noaptea asta plec la New York.

Inspectorul Will Parker din F.B.I. îşi şterse cu batista ochelarii cenuşii pe care-i purta şi noaptea. Pe cît de şleampăt era inspectorul Graves, pe atît de pus la punct arăta Parker.

— în ceea ce mă priveşte, împărtăşesc părerea lui Mr. Schiarelli. Sînt convins că Mr. Paltin va lua legătura cu Narcotic Bureau deindată ce va intra în posesia unor informații utile, aşa cum a procedat de altfel şi cu

poliția de aici.

— Totuşi nu e prea uşor să te avînți în bîrlogul lupilor fără să ai nici o experiență, spuse Cessi. Hm.! Ştiți ce facem noi acum ? Vrem să scoatem castanele din foc cu mina altuia.

Cei patru bărbați se îndreptară spre limuzina *Alfa Romeo* care-i aştepta la marginea pistei betonate.

Un agent stătea lîngă şofer şi asculta ultimele comunicări prin telefonul de la bord.

— Ce mai e nou, Ranucio ? întrebă Giorgio Schiarelli, după ce îşi mută pipa în colțul gurii.

— La barajul de la Merzomonreâle a fost prins un contrabandist de țigări.

Barajul de la Resuttona semnalează capturarea unui dezertor, încolo, nimic nou, răspunse agentul.

— Sînt ingenioşi concetățenii mei, rosti cu uşoară ironie inspectorul Graves. Îți scapă printre degete ca argintul viu.

— Nici pe departe, ripostă Schiarelli. Aici e mîna Mafiei noastre.

*

* *

Mircea Paltin era uluit de precizia cu care se desfăşurase răpirea sa. Maşina poliției ieşise din Palermo prin Corso Calatafini şi după ce urcase panta domoală spre Monreale, pornise cu mare viteză spre Partinico. Falşii carabinieri nu scoteau nici un cuvînt, Aplecat asupra volanului, şoferul conducea maşina într-o alură infernală. Tipul din dreapta lui Mircea se uita din cînd în cînd pe fereastra din spate, spre a se asigura că nu sînt urmăriți. Aparatul de recepție acordat pe lungimea de undă folosită de maşinile poliției le permitea să intercepteze toate ordinele transmise prin radio.

Lui Mircea începuse să-i placă această spectaculoasă goană nocturnă.

Înainte de a intra în Partinico, automobilul coti la dreapta, pe un drum şerpuit, de țară. După vreo doi kilometri de mers, intrară în curtea unei ferme, ocoliră o casă lungă cu etaj, cufundată în beznă, apoi pătrunseră într-o magazie ale cărei uşi se închiseră în urma lor.

În fundul magaziei se aprinseră luminile de bord ale unui alt automobil.

Mircea se pomeni predat unor indivizi îmbrăcați în haine de țară. Şapcă, veston negru, pantaloni bufanți, cizme scurte cu carîmbi moi. Fu dezbrăcat de uniformă şi i se înapoiară hainele. Se schimbă în cîteva minute, apoi luă loc în *Fiat,* alături de şofer. Alți doi tipi se instalară pe bancheta din spate.

Maşina ieşi din magazie, traversă cu luminile stinse curtea fermei', apoi se angaja pe drumul şerpuit, îndrep-tîndu-se spre nord.

În ciuda aspectului său ponosit, Fiat-ul se comporta foarte bine. Unul din însoțitorii lui Mircea îl împodobi cu o mustață falsă şi îi trase pe cap o şapcă țărănească.

Cînd să traverseze calea ferată care lega Balermo de Castellamare, se încrucişară cu o maşină cu carabinieri, care le făcură semn să oprească.

Un carabinier tînăr, înarmat cu o lanternă puternică, deschise

portiera din față a Fiat-ului şi după ce lumină chipurile ocupanților întrebă cu asprime : — Unde mergeți ?

— La Castellamare, spuse conducătorul Fiui-ului. Avem un proces mîine dimineață.

— N-ați întîlnit o maşină cu carabinieri ?

— Nu. N-am întîlnit, răspunse placid conducătorul. Bine. Puteți pleca. Mircea fu ispitit să ceară ajutorul carabinierilor, dar se abținu. Aventura începuse să-**l** captiveze. La urma urmei, de ce nu s-ar descurca şi fără sprijinul lui Narcotic Bureau.

Fiat-ul demară domol. Pînă în golful Castellamare nu mai întîmpinară nici o dificultate, Opriră la o cotitură. Oamenii de pe bancheta din spate coborîră, poftindu-l şi pe Mircea să-i urmeze. Fiat-ul se puse în mişcare şi dispăru după un desiş de arbuşti.

Bezna era adîncă.

Organizatorii evadării aleseseră o noapte fără lună. Valurile mării se auzeau izbindu-se de picioarele falezei.

Condus de însoțitorii săi, Mircea porni pe o cărare străbătută de arbuşti sălbatici. Drumul, la început neted, prinse să coboare şi să urce printre stânei. înaintea lor se deschise deodată o rîpă adîncă.

Unul din oameni îl luă de mînă şi-i şopti ;

— Fiți atent şi țineți-vă bine de mine,

Mircea simți ridicîndu-se din hău o răceală umedă şi miros de alge. Păşea cu teamă pe cărarea strimtă mărginită de o parte de peretele cenuşiu al stîncilor şi de alta de bezna prăpastiei.

Fîşîitul valurilor se auzea tot mai desluşit. . Ambianța aceasta misterioasă îi trezi gînduri macabre. Culmea ar fi să facă un pas greşit şi să-şi încheie misiunea în chip stupid, zdrobindu-se de colțurile stîncilor.

Răsuflă uşurat cînd ajunse la poalele falezei. într-un intrînd al țărmului, îi aştepta o şalupă pescărească. Doi oameni se aflau la bord.

Mircea schimbă a patra oară călăuzele.

Şalupa se îndepărtă de țărm. Motorul puternic, cu duduitul său lin, apele negre ca păcura, ce alunecau de-a lungul flancurilor vasului, amintiră lui Mircea o altă călătorie cu şalupa, după primul său contact cu Mafia... Feericul spectacol nocturn al vulcanului Strombolichio, coastele pitoreşti ale insulelor Lipari... îi revedea pe unchiul Gino, pe Ugo, pe Micheîotto... Ciudat

Toți trei muriseră în împrejurări tragice. Unchiul Gino sfîrşise mutilat, într- un spital din Palermo ; Ugo pierise sub ochii iui, sau mai precis în locul lui, carbonizat sub sfărîmăturile unui automobil ; Michelotto îşi dăduse ultimul suflu, strivit de şenilele unui tractor...

O bătaie uşoară pe umăr îi întrerupse firul gîndurilor.

Pescarul îi arătă cu mîna silueta neagră a unui vapor, care se profila pe orizontul uşor luminat de stele...

*

* *

Don Caio Castiglione stătea pe marginea bazinului şi se uita absent la delfinul care se zbenguia în undele limpezi, luminate de proiectoarele subacvatice. Ținea în brațele-i scurte o minge mare, roşie. Delfinul îi dădea tîrcoaie. aşteptînd să i se arunce mingea.

În fiecare seară, Don Calo se destindea, jucîndu-se cu .delfinul. îl

botezase Bimbo. Bimbo era singura ființă de care se ataşase vreodată Don Calo. Pentru delfin se aduceau zilnic cisterne cu apă proaspătă de mare. Un medic veterinar îi veghea sănătatea, iar un antrenor îl dresa învățîndu-l cele mai burleşti jocuri, menite să descrețească fruntea — îndeobşte înnourată de griji — a lui Don Calo.

În seara aceasta nici zburdalnicul Bimbo nu reuşea să-l distreze. Don Calo era atît de preocupat, încît, uitase să-i mai arunce mingea. Delfinul reuşi totuşi să-l trezească din îngîndurare, făcînd un salt prodigios şi atingîndu-i cu botul genunchiul. Don Calo tresări, fața i se lumină de un zîmbet, apoi aruncă mingea, cu care Bimbo porni să se joace plin de voie bună.

Cosa Nostra americană manifesta de la o vreme veleități de supremație asupra Mafiei siciliene şi asta il supăra foarte pe Don Calo Castiglione. Atitudinea celor doi emisari de la New-York fusese de-a dreptul insolentă. Marele Boss de dincolo de ocean ştia că Don Calo avea nevoie de ajutorul său în lupta pe care o ducea cu organizația lui Don Cirro. Luptele acestea trebuiau să înceteze, îşi zicea Don Calo. Frămîntările din sînul Mafiei făceau jocul duşmanilor ei. Autoritățile italiene luaseră ofensiva. Un mare număr de mafioți — cu situații mărunte în organizație — fuseseră arestați. Din fericire ştiau prea puține lucruri. *Piesele de. 90* — căpeteniile Mafiei — erau atît de bine ferite de orice contact cu marea masă a mafioților de rînd, încît nu puteau fi compromise de declarațiile celor puşi sub anchetă. Starea aceasta de lucruri nu avea să dureze la infinit. Arestarea lui Vincenzo Genovese constituise un serios prilej de alarmă. Pentru întîia oară fusese arestat un personaj de prim plan. Declarațiile lui ar fi putut compromite oameni foarte suspuşi.

Cosa Nostra trimisese agenți spre a-l obliga pe Don Calo să organizeze cît mai grabnic evadarea iui Genovese. Dar Don Calo nu avea de gînd să țină seama nici de poveței şi nici de presiunile americanilor. Nu trecuse la fapte decît atunci cînd socotise condițiile coapte pentru o reuşită sigură a evadării. Jumătățile de măsură îi repugnau.

Valetul apăru cu un telefon pe brațe.

— Palermo la aparat, Don Calo ! spuse el. Don Calo luă receptorul şi îl duse la ureche.

— Coletul a fost expediat î auzi el la celălalt, capăt al firului, un glas înfundat, pe care nici un test nu l-ar fi putut identifica.

Don Calo zîmbi şi lăsă receptorul în furcă.

Bimbo se zbenguia în bazin, aruncînd snopi strălucitori de apă. Mingea repezită de botul lui alb, lucios sălta jucăuş deasupra undelor..,

P A R T E A A D O U A

CENUŞA ŞI ORHIDEE LA NEW YORK

UMBRA prelungită înaripată a avionului *Super Jet Sunderlaad-Beauclair* luneca fulgerător pe învelişul oceanului incendiat parcă de ploaia

toridă a razelor solare...

Pe cerul orbitor de alb nu se zărea urmă de nor. Un transatlantic care despica anevoie valurile oceanului, defila pe sub pîntecele argintia al avionului, ce săgeta văzduhul.

Mircea Paltin privea prin lentilele fumurii ale ochelarilor de soare vastul perimetru al orizontului marin.

în avion domnea o răcoare plăcută, care îndemna la somn şi visare. Pasagerii sorbeau alene băuturi de la gheață, frunzăreau reviste bogat ilustrate, ori contemplau magnificul peisaj oceanic. Stewardesele suple şi grațioase circulau pe culoarul dintre banchete, împărțind gustări copioase şi zîmbete.

Mircea se uită cu coada ochiului la cei doi însoțitori ai săi care păreau să dormiteze. Unul din ei avea mutra unui impasibil om de afaceri. Purta haine închise la culoare şi cravată sobră ca agenții de Bursă din Londra. Celălalt avea înfățişarea tipică a actorului idolatrizat de femei. Tînăr, frumos, de o virilitate plină de promisiuni, elegant şi mai ales blazat. Cine ar fi bănuit că aceşti doi inşi erau în realitate gansteri şi că sub piepții bombați ai hainelor purtau pistoale automate ? Trecuse epoca gangsterilor cu nas strivit, de boxer, şi cu tors de urangutan. Mircea se ştia bine păzit.

— New York !

În avion se produse oarecare rumoare.

Mircea se uită pe fereastră. Departe, la orizont, se conturau țărmurile

Brooklinului şi ale lui Staaten Island. în mijlocul golfului Upper New York apăru statuia albă a Libertății, iar ceva mai departe țî.şniră spre cer zgîrie- norii Manhattanului.

Mircea zîmbi. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că va păşi pe pămîntul Statelor Unite, împrumutînd identitatea unui gangster american ~de origine italiană. Paşaportul din buzunar îl desemna sub numele unui oarecare Charlie Accardo, cu domiciliul în Queens, New York City.

Accentul lui american nu era impecabil, dar aceasta se putea atribui originii italiene. Nici Vincenzo Genovese, personajul căruia avea să-i dea viață, nu scăpase de un uşor accent sicilian. Această împrejurare îl servea de minune pe Mircea, care deşi vorbea corect englezeşte, nu avusese de unde să dobîndească acea patină caracteristică vorbirii locuitorilor New York-ului. La Palermo ascultase de nenumărate ori o bandă de magnetofon, care reproducea un interogatoriu luat adevăratului Vincenzo Genovese de către procurorul Statului New York. Se străduise să-şi însuşească nu numai felul de a vorbi al lui Genovese, dar şi inflexiunile sale vocale.

Schiarelli şi comisarul Cessi îl asiguraseră că izbutise acest tur de forță. Mircea se întrebă dacă va reuşi să treacă de bariera politiei aeroportului

Era evident că nu se putea aştepta la menajamente din partea autorităților americane. Şi Schiarelli îl prevenise că numai două sau trei persoane din

F.B.I. şi din Narcotic Bureau aveau să-i cunoască adevărata identitate. Dacă secretul acesta ar fi fost împărtăşit mai multor polițişti, n-ar fi fost exclusă o indiscreție care să-i pună viata în primejdie. Schiarelli avea serioase îndoieli în ceea ce priveşte probitatea unora din agenții poliției din New York.

La 16 şi 30 de minute, avionul ateriza pe aeroportul Kennedy, după

patru ore şi jumătate de zbor. Cînd vaporul pe care se îmbarcase în largul golfului Castellamare îl debarcase la Barcelona, tipul cu mutră de agent de bursă şi cel cu înfăţişare de actor 51 şi aşteptau pe chei. Locurile în avion fuseseră cumpărate din ajun; Evadarea se desfăşurase după toate regulile artei. La Barcelona autorităţile nu-i puseseră bețe în roate. Paşaportul care i se încredinţase pe vapor părea absolut autentic.

Agenţii vamali de pe Kennedy Airport îi cercetară fugitiv valizele. După o examinare .tot atît de sumară a actelor, fu lăsat să treacă.

In faţa aeroportului îi aştepta un Cadillac imens, negru. Pe bancheta din urmă stăteau Jack Bolence şi Samy Barracuda.

La apariţia lui Mircea, urmat de cei doi însoţitori, care nu-l părăsiseră din ochi de la Barcelona şi pînă aici, Jack şi Samy clipiră des. Se aşteptaseră ca înfăţişarea lui Vincenzo să fie schimbată, însă nici un caz nu-şi închipuisem că transformarea va fi totală. Statura, culoarea părului, atitudinea aminteau vag pe Genovese. Asemănarea se oprea însă aici.

Mircea simţi un fior de emoţie ca pe vremuri, la facultate, în faţa examinatorilor. Şi acum avea să treacă un examen greu.

Se familiarizase cu chipurile lui Bolence şi Barracuda datorită fotografiilor din dosarul lui Genovese. Le cunoştea ticurile, comportarea, legăturile,

interesele...

Întinse mîna şi rosti printre dinţi, aşa cum îl auzise pe Genovese vorbind pe banda de magnetofon.

— Hello, Jack ! Hello, Barracuda ! Jack şi Samy îi stinseră mîna.

Intră în maşină şi se lăsă să cadă între ei, pe bancheta din urmă.

Şi pe şofer îl recunoscu, dar nu spuse nici un cuvînt. Joe Davis fusese timp de trei ani şoferul lui Genovese.

Abia după ce *Cadillac-vl* se puse în mişcare, Mircea ridică plin de îndrăzneală geamul care despărţea compartimentul şoferului de locurile din spate.

— Joe ştie cine sînt ? întrebă el fără a se adresa anume lui Jack sau lui

Samy.

Bolence clipi des, apoi explodă :

— Formidabil ! FORMIDABIL !... Dacă nu ţi-aş fi recunoscut glasul şi gesturile, nici eu n-aş fi crezut că eşti Vincenzo.

Şi Samy se scarpină în chica-i alburie.

— într-adevăr, formidabil. Semeni atît de puţin cu Vincenzo, încît chiar dacă n-ai fi el, ai adormi toate bănuielile. Numai Vincenzo ar avea tupeul să-şi schimbe radical înfăţişarea şi să ne întindă mîna, tutuindu-ne, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Fireşte, Joe nu ştie că eşti Genovese şi nici nu trebuie să afle prea curînd acest lucru, zise Jack. Nu uita că eşti încă pus sub urmărire de poliţia federală.

— Atunci de ce m-aţi adus ? întrebă Mircea sec. Voiaţi să mă verificaţi ? Jack rîse.

— Ţîfnos ca întotdeauna. Ar trebui să-ţi schimbi felul ăsta e a fi, dacă nu vrei să dai de bănuit că eşti Vincenzo.

Mircea ripostă aspru.

— Dacă vă temeaţi că prezenţa mea la New York v-ar putea crea

complicații, nu' trebuia să mă aduceți aici. Dacă m-ați fi întrebat aş fi preferat să mă stabilesc undeva în

Australia sau în America de Sud.

— Să fim serioşi, Vincenzo, rosti Barracauda.

— Charlie ! îl corectă Mircea, ridicînd sentențios mîna.

— Charlie, dacă vrei tu, se supuse Barracuda. în orice caz, nu trebuie să uiți că plecarea ta intempestivă a lăsat multe lucruri nelămurite. N-ai achitat organizației rede-vențele pe ultimul trimestru, cifrate la douăsprezece milioane de dolari. N-ai justificat întrebuințarea celor şaizeci de milioane de dolari ce ți s-au încredințat pentru modernizarea şi mărirea rețelei de cazinouri din Florida şi din Louisiana. N-ai plătit cotele curente pentru ultimele două transporturi de stupefiante. Deții în safeurile tale personale documente de un interes vital pentru existența organizației. Te-ai topit fără să le înapoiezi celor în drept. Registrele tale s-au spulberat. Cînd controlorii noştrii s-au_prezentat la sediul tău pentru verificare, n-au găsit decît dulapurile goale.

Mircea înregistra aceste acuzații fără să se clintească, îşi stăpînea emoția cu deosebită artă. Se mira el însuşi de cutezanța cu care-şi interpreta rolul. Dumnezeu ştie cum vă reuşi să se descurce în acest viespar. Trebuia să joace tare.

Se întoarse spre Jack.

— Ascultă, Jack, mult are să mă mai plictisească peştişorul ăsta ?

Pe obrazul palid al lui Barracuda se aşternură doua pete roşii.

— Ai grijă să nu te taie aripioarele peştişorului, Sînt foarte ascuțite.

Mircea îşi mută încet privirile asupra lui Barracuda.

— Mă uit la tine şi văd că eşti livid ca un cadavru. Mă Întreb cum ai arăta dacă ai fi mort cu adevărat !

Sammy nu răspunse. Îşi rezervă riposta pentru altă dată.

— Unde mergem ? întrebă Mircea.

— La noua ta locuință, spuse Jack. Vila ta din Tuxedo Park este supravegheată de poliție.

— Oamenii mei pe unde mai sînt ?

— N-ai încredere în oamenii organizației ? întrebă Samy. Ai nevoie de gardă proprie ?

— Nu mă mai gîdila mult că încep să strănut şi te fac să sari din maşină în plin mers, zise Mircea

Samy zîmbi ironic şi întoarse privirile spre fereastră.

— Hai, pace, pace ! zise Jack ridicînd mîinile şi plecînd uşor capul. Ți-am anunțat oamenii. Te aşteaptă la noua ta locuință.

—- Şi mă rog, unde mi-ați fixat reşedința ?

— O vilă în Elmsford. Tot confortul.

— Ah, aproape de Sing-Sing. Frumoasă perspectivă. N-ai tu timp să ajungi la Sing-Sing, zise Samy.

— Dacă ar fi după tine, m-ai expedia direct la cimitir, replică Mircea.

Caclillac-ul părăsise între timp Cross Island Park-way şi se angajase pe podul Bronx Whitestone. De o parte şi de alta se desfăşurau apele albastre ale lui East River. O luă apoi pe Hulchinson River Park-way, traversă Bronxville, Scarsdaie şi după zece minute de mers intră în Elmsford. Străbătu orăşelul toropit de văpaia aprigă a soarelui şi după ce ajunse în suburbiile de nord, ieşi pe un drumeag frumos pietruit, care ducea

la porțile de fier ale unui parc. Cadillac-ul se avîntă pe o alee cotită, umbrită de copaci stufoşi şi opri în dreptul unei vile albe, cu coloane dorice.

— Frumos, dar cam izola În acelaşi moment uşile de la intrare se deschiseră şi un tînăr cu părul negru, netezit într-o frezăfără cusur, coborî treptele de piatră şi deschise portiera limuzinei.

Jack Bolence coborî cel dinții, urmat de Mircea şt de Samy.

Urcară scările şi pătrunseră în holul vilei. înăuntru se aflau cîțiva bărbați, de o eleganță oarecum țipătoare, cu mutre ciudate, care urmăreau o partidă de pocher disputată dîrz între patru inşi. La apariția lui. Mircea şi a înso- țitorilor săi, jucătorii întrerupseră partida şi se ridicară în picioare.

Privirile lui Mircea se plimbară încet şi stăruitor asupra fiecăruia în parte. Indivizii se uitau la el plini de curiozitate.

Sam urmărea cu atenție reacțiile de pe chipurile acestora.

Mircea nu recunoscu pe nici unul din ei, deşi la Palermo îşi întipărise bine chipurile tuturor gangsterilor din garda Iui Genovese. Se întoarse spre Jack şi spre Samy

— Nu cumva am greşit casa ? întrebă el cu ton ciudat.

— Greşit ? Ce te face să crezi ? întrebă Samy.

— Nu văd pe nici unul din oamenii mei.

— Charlie, hai să discutăm în camera de alături, spusț; Jack împăciuitor, spre a mai diminua tensiunea din atmosferă.

Urmat de Mircea şi de Samy, intră într-o biblioteca vastă, cu rafturi încărcate de cărți cu cotoare aurite, închise uşa.

— Charlie, să discutăm cu cărțile pe masă, zise el, aşezîndu-se pe brațul unui fotoliu.

— De acord. Sînt prizonierul vostru ?

— Nu, zise Jack. Ai fost adus în America pentru a răspunde la o serie de întrebări.

— Refuz să discut îri condițiile de față. Samy zîmbi în colțul gurii.

— Crezi că eşti în măsură să impui tu condițiile ?

— Ascultă, Barracuda ! Se pare că ai uitat cu cine stai de vorbă. Este pentru ultima oară că-ți mai permit să-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

îi întoarse spatele. încrucişîndu-şi mîinile la piept, se propti în fața lui

Jack.

— Am impresia că eşti singurul tip cu care mă mai pot înțelege. Vreau să am în preajmă oameni de-ai mei. Şi în al doilea rînd să stau de vorbă cu marele boss.

— Crezi că marele boss are timp să stea de vorbă cu un... trădător ?

Mircea se răsuci fulgerător pe călcîie şi îl izbi cu dosul palmei în plină față, răsturnîndu-**l** peste un fotoliu. Samy smulse brusc de sub haină un pistol pe care-**l** îndreptă spre Mircea.

Jack îi strigă autoritar :

— Samy, nu întinde coarda !

Barracuda zîmbi iarăşi. îşi recîştigase surprinzător de repede calmul. Vîrî pistolul în toc.

— Ai dreptate. Ar fi fost un sfîrşit prea uşor... Apropo, scumpete, se adresă el lui Mircea. Pînă cînd ți se va lămuri situația, Robert Landis va continua să se ocupe şi de sectorul tău. Din ordinul marelui boss. Samy se ridică în picioare şi îşi aranja haina..

Se ridică şi Jack.

— Charlie, într-o oră oamenii tăi vor fi aici. Samy, să mergem.

Rămas singur, Mircea îşi aprinse o ţigară. Abia atunci observă că mîna care ţinea chibritul îi tremura uşor. De emoţie şi în parte de enervare.

înţelesese că situaţia lui era mai grea decît îşi închipuise.

*

* *

Pedro Alamos, un tînăr portorican cu pielea măslinie si chip agreabil, care îndeplinea funcţia de valet, îl conduse pe Mircea în camera de culcare. Ii pregătise baia si orînduise în odaia care servea drept garderoba cele patruzeci si şapte de-costume ale lui Genovese.

Mircea făcu un duş fierbinte care-**l** învioră şi-i mai risipi gîndurile. Cînd ieşi de sub duş, Pedro îi şi puse pe umeri un halat alb, pufos.

— Vă bărbieresc, Sir ? întrebă portoricanul cu deferentă.

Mircea îşi privi în oglindă barba care începuse să-i umbrească obrajii.

— Prefer să mă bărbieresc singur, spuse el.

— Cum doriţi, Sir.

Zbîrnîitul maşinii electrice de ras întovărăşea monoton tumultul gîndurilor lui Mircea, care adoptase o mască impasibilă, menită să-l plaseze în ochii lui Pedro pe un piedestal demn de renumele lui Genovese.

Tînărul acesta, care-i urmărea prevenitor fiecare mişcare, începuse să-l irite. Portoricanul era desigur un spion în slujba organizaţiei. Ar fi pus rămăşag că Samy i-l alesese.

Cînd se înapoie în dormitor. Mircea constată că Pedro îi şi pregătise un costum de seară, negru cu spic auriu.

— M-am gîndit că poate doriţi să ieşiţi în seara aceasta, Sir.

Mircea se întinse pe pat.

— Am să mă odihnesc puţin. Dacă mă caută cineva, să mă anunţi imediat.

Portoricanul se înclină.

— Prea bine, Sir.

Apoi ieşi, închizînd uşa în urma sa.

Mircea se gîndi că era înţelept să continue a juca rolul lui Genovese, chiar şi după ce rămînea singur. N-ar fi fost exclus ca fiecare mişcare a sa să fie urmărită de obiectivul unei camere de televiziune. îşi puse mîinile sub cap şi închise ochii, ca şi cînd n-ar mai fi avut altă preocupare. în acest timp continua să eşafodeze un plan de bătaie, cu mai multe ipoteze, spre a nu fi surprins de evenimente. Aţipi însă pe nesimţite. Oboseala, grija, emoţiile avuseseră ultimul cuvînt...

îl trezi din somn un ciocănit în uşă. Cînd deschise ochii, constată că începuse să se întunece. Copacii din faţa ferestrei filtrau lumina asfinţitului, cufundînd încăperea într-o ambianţă verzuie ca un fund de mare. într-o frîntură de secundă, Mircea îşi aminti că trebuia să reintra în pielea personajului său.

— Cine e ? strigă el, f ăcînd pe somnorosul.

Uşa se deschise, lăsînd să apară în cadrul ei capul lui Pedro„

— Mr. Sid Capozzolo.

Mircea îi repetă mintal numele. Capozzolo ! Făcea astfel să-i revină cu mai multă precizie in minte capul pătrat, părul tăiat, perie, pata mică neagră

de lingă colțul. gurii, gîtul scurt, ochii şireți ai individului care îndeplinea rolul de locotenent al lui Genovese, împreună cu alți trei inşi : Abe Macchia, Reggie Lascalzo şi Jack Moran, pe care însuşi Genovese îl lichidase în trenul de Palermo. Capozzolo însemna un nou examen. Un examen foarte greu, fiindcă de data aceasta avea de-a face cu un intim al lui Genovese. Cu unul dintre acei oameni care cunoşteau fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii, fiecare ciudățenie a răposatului Vincenzo.

— Să intre, rosti Mircea, ridicîndu-se într-un cot. Pedro îşi trase capul după uşă aşa cum un melc îşi trage capul în cochilie.

Mircea îi auzi glasul ciudat, rostind cu brutalitate tipic gangsterească :

— Pofteşte înăuntru, şefule. Mr. Accardo te aşteaptă. Mircea zîmbi. Pedro uitase să mai facă pe valetul stilat.

Capozzolo intră în dormitor. Era mult mai voinic decît şi—1 închipuise

Mircea. Pedro închise uşa în urma lui. Capozzolo înainta doi paşi, apoi se opri brusc. O expresie de profundă stupefacție i se întipărise pe față.

— Hello, Sid !

— Hello... boss ! exclamă nedumerit Capozzolo.

— Eh, ce te tot zgîieşti la mine ? Nu 'mă mai recunoşti ?

Capozzolo se legăna cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

— Ce să zic, boss, dacă nu mi-ar fi spus Bolence..." Mircea sări din pat şi trecu în fața oglinzii de la masa de toaletă. îşi plimbă mîna pe obraz.

— Cîteodată nici eu nu mă mai recunosc. Mare artist şi doctorul Butler. Mi-a schimbat mutra atît de bine, încît aş putea să intru fără nici o grijă în mijlocul copoilor de la F.B.I. Ia spune, Sid, mai eşti în stare să-mi prepari un *Clover Club* ca pe vremuri ?

— Yeah, boss ! exclamă Capozzolo, luminindu-şi fața, cu un zîmbet.

— Pînă mă îmbrac, prepară-mi unul, porunci Mircea. Dulapul cu băuturi e acolo în colț.

Capozzolo se îndreptă spre dulap, îl deschise, apoi începu să mînuiască expert sticlele cu etichete colorate şi paharele de cristal.

Mircea îşi lepădă halatul şi începu să se îmbrace,

— Cum a fost cu Jack, boss ? întrebă Capozzolo,

— L-am lichidat, zise Mircea, încheindu-şi nasturii de la cămaşă.

— Nu m-am aşteptat să trădeze, suspină Capozzolo, turnînd în pahare cîteva picături de angostura,

— Unde sînt- Abe şi Reggie ? întrebă Mircea, Capozzolo îşi întrerupse pentru cîteva clipe operația.

Se uită bănuitor în jur.

—Pereții au uneori urechi, şopti el.

— De asta ți-e frică ? zise Mircea, Un moment.

Luă de pe noptieră un jurnal, pe care începu să-l răsfoiască plin de sîrguință.

— Acum poți să vorbeşti fără grijă, spuse el, conti-nuînd să agite ziarul. Zgomotul hîrtiei bruiază cele mai sensibile microfoane.

— Reggie a dispărut, zise Copozzolo. Iar Abe stă ascuns. După o pauză, gangsterul continuă. Nu-mi place să învinovățesc pe nimeni pe nedrept. înainte de a dispare, Reggie a avut o purtare ciudată. Abe se teme eă Reggie ar fi fugit cu toți banii.

Mircea îşi înnodă impasibil cravata.

— Va să zică, după ce-am plecat, toţi oamenii mei au îuat-o razna. Şţ ce v-a făcut să credeţi că Reggie a şters-o cu banii ?

— După dispariţia sa, Abe a găsit seifurile goale. Şi Reggie după cum ai dispus chiar dumneata, nu avea voie să umble la seifuri decît în prezenţa lui Abe,

Capozzolo termină prepararea cockteiului. Oferi un pahar lui Mircea şi îşi umplu şi el unul. Ciocniră, apoi din cîteva înghiţituri îşi goliră paharele.

— încă unul, boss ? întrebă gangsterul,

— Ca de obicei, zise Mircea neutru.

— După dispariţia lui Reggie a fost mare scandal, reluă Capozzolo. S-a zis că ar fi fugit cu banii la îndemnul dumitale. Din porunca marelui boss, care o ordonat o anchetă, Barracuda a încercat să pună mîna pe Abe, 1-a acuzat chiar de complicitate cu Reggie. Abe se aşteptase la asta, aşa că s-a făcut nevăzut. Ştia că nu e de glumit cu Samy.

— L-ara putea găsi la nevoie ? întrebă Mircea.

— Desigur. Un mic hotel din...

Mircea îşi duse mîna la buze, făcîndu-i semn să tacă. încetă să mai agite ziarul.

— Cîţi oameni sînt cu tine, Sid ? întrebă el după ce goli al doilea pahar.

— Şase, boss. E tot ce-am mai putut aduna. După plecarea dumitale...

— După „fuga mea" ai vrut să zici, Sid...

— Cum aş îndrăzni ?

— Ai gîndit-o. Nu-i aşa ? în fine, să lăsăm astâ. în curînd voi pune ordine în toate treburile, zise Mircea' cu autoritate în glas.

îmbrăcă haina neagră, care părea turnată.

— întotdeauna ai fost elegant, boss. Un adevărat dandy, îl complimentă

Capozzolo.

Se lăsase noaptea, învăluind în beznă vila şi parcul. Pe cerul negru se vălătuceau nori de furtună. Atmosfera era încărcată de electricitate.

în sufrageria decorată în stil georgian. Pedro servea cina.

Mircea invitase la masă şi pe Capozzolo. Ceilalţi oameni din gardă mîncau în sufrageria mică, de la subsol. Doi dintre ei făceau de pază la intrare.

Mircea şi Capozzolo ajunseră la .desert, cînd Jack Bolence îşi făcu apariţia. Era îmbrăcat în negru şi avea o expresie solemnă şi întunecată de cioclu.

— Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, Charlie, se adresă el lui Mircea. Disciplinat, Capozzolo se ridică de la masă.

— Mă duc în bibliotecă să fumez o ţigară, spuse eh

— Pedro, cafele ! porunci Mircea. Ia loc, Jack. Un pahar cu vin ?

— Da. Mulţumesc. Goliră cîte un pahar.

— Am să-ţi fac o comunicare importantă, Vincenzo, zise Jack după ce rămaseră singuri.

— Ai uitat că noul meu nume este Charlie ?

-— N-am uitat. în casa asta, însă, putem discuta în siguranţă. Eu am ales-o. Nu sînt ascunse microfoane.

— Aştept comunicarea, Jack.

Jack se uită instinctiv în jur, spre a se asigura că uşile sînt bine închise.

— Tribunalul organizației şi-a încheiat acum o jumătate de oră dezbaterile.

— Aha!

— Ți s-au adus acuzații grave, Vincenzo.

— Ştiu despre ce e vorba, Jack. Samy mi le-a enumerat acum câteva ore,

în maşină. Şi care a fost concluzia ? Aii hotărît să mă execute ?

— Se poate să-mi pui asemenea întrebări ? Dacă ar fi hotărît să te execute, nu te-ar fi înştiințat de acest lucru. Cunoşti uzanțele.

Mircea îşi dădu seama că se pripise...

— Prietenia noastră e mai presus de uzanțe, spuse el, încereînd să repare gafa.

— încrederea ta mă onorează. în *Cosa Nostra* însă, prieteniile sînt oarecum îngrădite, Vincenzo.

— Ştiu şi asta, Jack, oftă Mircea. Ei, mai departe ?

— Tribunalul ți-a acordat un termen de şase zile, inlăuntrul căruia să te poți spăla de bănuielile ce planează asupra ta şi a oamenilor tăi.

— Mai precis ?

— Să achiți organizației redevențele pe ultimul trimestru, să justifici modul în care ai folosit cele şaizeci.de milioane destinate cazinourilor din

Florida şi Louisiana şi să lămureşti situația celor două transporturi de stupefiante care s-au volatilizat pur şi simplu după ce au fost preluate de oamenii tăi.

— Va să zică, aici am ajuns. Să mi se pună la îndoială buna-credință. Tocmai mie, zise Mircea, afectînd un simțământ de îndurerată jignire. M-aş fi aşteptat la alt tratament.

— Dragul meu Vincenzo, nu trebuie să-ți faci sînge rău. Ai duşmani, dar şi prieteni. Scottie, Antinous şi,cu mine te-am susținut cu toată energia. Dave, Mark şi Chuck au stat. în expectativă. Francesco, Gus, Samy şi Hali ți-au cerut însă capul. Fiind puşi în minoritate, au trebuit să cedeze.

Jack îşi umplu din nou paharul.

— Dacă s-ar afla că am rostit nume, mi-aş semna sentința la moarte. Față de tine, mi-am permis să vorbesc, fiindcă ştiu că n-ai să faci indiscreții.

— Noi sîntem mai mult decît prieteni, Jack, spuse Mireea, cu prefăcută căldură.

Jack savura vinul aromat.

— În timpul şedinței au avut loc scene nostime, Hali a contestat, de pildă, că tu şi cu Genovese ați fi aceeaşi persoană. Samy avusese grijă să furnizeze fiecărui membru al consiliului de judecată cîte o fotografie cu noua ta înfățişare. Hali a mers pînă acolo încît a afumat că ai fi un agent al poliției.

Mircea pufni în rîs, ca după o glumă reuşită :

— Eu, agent al poliției ! De mult n-am mai rîs cu atita poftă.

Şi Jack făcu haz. Apoi reluă :

— Gus, care vede pretutindeni numai agenți provocatori, a şi cerut să fii executat.

— Gus a fost întotdeauna un laş, se strîmbă Mircea dezgustat.

— Ca să le scot din cap ideile astea tîmpite, am cerut sâ fii confruntat cu doctorul Butler, singurul în măsură să te identifice.

Mircea avu senzația că a intrat brusc sub un duş rece.

— Asta va lămuri definitiv situația, spuse el, zîmbind cu o profundă convingere.

încerca să se liniştească, spunîndu-şi că inspeetorul-şef Schiarelli întrevăzuse totuşi posibilitatea arestării preventive a doctorului Butler, spre a evita o confruntare a acestuia cu Mircea. Dar dacă această arestare ar fi împiedicată din diferite motive ? Activitatea profesională a doctorului Butler nu se desfăşura la „lumina zilei". Cabinetul său medical nu era decît o firmă menită să înşele aparențele. Afară de aceasta, paza îi era asigurată de aceeaşi gangsteri pe care-i servea cu atîta competență, ' i schimbul unor onorarii — ce-i drept — fabuloase. Mircea nu-şi făcea iluzii aspra consecințelor pe care le-ar uferit în urma unei eventuale confruntări cu Butler,

— în ceea ce mă priveşte, spuse Jack, sînt sigur că îți vei clarifica situația într-un timp foarte scurt. Mai scurt chiar decît termenul care ți s-a acordat.

Cheia enigmei este Reggie Lascalzo. La el sînt banii. Nu-ți rămîne decît să ajungi la Reggie. Dacă ai nevoie de ajutor, poți apela oricînd la mine.

— Să sperăm că n-o să fie cazul, spuse Mircea. Cer un singur lucru. Să nu mi se pună bețe în roate. înțelegi ce vreau să spun ?

— în privința asta, să fii liniştit. E o chestiune de care mă voi ocupa personal.

Apoi Jack plecă.

*

* *

În fața paharului plin, Mircea rămase multă vreme gîn-ditor. Nu-şi îngăduia să treacă la acțiune înainte de a cîn-tări temeinic toate posibilitățile care se ofereau pentru soluționarea acestei afaceri. Un pas greşit putea să-l coste viața... Hm ! Ciudat. Acum cuvintele acestea aveau pentru el o altă rezonanță. în Sicilia primejdia de a i se descoperi impostura îl ținuse într-o stare de spaimă şi de tensiune continuă, asemănătoare unui coşmar. Acum privea lucrurile cu mai mult calm, era mai lucid. S-ar fi zis că se familia-, rizase cu primejdia. Şi culmea era că situația în care se găsea momentan era mai grea, mai complicată. Identitatea lui de împrumut crea serioase îndoieli. Pe de altă parte trebuia să facă față unei crize căreia poate nici adevăratul Vincenzo Genovese nu i-ar fi găsit dezlegarea,

Cînd Pedro apăru cu o pomieră cu fructe, Mircea îl trimise după Capozzolo. Gangsterul apăru plin de curiozitate. Bănuia că se pregăteau lucruri mari. Mintea nu-**l** prea ajuta. Simțea însă instinctiv că şi ființa sa era primejduită. Suprimarea şefului atrage îndeobşte şi "exterminarea oamenilor săi de încredere. Nu sînt exceptați decît acei care au înțelepciunea să treacă din timp în tabăra învingătorului. Capozzolo era perplex. Stăpînul său, Vin-cenzo Genovese, devenise mai nehotărît, mai timorat de cînd îşi modificase înfățişarea. S-ar fi zis că doctorul care-i schimbase chipul îi schimbase şi firea. îndoieli ciu-' date prindeau parcă să-i încolțească în suflet.

Glasul aspru al lui Mircea, care-l expediase între timp pe Pedro din sufragerie, îl trezi din laboriosu-i proces de gîndire.

— Sid, pot să-l văd chiar în noaptea asta pe Abe ?

— Da, boss.

— Lascalzo ştie că am sosit la New York ?

— Nu, boss.

— Perfect. Pregăteşte o maşină. Plecăm imediat la drum.

Lui Capozzolo îi plăcu tonul de comandă al şefului. Începea să aibă iarăşi încredere în el.

— Luăm şi oameni din gardă, boss ?

— Nu. Plecăm numai noi doi.

Mircea prefera să-nu fie urmărit de prea multe perechi de ochi în această expediție.

Executant destoinic, Capozzolo îndeplini porunca şefului în mai puțin de cinci minute.

Cînd Mircea străbătu holul îndreptîndu-se spre ieşire, indivizii care-şi reluaseră partida de pocher întrerupseră jocul şi se uitară întrebători la unul dintre chibiți, care părea să fie şeful lor. Acesta le făcu din ochi semn să-şi continue partida. Primise desigur dispoziții din partea lui Jack să se mărginească a asigura paza lui Charlie Accardo, fără a-i stînjeni mişcările. Mircea se întrebă dacă oamenii aceştia erau informați că sub înfățişarea lui Accardo se ascundea Vincenzo Genovese.

In fața vilei îl aştepta un *Lincoln Continental* negru.

— Treci la volan, Sid, porunci Mircea. Capozzolo se execută prompt.

Mircea se aşează tot pe bancheta din față.

Se înapoiară la New York pe acelaşi drum pe care Mircea sosise de la aeroportul Kennedy, cu singura deosebire că după ce traversară Podul Bronx Whitestone, o luară la dreapta, pe Whitestone Park-way, pătrunzînd în in inima cartierului Flushing din Queens. Cotiră la stînga pe Laurence Street, apoi *Lincoln-vl* se angaja printr-un labirint de străduțe cu case jupuite de intemperii şi locuri virane înconjurate de garduri cîrpite cu afişe.

Ajunseră în fața unui hotel cu cinci etaje, pe a cărui fațadă cenuşie şerpuia dizgrațios o scară metalică de incendiu.

— Am ajuns, boss.

— Haidem, zise Mircea, coborind din maşină.

Coborî şi Capozzolo, Aruncă o privire bănuitoare în direcția din care sosiseră.

— Mă întreb dacă n-am fost urmăriți, boss.

— Nu importă, replică Mircea. Abe n-are să mai ră-mînă în maghernița asta. Ia-o înainte.

în jurul maşinii se şi adunaseră cîțiva copilandri care se uitau uimiți la alămurile strălucitoare, la tabloul de bord, la farurile multiple...

Capozzolo îl călăuzi pe Mircea printr-un hol întunecos, luminat doar de becul chior aninat deasupra biroului de informații.

— Puteți folosi ascensorul, Mister, vorbi cu glas cavernos un ,,boy" cocoşat, care țîşni din umbra unei nişe.

Ascensorul, o colivie ruginită care scîrțiia din toate încheieturile, îi urcă pînă la etajul al cincilea. Ieşiră într-un culoar strimt, luminat tot atît de zgîrCit ca şi holul. De o parte şi de alta stăteau aliniate uşi întunecate, cu vopseaua scorojită. Clănțănind, ascensorul o porni în jos.

Capozzolo se îndreptă spre capătul culoarului. Se opri' în dreptul unei uşi şi ciocăni într-un anumit fel. Două bătăi scurte, una lungă, alte

două scurte. Se auzi un scîrțîit de somiera, nişte paşi tîrşiți şi o cheie răsucită în broască. Uşa se deschise puțin, cu precauție.

— Eu sînt, Abe, eu, Sid ! rosti Copozzolo cu glas scăzut, scăzut.

Capozzolo împinse uşa.

Mircea îl văzu pe Abe Macchia, care-i aştepta țintin-du-i cu un pistol. îl recunoscu ceva mai greu după fotografia din dosar, fiindcă Abe lăsase să-i crească barba în neorînduială. înapoia lui se zărea interiorul unei camere - mizere de hotel, cu mobilier de duzină şi cu o chiuvetă murdară. Pe pat şi pé podea zăceau vrafuri de ziare desfăcute şi reviste ilustrate. Pe masa din mijloc zăceau în dezordine sticle de băuturi, cu forme variate, mai toate goale.

Privirile lui Macchia se opriră mînioase asupra lui Mircea.

— Cine e ? bolborosi el. Nu ți-am spus să nu aduci pe nimeni cu tine, Sid ? Ai merita să-ți zbor creierii.

— Sînt Vincenzo, zise Mircea făcînd un pas înainte, Vincenzo Genovese. Nu-ți mai recunoşti şeful ?

Stupoarea aşternută pe chipul lui Abe era tragicomică. Tragică fiindcă neîncrederea se împletea cu o nuanță de nădejde, ce dădea obrazului său o expresie de suferință care inspira milă. Comică prin patetismul ridicol al ochilor rotunjiți ca două farfurioare minuscule.

Abe aşteptase înapoierea lui Genovese, aşa cum un condamnat la moarte aşteaptă grațierea. Avea o încredere alît de oarbă în şeful său, încît la un ordin al acestuia ar fi fost în stare să înfrunte lumea întreagă. Ştia că Genovese îşi 'schimbase înfățişarea şi că „plecase" oarecum precipitat în Europa. Multă vreme nu se putuse obişnui cu gîn-dul că şeful îl părăsise, lăsîndu-l pradă unei. Mafii care devenise peste noapte vrăjmaşa lui de moarte. Se uita la Mircea, străduindu-se să recunoască dincolo de chipul necunoscut ființa stăpînului idolatrizat.

Creierul lui Mircea lucra febril. Căuta un semn de recunoaştere, care să înlăture neîncrederea lui Abe. Ii vorbi, silindu-se să imite cît mai exact vocea lui Genovese.

— Ai făcut bine că ți-ai lăsat barbă. Bagă însă de seamă să nu-ți iriți fața ca data trecută, crnd le-ai îmbolnăvit de eczemă purulentă.

Îşi amintise că în fişa lui Abe Macchia găsise date referitoare la o eczemă gravă, căpătată cu doi ani înainte.

Obrazul lui Abe se crispa, apoi treptat se destinse într-un zîmbet.

— E adevărat că mă cam mânîncă fața... înghiți în sec, apoi lăsă pistolul în jos. Poftiți.

Mircea şi Capozzolo intrară în cameră. Abe închise uşa - apoi scrută îndelung chipul lui Mircea.

— Te-ai schimbat atît de mult, boss !... Mircea zîmbi.

— Poate că ai dreptate. Schimbarea asta mi-a adus foloase, dar şi neajunsuri.

Abe se uită întrebător la Capozzolo.

Acesta înclină din cap, spre a-i risipi ultimele îndoieli.

— Da, da, el e ! zise Capozzolo.

— Ascultă, Abe, spuse Mircea. Vreau să-mi regrupez oamenii. Sper că mai eşti în stare să-ți reiei vechile atribuții !

întrebarea era pusă sub o formă care dicta un răspuns afirmativ. Abe rîse.

— încep să te recunosc, boss.

— Era şi timpul. Registrele sînt la tine ?

— Nu, boss. Le-am pus la loc sigur.

— Foarte bine. îmbracă-te şi haidem.

— Nu ştiu dacă e prudent, şovăi Abe.

— Lasă ! Fă ce-ți spun eu. Şi cît mai repede, Capozzolo, ajută-l să-şi strîngă bagajele ! Eu vă aştept în maşină.

Scoase din tabacheră o țigară, pe care Capozzolo se grăbi să i-o aprindă. Părăsi apoi încăperea, într-o stare de excitare nervoasă lesne de înțeles. Dacă reuşea să pună mîna pe registrele duble, apărate cu atîta strășnicie de Abe, repurta un mare succes. Fiscul abia aştepta să aibă dovada operațiilor financiare frauduloase ale lui Genovese şi ale complicilor săi din *Cosa Nostra.* Nu ceruse preci-ziuni asupra locului unde erau ascunse registrele, fiindcă nu voia să dea de bănuit lui Macchia şi lui Capozzolo. Toate la timpul lor.

Coborî în stradă şi se urcă în maşină. Trebuia să lucreze cu multă prudență. Să lase să se înțeleagă că ştie anumite lucruri, de care în realitate habar nu avea.

Macchia şi Capozzolo coborîră peste vreo zece minute. Capazzolo trecu la volan. Macchia se aşeză, pe banchetă din spate.

Lincolnul demară.

— Încotro, boss ? întrebă Capozzolo.

— La un bar. Să stăm de vorbă în linişte. în maşina asta ar putea fi vreun microfon.

Abe se uită aproape fără voie prin geamul din spate, în timpul autosechestrării sale, instinctul de conservare i se ascuțise la maximum.

— Nu cred că sîntem urmăriți, spuse el.

Capozzolo ocoli" pe mai multe străzi. Opri în dreptul unui bar de cartier. Localul era aproape gol. Se instalară la o masă, într-unui din compartimentele laterale. Lui Abe îi era foame. Comandară cîrnați *hamburgers* şi bere. Capozzolo ceru un pahar cu lapte bătut, iar Mircea un *dai-quiri.*

— Abe, spune-mi tot ce ştii despre Reggie, zise el.

— Nu ştiu prea multe, boss, răspunse Abe, după ce sorbi jumătate din halbă. Dispozițiile dumitale au fost limpezi. Reggie şi cu mine trebuia să predăm banii şi dividendele lui Fernando Montes, care urma să le treacă în

Europa, folosindu-se de valiza sa diplomatică. Operația trebuia executată — dacă-ți mai aminteşti — în ziua de 3 august. Pe Reggie l-am văzut ultima oară în dimineața zilei de 2 august. Era foarte nervos. Se temea să nu fim urmăriți de oamenii organizației. în ziua de 3 l-am aşteptat zadarnic la întîlnire. îngrijorat, l-am chemat la telefon pe Montes, rugîndu-l să-şi amîne plecarea cu douăzeci şi patru de ore, apoi m-am dus la tezaur. M-am gîndit că poate Reggie mă aştepta acolo. îți închipui surpriza mea, cînd am găsit seifurile goale. Un funcționar de birou mi-a spus că Reggie. însoțit de doi inşi, ridicase toate valorile cu cîteva ore mai înainte. Mi-am dat imediat seama că s-a întîmplat ceva grav. însoțitorii lui Reggie nu puteau fi decît agenți ai poliției sau oameni ai organizației. Am alergat atunci la vilă, să pun registrele în siguranță. Le-am scos din seif şi le-am depus în păstrare la biroul de bagaje al gării Pensylvania. Şi bine am făcut că m-am grăbit. Chiar din ziua următoare, am observat că sînt urmărit. Nu mai aveam

încredere în nimeni. După... plecarea dumitale în Europa, grupul nostru s-a dus de rîpă. Intrase panica în noi. în mai puțin de patruzeci şi opt de ore, s-au risipit cu toții. Le era frică de represaliile organizației. Şi mie mi-a fost frică.

Mă gîndeam să fug în Sicilia. Ştiam însă că toate căile de ieşire din Statele Unite sînt supravegheate. Aşa că m-am ascuns, aşteptînd să se mai limpezească apele...

Mircea socotea că raționamentul lui Abe era greşit. Keggie nu fusese ridicat de poliție. în dosarul lui Geno-vese, la fişa lui Reggie Lascalzo se menționa pur şi simplu că în jurul datei de 6 august, acesta dispăruse din New York. Nu puteau fi oamenii Mafiei pentru că în cazul acesta tribunalul organizației nu i-ar fi cerut. presupusului Genovese să restituie banii. Nu rămînea decît următoarea alternativă. Primo ! Reggie se prezentase la Bancă cu doi din oamenii săi, luase banii şi fugise. Secundo ! Reggie fusese răpit de oamenii unei bande adverse, silit să ridice banii şi apoi eventual suprimat. în primul rînd se impunea să dea de urma lui Reggie.

— Trebuie să mergem la Reggie acasă, spuse Mircea; Este imposibil să nu găsim vreun indiciu care să nu ne pună pe urmele lui.

Mircea achită consumația, apoi plecară cu maşina spre Crescent Avenue, o stradă dintr-un cartier de vile, situată în apropiere de Forest Park.

*

* *

Doctorul Eduard Butler se urcă în *Super* Jet-ul companiei aeriene Sunderland, care avea să-l ducă de la San Francisco la New York. Era oarecum intrigat. în cursul aceleiaşi dimineți primise un apel telefonic din partea lui Jack Bolence, care-l convocase urgent la New York. Doctorul Butler era deprins cu astfel de chemări urgente. Clientela lui alcătuită aproape în exclusivitate din gangsteri, foarte iuți în minuirea cuțitului şi a pistolului, îl chema îndeobşte la orele cele mai nepotrivite. La San Francisco făcuse o operație estetică facială unui falsificator de bancnote care — asemenea lui Vincenzo Genovese — găsise necesar să-şi schimbe nu numai identitatea, dar şi înfățişarea, spre a evita o iminentă cădere în plasa poliției federale. Falsificatorul îl plătise împărăteşte. Dar şi operația chirurgicală fusese deosebit de grea şi de obositoare. Doctorul Butler, care-şi propusese cîteva ore de odihnă într-un hotel liniştit şi confortabil de pe California Street, se vedea obligat să plece la drum în toiul nopții.

Pe vremuri, aceste deplasări intempestive nu-**l** supărau. Era mai tînăr şi mai rezistent. Acum însă vîrsta începuse să-**l** apese. Afară de aceasta îşi crease o bază materială solidă care să-i asigure o bătrînețe mai mult decît confortabilă. Se gîndea să se retragă la Miami sau în insulele Bermude. Şi acolo să uite şi de medicină şi de pacienți.

Doctorul Butler era iritat şi oarecum neliniştit. încerca **o** stare de agitație pe care nu şi-o putea explica.

Se instala cît mai comod în fotoliul său şi după ce îşi aprinse pipa, deschise revista *Detective Stories* pe care o citea în fiecare seară înainte de culcare. De data aceasta însă somnul întîrzia să vină. Avionul decola. Curînd după miezul nopții trebuia să aterizeze la New York pe aeroportul La Guardia.

Lectura revistei, îndeobşte atît de pasionantă, nu-i trezi de data aceasta interesul. închise plictisit revista şi o vîrî în servietă. Puse în funcție aparatul de televiziune individual, îşi ataşă minuscula cască la ureche şi încercă să urmărească un spectacol de varietăți pe ecranul din fața scaunului său. Sună, Apăru un steward.

— Domnul doreşte ?

— O cafea. Filtru.

După cîteva minute i se servi cafeaua comandată. Doctorul Butler începu s-o soarbă.

Deodată capul i se lăsă în jos. Bărbia i se înfipse în piept .

*

* *

Capozzolo opri maşina la trotuar.

Vila lui Reggie Lascalzo se zărea printr-o perdea de plopi pitici. Ferestrele erau cufundate în întuneric,

— Pare pustie, zise Mircea.

— Cred că ar fi bine să ne strecurăm cît mai neobservați, zise Abe. S-ar putea ca vila să fie supravegheată*

— De cine ? şopti Capozzolo.

— Nu mai pune întrebări tîmpite, băiatule, îl .repezi Abe. Capozzole scoase o lanternă dintr-un buzunar al portierei.

— Dă-mi un pistol cu surdină, zise Abe. S-ar putea să am nevoie.

Din seiful de la bord, Capozzolo trase două pistoale <u surdină. Unul pentru Abe, celălalt pentru Mircea. El purta în hamul de sub brațul stîng un *Browning* automat cu nouă focuri, de care nu se despărțea niciodată. Le furniza şi cîte o pereche de mănuşi.

Mircea luă pistolul şi cu cel mai firesc aer din lume, îl strecură în portrevolverul dinăuntru al hainei.

Tustrei îşi puseră mănuşile, apoi coborîră din maşină.

între vila lui Pveggie Lascalzo şi casa din dreapta acesteia, se deschidea o alee mărginită de un gard viu ele arbuşti decorativi.

— Abe, ia-o înainte ! porunci Mircea.

Porniră pe alee, avînd grijă să se strecoare prin umbra arbuştilor. îi servea de minune faptul că lumina reverbe-relor de pe stradă nu putea pătrunde prin perdeaua de plopi pitici. Abe se apropie de vila lui Lascalzo. Strecurîn- du-se pe lîngă pereți, ajunse la uşă.

Văzută de aproape, vila semăna cu o citadelă. Ferestrele de la parter erau zăbrelite, iar cele de la etaj aveau obloane. Uşa masivă de stejar de la intrare era ghintuită cu flori de fier.

Mircea şi Capozzolo îl ajunseră din urmă pe Abe, care se oprise în dreptul uşii.

— Deschide, Sid ! zise Abe, după ce cercetă din ochi clanța şi încuietoarea, la lumina îngustă a lanternei oarbe.

Capozzolo, expert în spargerea caselor de fier şi a furturilor prin efracție,

scoase din buzunarul pantalonilor o trusă de chei. Alese una din ele şi se pregăti să o vîre în broască. Deodată se opri.

— Dacă e cineva înăuntru ? şopti el.

Abe chicoti. Trase cu degetul pe clanță, şi-**l** arătă plin de praf.

— în casa asta n-a intrat nimeni de cîteva aăptămîni, vorbi, el pe acelaşi ton.

— Poate că s-a folosit de uşa din dos ! stărui Capozzolo;

Prost eşti, Sid, zise Abe. Uşa din dos nu poate fi deschisă decît dinăuntru.

Ai uitat ? Reggie se încuia cu şapte lacăte. Nu-i plăcea să fie luat prin surprindere. Ei drăcia dracului, vorbesc despre el la trecut...

Capozzolo încercă vreo trei şperacle. Broasca rezista la toate eforturile lui.

— Sid, ți-ai pierdut măiestria, îl tachina Abe.

— Gura ! Nu mă plictisi ! se răsti Capozzolo. Nu s-a făurit încă încuietoarea care să-mi reziste.

Nu se lăuda. Mînui încă vreo două şperacle, apoi suspină uşurat. Cu un clănțănit metalic, broasca cedă.

— Mecanism de casă de fier ! exclamă el.

Uşa de stejar se deschise încet. Lanterna lui Abe explora un vestibul încăpător, pardosit cu piatră neagră şi acoperit în parte cu un covor mexican, viu colorat.

Abe intră cel dintîi. închiseră uşa de la intrare în urma lor. Mergînd tiptil, pătrunseră într-un hol mărginit de arcade. Fotolii largi erau orânduite pe margine.

— Cred că putem aprinde lumina, spuse Abe. Uitați-vă, ferestrele sînt acoperite pe dinăuntru cu obloane. Nu filtrează strop de lumină.

— Aprinde-o, zise Mircea.

Lustra de fier forjat din mijloc străluci deodată, re-vărsînd din zecile de becuri în formă de luminare potop de lumină.

— Acum putem opera în voie, zise Abe.

Mai întîi făcură o inspecție sumară prin toată casa. Vizitară sufrageria, *living-room-ul,* oficiul şi bucătăria de la parter, apoi cele două dormitoare şi salonul de la etaj. Camera de baie era îmbrăcată în marmură trandafirie.

— Pentru cine dracu a făcut luxul ăsta, de vreme ce nu primeşte pe nimeni ! se miră Capozzolo.

Abe era singurul om pe care Lascalzo îl poftise în casa sa. Şi Abe se mîndrea cu aceasta.

După inspecția sumară a camerelor, trecură la o cercetare mai amănunțită. Nu lăsară mobilă pe. care să n-o scotocească, covor pe care să nu-l ridice, tablou pe care să nu-l dea la o parte. Răscoliră pînă şi cămara plină cu sticle de băuturi şi cutii cu conserve. Nu descoperiră însă nimic care să-i pună pe urmele lui Lascalzo.

— Temerile mele se adeveresc, zise Abe, clătinînd nemulțumit din cap. Reggie a fugit cu banii.

— Am bănuit întotdeauna că e un tîlhar, se destăinui Capozzolo. Percheziția asta mi-a făcut o sete nebună.

Ce-ar fi să bem cîte un păhărel de *whisky ?* Am văzut m cămară cîteva sticle cu *Bourbon.*

Mircea clătină din cap în semn de încuviințare. Era Foarte dezamăgit. întîmpinase un eşec total.

Se aşeză pe un soaun, lingă masa de bucătărie. în vreme ce Capozzolo intră în cămară după sticla cu *whisky,* Abe scoase din dulap trei pahare pe care le orîndui pe masă.

— Trebuie să ne îndreptăm investigațiile^ în altă direcție, boss, zise Abe. Mary-Lou, de exemplu.

Capozzolo se înapoie cu o sticlă de *Old Bourbon. O* destupă şi îi mirosi conținutul.

— Straşnic parfum ! Păcat că *whisky-ul* ăsta e fiert.

— Scoate cîteva cuburi de gheață din frigider, zise

Abe. L-a uitat funcționînd. Auzi cum bîzîie.

— Bună idee ! exclamă Capozzolo.

în timp ce Abe turna *whisky* în pahare, Capozzolo deschise uşa frigiderului.

Deodată făcu un salt înapoi.

Din frigiderul deschis, se prăbuşi pe podeaua bucătăriei cadavrul înghețat sloi al lui Reggie Lascalzo...

*

* *

Capozzolo conducea cu mare viteză LincoZn-ul pe Metropolitan Avenue îndreptîndu-se spre podul Williams-burg.

— Ştii unde stă această Mary-Lou ? întrebă Mircea.

— East Side, Fulton Street, explică laconic Abe.

— O cunoşti?

— Desigur. Trăia de multă vreme cu Reggie. Ieşeam adeseori cu ei în oraş.

— Şi eu o cunosc, interveni Capozzolo. E o roşcovană teribilă.

— Nu se înțelegea prea bine cu Reggie.

— De ce ? întrebă Mir cea.

— Ei, nu ştii ? Vechiul lui păcat. Zgîrcenia.

— Totuşi, ceva mi se pare foarte ciudat, zise Mircea trecînd la altă ordine de idei. N-am hotărît eu ca Reggie să fie totdeauna însoțit de un om înarmat

?

— Da, Slim îi asigura paza. Dar şi Slim a dispărut, răspunse Abe.

—- Mai mult ca sigur că-n clipa asta Slim valsează cu un bolovan de gît în fundul rîului Hudson, opina Capozzolo, clătinînd din cap.

— Înseamnă că numai Mary-Lou poate să ne mai furnizeze vreo informație.

Maşina străbătea în acest timp panglica argintie a podului Williamsburg. Era încadrată într-un fluviu de automobile care se scurgeau spre Manhattan.

Ajuns la capătul podului, Capozzolo viră la stînga, angajîndu-se în încîlceala străzilor din East Side. După vreo zece minute de mers, Lincoln-ul intră pe Fulton Street.

— Opreşte în dreptul barului din colț, zise Abe,

Capozzolo se execută. Lincoln-ul stopa, legănîndu-se în dreptul unei vitrine acoperite cu o perdea de voal, prin care se desluşeau o droaie de oameni înghesuiți în fața tejghelei cu băuturi. Un difuzor împrăştia pînă în

stradă stridențele unui shake.

Coborîră toți trei din maşină. Abe îi conduse pină în dreptul unei case de raport cu cinci etaje. Fațada era de cărămidă aparentă. Cîteva trepte de piatră duceau la o intrare meschină,- în dreapta căreia se afla un telefon public. Unele din ferestrele cu ghilotină erau luminate, lăsînd să se vadă perdele ieftine, de o curățenie îndoielnică,

— Asta e palatul lui Mary-Lou, zise Abe. Avem noroc, La ea este lumină. Urcară trei etaje, pe o scară de lemn, cu trepte pe jumătate roase, care scîrțîiau alarmant. O luară la dreapta pe un culoar îngust, slab luminat de un bec anemic. De undeva se auzea muzică de jaz.

Cînd ajunse în dreptul uşii pe eâre o' căuta. Abe ciocăni autoritar. Aşteptă cîteva clipe. Le deschise o femeie intre două vîrste, înfăşurată într-un kimono de-colorat, fardată strident şi cu părul de un roşu nefiresc.

— Domnişoara Mary-Lou ! rosti Abe.

— Nu stă aici nici o persoană cu numele ăsta, zise femeia cu asprime. Nu e frumos să deranjați oamenii Ja ora asta...

— Nu e aici apartamentul 15 ? zise Abe căutînd din ochi numărul de pe uşă.

— Este ! Dar nu locuieşte nici o Mary-Lou.

Abe îi puse mîna în piept şi o împinse deoparte. Apoi fără să țină seamă de protestele ei, intră in cameră.

— Mary-Lou ! tună el.

Nu recunoscu însă nici unul din obiectele fostei prietene a lui Reggie.

— De cîtă vreme te-ai mutat aici, madam ? se răsti el.

— Nu stau de vorbă cu huligani. Şi dacă nu te cari mai repede, țip !

Abe se uită nehotărît de la Mircea la Capozzolo. Dîn-du-şi seama că nu mai era nimic de făcut, ieşi pe culoar. Femeia trînti uşa în urma lor şi răsuci cheia in broască.

Capozzolo îl privea ironic.

— Haidem la propielăreasă, zise Mircea.

Coborîră plouați cele trei etaje. Dispariția lui Mary-Lou le ridica noi piedici în cale.

— O dibuiesc eu, de va trebui să întorc întregul oraş cu fundul în sus, zise Abe.

O locatară care trecea întîmplător pe culoar le indică uşa proprietăresei. Abe ciocăni ceva mai moderat. Peste cîteva clipe se auzi un tirşîit de picioare şi o tuse prelungită. în pragul uşii care se deschise scrîşnind, se ivi o femeie bătrînă cu capot înflorat şi cu păr violet, plin de bigudiuri. Glasul ei spart, răguşit, răsuna ca un lătrat.

— Ce poftiți ?

Privirile ei bănuitoare se plimbară de la Abe la Capozzolo, şi de la Mircea iarăşi la Abe.

— O informație, doamnă, zise Abe, rîdicîndu-şi politicos pălăria.

— La ora asta ?

— Avem treabă cu Miss Mary-Lou Simpson.

— Nu mai stă la mine. S-a mutat.

— Şi nu ştiți cumva unde s-a mutat ? întrebă Abe suav.

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează !

— I-ascultă, madam, se înfurie Abe.

Mircea îl împinse Ia o parte. Scoase din buzunar portofelul doldora, îl deschise şi începu să numere cîteva bancnote de cîte 25 dolari.

— Una... două..., poate vă aduceți aminte, doamnă,

trei... patru...

Făcu un gest, ca şi cînd ar fi vrut să închidă portofelul. Ochii femeii scăpărară lacom.

— Un moment !

Mircea exhibă cele patru hîrtii.

— Stamford Mansion, 376 Tenth Avenue, etajul şapte, apartamentul711.

Înşfacă hîrtiile şi le vîrî în corsaj.

— De mult s-a mutat ?

— Acum trei săptămîni. — Mulțumesc, zise Mircea.

— N-ați stat de vorbă cu mine, zise proprietăreasa cu subînțeles.

— O.K., exclamă Mircea. Nici dumneata cu noi. Haidem, se adresă el însoțitorilor. Bună seara, doamnă.

Proprietăreasa salută cu capul, făcînd să-i joace bigu-diurile din creştet...

Capozzolo se urcă la volan.

— îmi miroase urît treaba asta, zise el.

— Şi mie, interveni Abe, trecînd la locul său. Mircea se aşează pe banchetă,

apoi trînti portiera.

— Stamford Mansion, Sid.

Capozzolo era un şofer de înaltă clasă. Ştia să se strecoare ca o şopîrlă prin îmbulzeala de maşini. în mai puțin de cincisprezece minute ajunseră la destinație. Stamford

Mansion era un imobil cu oarecare pretenții flancat de două clădiri banale, cu cîte cinci etaje şi scări metalice de incendiu. Avea fațada îmbrăcată în piatră aibă, ferestre cu rame metalice şi o intrare adăpostită de un soi de baldachin cu dungi multicolore.

Un portar în uniformă verde moțăia rezemat de glafuî uşii de sticlă. Se trezi doar cînd *Lincoln-u*\ opri în fața casei.

Mircea şi oamenii săi trecură valvîrtej prin fața portarului care nu avu timpul să-i întrebe pe cine caută. Urcară cu ascensorul pînă la etajul şapte şi după ce examinară numerele apartamentelor, se opriră la o uşă pe care scria cu cifre aurii 711, avînd dedesubt o carte de vizită prinsă într-o ramă metalică : *Mary-Lou Simpson,,* Dinăuntru se auzea în surdină muzică de jaz.

— Avem noroc. Păsărică e acasă, zise Abe.

Apăsă pe butonul soneriei. Zbirnh tul molcom fu urmat peste cîteva clipe de zgomotul metalic al unei chei. Uşa se întredeschise. Abe vîrî piciorul între canatul uşii şî ramă.

Un cap blond de femeie apăru în deschizătură.

— Hello, Mary-Lou ! zise Abe. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Obrazul lui Mary-Lou se crispa.

— îmi pare rău, nu te pot primi. Aştept prieteni.

Abe îmbrînci uşa, izbind-o pe Mary-Lou de perete. Intră în vestibul urmărit de Mircea şi de Capozzolo care închise uşa un urma lor.

— Vă poftesc să ieşiți imediat ! strigă Mary-Lou înfuriată. Se propti

bătăioasă în fața lui Abe.

Abe o apucă de braț şi o repezi în *living-room-ul* spațios care se deschidea în spatele ei. Intră după ea. Deodată avu neplăcuta surpriză să se pomenească în fața gurii .unui pistol ațintit asupra lui de un tînăr în haine albe.

— Ar trebui să .ştii că nu se intră fără voie în casa unei doamne, zise tînărul cu înghețată politețe.

Abe ridică mîinile în aer.

— Stînga-mprejur şi afară ! porunci tînărul, făcind un pas înainte.

Abe, suspină, se răsuci pe călcîie şi continuînd să țină mîinile în aer trecu în vestibul.

Mircea, care se afla în vestibul, se ascunse după uşa care răspundea în *living-room* şi făcu din cap semn lui Capozzolo să iasă pe coridor. Capozzolo se execută,

Tînărul ieşi în vestibul după Abe,

— Vezi, prietenii dumitale. au mai multă educație, rosti el ironic. Au şi şters-o.

Cînd Abe păşi pragul apartamentului şi tînărul în haine albe ajunse în dreptul uşii. Mircea care se ascunsese în vestibul intră în acțiune. Cu tocul pistolului aplică o lovitură scurtă in creştetul tînărului, care scăpă arma din mînă şi se prăbuşi pe pardoseală.

Abe şi Capozzolo, care urmăriseră cu coada ochiului scenă, se înapoiară în vestibul.

— Bine lucrat, boss, chicoti Capozzolo, frecindu-şi înveselit palmele.

Capozzolo împinse cu piciorul corpul tînărului şi îi luă pistolul, strecurîndu-**l** în propriul său buzunar.

Abe reintră în vestibul. Mary-Lou, cu ochii măriți de spaimă, stătea înlemnită în mijlocul încăperii. îşi dădea seama că ar fi fost inutil să încerce a se refugia în altă cameră.

— Frumoasă primire faci vechilor.tăi prieteni, Mary-Lou zise Abe. Capozzolo încuie uşa de. la vestibul, apoi intră în *living-room,* urmînd pe

Mircea.

— Ai grijă de junele ăsta, îi spuse Mircea.

— O.K., Charlie, zise Capozzolo. De altfel nu cred că o să se trezească prea repede.

Abe se opri în fața gazdei,

— Unde e Reggie ?

Mary-Lou încercă să-**l** înfrunte.

— Nu ştiu. Dacă vrei să-l găseşti, caută-**l** singur.

Abe o plesni cu dosul palmei peste obraz, doborînd-o pe o canapea din apropiere.

Mary-Lou încercă să se ridice. Buza prinse să-i sîngereze.

— Nu-mi plac violențele. Le aplic numai dacă sînt silit. Si atunci merg pînă la limită.

Lui Mircea ii repugnau procedeele lui Abe fața de o femeie. îşi dădea seama însă că seriozitatea mizei şi lumea in mijlocul căreia ajunsese să evolueze il obligau să-şi joace pînă la'sfîrşit rolul de gangster.

Abe se apropie de aparatul .de radio, care emitea muzică de jaz şi răsuci la maximum bulonul de volum. Se aşează apoi pe canapea alături de Mary- Lou. Cu gesturi molcome îsi ajSrinse o țigară.

— De unde atîta lux, Mary-Lou ? întrebă el, după ce i i plimbă privirile asupra mobilelor scumpe din încăpere. După cîte văd, te-ai îmbogățit peste noapte.

— Ei da, am jucat la ruletă, zise ea.

— Aha, la ruletă ! Unde ?

— Te interesează atît de mult ? Vrei să joci şi tu ? il sfida Mary-Lou.

— Răspunde la întrebări ! Sau ai poftă să te mai cîrpesc o dată.

— La clubul 47.

— Adresa?

— Rockway Beach, Belle Harbour, Long Island.

— Cînd ?

— Nu mai țin minte

— Zgîndăreşte-ți memoria. Sau ai nevoie să te, ajut eu ?

Mary-Lou simțea cum o cuprinde panica. Sub tonul aparent potolit al lui

Macchia, deslușea o amenințare surdă, care o înspăimînta.

— Acum... acum o săptămînă, bîigui ea.

— Aha, şi cît ?

— Cinci mii de dolari. Abe o privi în ochi şi îi zimbi.

— Va să zică, l-ai vîndut pe Reggie pentru cinci mii de dolari. Palma lui țîşni fulgerător, trăsnind-o peste gură. Unde e Reggie ? întrebă Abe.

— Ți-am spus că nu ştiu, zise ea izbucnind în plîns. Mai înainte ca Mircea să fi putut interveni, Abe cu un gest rapid îşi zdrobi vîrful aprins al țigării între sînii tinerie femei.

Mary-Lou scăpă un urlet animalic. Un miros de carne friptă gîdilă nările lui Mircea, care încercă o senzație de greață.

Capozzolo îşi aprinse o țigară şi o oferi lui Abe.

Mary-Lou se uită cu groază la vîrful incandescent al țigării.

— Cui l-ai vîndut pe Reggie ? întrebă Abe, apropiin-du-i iarăşi de piept țigara aprinsă.

— Lui Joe Regan.

— Care Joe Regan ?

— Proprietarul Barului 47.

— Aha, d-aia mă trimiteai la Barul 47. îmi puseseşi şi mie gînd rău.

Pentru cine lucrează acest Joe Regan ?

— Nu ştiu. Jur că nu ştiu, strigă ea înnebunită. Abe vru să-i înfigă vîrful aprins al țigării între sîni. Mary-Loy se trase instinctiv înapoi. Urlă gutural :

— Nu ştiu ! Nu ştiu ! Jur !

Mircea găsi că e momentul să intervină.

— Las-o,! De data asta nu minte. Abe se ridică de pe canapea.

— Cățeaua ! Şi ăsta cine e ? o întrebă el arătînd cu capul spre tînărul leşinat de pe podea.

— Teddy Regan, spuse ea repede.

— Regan ? E neam cu Joe Regan.

— Fiul lui.

— Aha, va să zică lucrați în familie. Felicitări, Mary-Lou.

— Leagă-i pe amîndoi, Sid, porunci Mircea. Mai repede. Să nu pierdem vremea.

Capozzolo smulse şnururile groase de la perdele, şi după ce-l cără pe

tînăr pe canapea, îl legă fedeleş, spate în, spate cu Mary-Lou.

— Abe ! Cheamă patru oameni. Să ne aştepte la intrarea sudică din Belle

Harbour.

— O.K., zise Abe, formând la telefon numărul vilei din Elmsford.

Transmise ordinul, apoi rupse firul telefonic din dozâ.

— Haideți ! zise Mircea. Să ajungem la Barul 47 înainte de a li se da de veste...

*

* *

Licoln-ul cobora cu viteză pe Flatbush Avenue, în-dreptîndu-se spre Rockway Beach. Trecu pe lîngă aeroportul Floyd Bennett, traversară podul Marine Parkway, apoi o luă la stînga pe Beach Channel Drive.

— La Barul 47 voi intra singur, zise Mircea. Sub noua mea înfățişare nu mă cunoaşte nici dracul. Abe, după zece minute intri şi tu în sală, împreună cu oamenii tăi. Ai să mă vezi la bar. La semnul meu vei crea o diversiune, astfel ca eu să pot opera în linişte. Tu, Sid, rămîi la volan. Nu opreşti motorul. Abe, după ce termini, vii la Elmsford. Faci să ți se piardă urma.

Străbătură parcul Iacob Riis şi o luară la dreapta pe Rockway Beach Boulevard. După cinci minute de mers, apărură primele lumini de neon ale clădirilor din Belle Harbour.

Capozzolo semnaliza, aprinzînd şi stingînd la scurte intervale proiectorul portativ, prins cu o ventuză de parbriz. Un *Pontiac Tempest,* staționat la vreo sută de metri pe dreapta şoselei, aproape de tabela de marcaj de la intrarea în Belle Harbour, răspunse cu acelaşi semnal.

— Harris cu oamenii lui, rosti scurt Abe. Capozzolo opri în dreptul

Pontiac-ului. Abe coborî şi trecu alături de Harris. Capozzolo demară...

*

**

Profilată pe un fundal de arbuşti, clădirea în stil neo-maur a Barului 47 îşi deschidea spre ocean fațada cu pereți culisanți de sticlă. Pe terasa vastă care se desfăşura pînă la plajă, toate mesele erau ocupate de noctambuli în costume de seară. în interiorul localului, la barul îmbrăcat în faianță violetă cu panouri decorative ce înfățişau animale marine cu siluete fantastice, se buluceau clienți însetați de băuturi tari. în mijlocul încăperii, se înălțau pereții de sticlă ai unui imens acvariu luminat puternic dinăuntru, ce adăpostea o caracatiță de proporții impresionante.

în jurul acvariului pe un platou circular cu dale aurii dansau perechi fascinate parcă de ochii rotunzi ai caracatiței, care le pîndea fiecare mişcare. Brațele ei lungi, vîscoase, cu ventuze multiple, stăteau -nemişcate pe. pietri-şul fin. Prin apa verzuie pluteau ca nişte minuscule fantome meduze alburii, gelatinoase. Orchestra neagră executa un *blues* foarte lent, inspirat după un *negro-spiritual.*

Intrarea lui Mircea în local scăpă neobservată. După ce aruncă o privire distrată asupra meselor ocupate, se opri cîțeva clipe in fața acvariului, apoi se îndreptă spre tejgheaua barului.

— Un Manhattan. Dublu, comandă el alene.

Barmanul turnă ingredientele cocktaiului într-un sha-ker pe care începu să-l amestece în ritm trepidant.

Sub aparenta sa indiferență, Mircea era încordat ca un arc.

Barmanul îi oferi cockteilul. Mircea îl degustă. Spriji-nindu-se cu cotul de tejghea, se întoarse cu fata spre platoul de dans. Privirile lui cercetau în acest timp cu înfrigurare localul în căutarea lui Regan. Nu-l cunoştea, însă era sigur că nu va întîrzia să-l identifice. împrejurările îl serviră...

Un client de la bar strigă jovial pe un individ corpolent care circula printre mese.

— Hello, Regan !

Joe Regan avea părul des şi creț, înspicat cu alb, obrazul măsliniu şi un gît vîrtos ca de gladiator, a cărui masivitate contrasta cu finețea cămăşii albe de mătase. Un smoking albastru abia îi strunea muşchii, care la fiecare

.mişcare se reliefau sub țesătura moale. Purta la butonieră o orhidee purpurie, cu petale grele, ca de ceară. Regan se opri în dreptul clientului.

— Hello, Mr. Graham !

— Ai schimbat crabii cu caracatițele, strigă clientul., lovindu-i prietenos cu palma peste umăr. Ți se rafinează gusturile, Regan.

Se uită în jur şi adăugă :

— Şi localul ăsta l-ai făcut de nerecunoscut. E un lux ca în filme.,îți merge bine.

Regan zîmbi, plin de importanță.

— Şi asta e nimic, Mr. Graham, replică el. Să vezi clubul pe care-l deschid luna viitoare la Rockway Park. Fac praf concurența.

Mircea înregistra automat adresa. Din dreapta îi ajunse la ureche un glas feminin, uşor răguşit.

— Hello, Mr. Regan ! Ți-ai uitat prietenii !

Mircea întoarse capul într-acolo. Zări la masă o femeie tinără, blondă, cu trăsături delicate. îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte decoltată şi acoperită de bijuterii. Femeia îl fixa pe Regan cu o privire în care se citea implorarea. Regan se întoarse spre ea.

— Nu-mi uit niciodată prietenii, Miss Courtney, răspunse el. Imediat sînt al dumneavoastră.

Strînse mîna lui Graham şi se întoarse spre masa tinerei femei.

Ochii ei aveau o expresie de înfrigurată aşteptare. Mîinile albe şi fine îi tremurau.

Regan se opri în dreptul ei. Scoase floarea de la butonieră şi i-o oferi. Miss Courtney întinse nerăbdătoare mîna, apucă floarea şi zîmbi fericită. O duse la nas, şi după ce-i aspiră parfumul şi-o prinse la corsaj.

Regan salută şi se apropie de bar.

Într-o nişă căptuşită cu oglinzi, se afla un mare vas de cristal negru, în care îşi etalau purpura un superb mănunchi de orhidee.

Barmanul luă una din orhidee şi o întinse lui Regan, care şi-o prinse la butonieră, apoi se întoarse! iarăşi printre mese.

Mircea sorbi cocteilul. Băutura savuroasă îi parfumă cerul gurii. Aruncă o privire asupra ceasului de la mîna. Se scurseseră zece minute. Abe trebuia să apară. Mircea încercă o emoție uşoară. Constată cu satisfacție că înce- puse să se oțelească. Perspectiva ciocnirilor nu-i mai crea acel gol

dureros în stomac, acea teamă aproape imposibil de stăpânit, care înainte vreme îi paraliza parcă mişcările. Acum simțea o ciudată furnica re în şira spinării, careri încorda muşchii' şi-i ascuțea mintea. Toate facultățile lui fizice şi intelectuale se pregăteau pentru criza care avea să urmeze. Abe şi cei patru oameni ai săi îşi făcură intrarea: Mircea respiră adine. Privirile lui se îndreptară spre Regan. Aştepta reacția acestuia. Şi Regan observă intrarea lui Abe. Pe obrazul lui se aşternu o paloare uşoară. In ochii săi, Mircea citi o sclipire rea. Regan era vădit surprins de apariția lui Abe. Dar aceasta nu-l împiedică să treacă imediat la acțiune. Privirile lui lansară un avertisment mut, pe care-l prinseră cîțiva bărbați în smoking, voinici ca nişte luptători de *catch,* risipiți prin local. Bărbații în smoking se îndreptară, ca din întîmplare, spre grupul lui Abe. Erau cinci la număr. Abe le observă manevra. Zîmbi.

Un *maître d'hotel,* răsărit ca din pămînt conduse pe Abe şi pe însoțitorii săi la o masă liberă, plasată lîngă acvariu.

Bărbații în smoking se postară în preajma lor.

Un chelner luă comanda de la Abe, apoi se îndreptă spre bar. Cînd trecu pe lîngă Regan, acesta îl apucă de braț.

— Ce-au comandat ? întrebă el printre dinți.

— De cinci ori *whisky.* Regan se apropie de tejghea.

Mircea, care se prefăcea că priveşte distrat evoluția perechilor pe platoul de dans, îl urmărea cu coada ochiului, încercă să desluşească vorbele pe care Regan le rostea cu voce scăzută barmanului, dar nu reuşi.

Barmanul umplu cinci pahare cu *whisky.*

Chelnerul le alinie pe o tavă şi plecă spre masa lui Abe. Regan se întoarse iarăşi spre barman.

Mircea îşi încorda şi mai tare auzul. Reuşi să prindă cîteva cuvinte ale patronului.

— ...stingi lumina... masa cinci... lucrezi repede...

Mircea vîrî ca din întîmplare mîna sub sacou. Trase piedica pistolului şi aşteptă desfăşurarea evenimentelor, fără să-l scape din ochi pe Regan.

Chelnerul lăsă paharele cu *whisky* la masa lui Abe, apoi plecă să ia altă comandă.

Barmanul strecură mîna sub tejghea.

în aceeaşi clipă sala se cufundă brusc în întuneric. Se zăreau numai vîrfurile roşii, incandescente ale țigărilor. Se auziră strigătele de surpriză ale cîtorva femei, acoperite în nuînd de răbufnirile jazului.

Mircea se repezi la Regan şi îi înfipse gura pistolului în şale.

— Fii cuminte şi fă ce-ți spun. Altminteri îți găuresc pielea.

*

* *

Bezna dură şaizeci de secunde..

Cînd se făcu lumină, barmanul ce-şi netezea tocmai părul, se uită spre masa lui Abe, care se golise de clienți, Zîmbi şi îşi întoarse privirile spre patron, dar şi acesta dispăruse, îşi zise că Regan plecase pe întuneric, aşa că nu se nelinişti.

— Un *Gin Fizz* şi două *Clover Club,* comandă un chelner. Barmanul se întoarse spre sticlele cu etichete viu colorate.

— O.K.

Lincon-ul *Continental* zbura ca o nălucă pe autostrada -luminată de nesfîrşite şiraguri de banane cu neon.

Ultimele clădiri din Belle Harbour rămăseseră de-mult în urmă.

Ghemuit pe bancheta din urmă, Regan se uita nedumerit la chipul impenetrabil al lui Mircea, care stătea alături de el. Gura pistolului continua să-l țintească. Regan cunoştea prea bine moravurile lumii interlope ca să facă vreun gest necugetat. Cînd se stinsese lumina din local şi simțise în şale gura pistolului, executase fără să crîcnească indicațiile individului care-1 impinsese spre ieşire, ghidîn-du-se după seînteierile roşiatice ale țigărilor. Ştia că dacă ar fi schițat vreun gest de împotrivire sau dacă ar fi strigat după ajutor, şi-ar fi încheiat definitiv cariera de patron de localuri de noapte, murind ciuruit de gloanțe. Se lăsase răpit, fiindcă nu exista altă soluție. Blestema în gînd imprudența pe care o săvîrşise, concentrîndu-şi oamenii asupra mesei lui Abe Macchia şi lăsîndu-se astfel descoperit.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei ? întrebă el în cele din urmă.

Erau primele vorbe pe care le scotea de cînd părăsise ocalul.

— Ce vreau ? Ai să afli în curind, zise Mircea domol. Regan tuşi spre a-şi drege glasul.

— Uite ce e, reluă el. Sînt om de afaceri. îmi place să-mi rezolv repede treburile. Care e prețul ?

— Prețul ?

— Răscumpărarea.Mircea rîse.

— Ah, da. Hm ! E foarte mare. Nu ştiu dară ai să-l poți plăti.

— Spune o cifră, zise Regan. Sînt convins că vom ajunge la o înțelegere,

Surîsul jucăuş de pe obrazul lui Mircea strecură fiori In sufletul patronului.

— Cit ? insistă el.

Mircea nu răspunse. Regan îşi răscoli memoria, încercînd zadarnic să-l identifice. Se uită la şofer. Nu-i vedea decît ceafa.

Deodată acesta îşi int-qr-rse fața, se uită o clipă la Re-gatt, zîmbi arălîndu-şi dinții albi, fosforescenți, apoi îşi îndreptă iarăşi privirile spre

.autostrada care părea că se aruncă sub roțile automobilului.

Inima lui Regan îngheță. îl recunoscuse pe Capozzolo.

Mircea tălmăci cu uşurință procesul de gîndireal patronului, reflectat atît de vizibil pe chipul său pustiit de 'încă.

— Acum bănuieşti ? întrebă Mircea suav.

— Nu ! Nu bănuiesc nimic, bolborosi patronul. Cit 'cereți ? întrebă el din nou.

Mircea lăsă să se scurgă cîteva clipe de tăcere, mai grele decît plumbul.

— Şaizeci de milioane de dolari, zise el.

— Sînteți nebuni ! exclamă Regan.

— Şaizeci de milioane de dolari, repetă Mircea. Şi, pe deasupra numele asasinilor lui Reggie Lascalzo.

Fruntea patronului se îmbrobonase de sudoare. îşi v umezi cu limba buzele uscate,

— De unde să am atîția bani ? protestă el. Cit despre Reggie Lascalzo nu ştiu nimic.

— Nimic? Absolut nimic ? Seormoneşte-ți bine memoria.

Regan îşi încleşta neputincios pumnii.

— Dacă nu vrei să fii înțelegător, nu ştiu, zău, dacă vei apuca să-ți mai vezi vreodată barurile, interveni Capozzolo. Sau poate că ai să le vezi de sus, zburînd ca un elicopter, cu aripioare de îngeraş în spinare.

Regan încercă să-şi domine agitația lăuntrică. Juca o partidă cu mizã extrem de .mare. Adversarul său avea chintă regală. Dar şi el păstra în manşetă o carte, care bine jucată putea răsturna situația în favoarea lui.

— Şi dumneata cine eşti ? întrebă el, uitîndu-se Ia Mircea.

Acesta îl privi ciudat.

— Ai să afli mai tîrziu. Nici o grijă.

Restul drumului se cufundă într-o muțenie totală Capozzolo se uita din cînd în cînd prin retrovizor. Nu erau urmăriți, Aproape de ora trei, Lincoîre- ul pătrunse în parcul vilei din Elmsford. Regan încercase să identifice drumul parcurs, dar după ieşirea din Bronx, nu se mai putuse orienta. Capozzolo folosise un itinerar complicat» ocolind centrele populate.

Lincoln-ul opri în fața vilei învăluită în întuneric Dirijat de țeava pistolului pe care Mircea i-l înfipsese între coaste, Regan urcă. scările de la intrare şi pătrunse in hol.

Cei doi tipi care făceau de gardă aruncară o privire lipsită de curiozitate. Asemenea spectacole nu-i mai impresionau,

Mînat de Mircea şi escortat de Capozzolo, Regan pătrunse în bibliotecă. Capozzolo încuie uşa pe dinăuntru.

— Să nu fim deranjați, zise el,

Regan îşi dădea seama că se află în mare primejdie; Colțul buzei îi tremura nervos. încercă totuşi să braveze,

— Ei, cînd terminați comedia asta ? întrebă el cu aparentă linişte.

— Dacă eşti om de înțeles — imediat, răspunse-Mircea zîmbind cu falsă bunăvoință. Vîrî pistolul în hamul de sub haină. Numele asasinilor lui

Reggie Lascalzo spuse el, înăsprindu-şi brusc glasul.

— Nu cunosc pe nici un Reggie Lascalzo. Mircea rîse.

— Ce zici, Sid ? Nu-l cunoaşte pe Reggie. Nici n-a auzit de el. Se întoarse iarăşi spre Regan. Nici pe Mary-Lou n-a cunoşti ?

Regan îl privi pieziş :

— Nu. N-o cunosc.

— Curios. Fiu-tău o cunoaşte. Şi încă foarte intim. Regan îşi simțea gura uscată. îşi trecu limba peste buzele arse.

Mircea se apropie de el şi îl prinse uşor cu degetele de bărbie, ca şi cum ar fi vrut să-l mîngîie.

— Nu vrei să spui ? îi vorbi el cu binişorul. Păcat. Dacă totuşi socoteşti că este necesar să-ți împrospătez memoria...

Cu o mişcare bruscă, îşi repezi cotul în bărbia lui Regan. Acesta se prăvăli pe spate, antrenînd în cădere o măsuță japoneză pe care se afla o statuetă de bronz. Regan se răsuci brusc şi înşfacă statueta.

în aceeaşi clipă, țevîle a două pistoale — al lui Mircea şi al lui Capozzolo

— se îndreptară asupra lui.

— Fii cuminte, Regan, îl pofti Capozzolo cu ton scăzut. Regan dădu drumul statuetei şi se ridică încet în picioare. Răsufla greu.

— Unde e Reggie Lascalzo ? repetă Mircea. Regan se gîndi o clipă, apoi rosti cu aer de sfidare.

— Nu înțeleg de ce îmi puneți întrebări la care nu pot răspunde. Nu ştiu unde e Reggie Lascalzo. Pot să vă spun însă unde se află în clipa asta Abe Macchia.

— Abe este în mîna oamenilor mei, zise Regan.

— Face pe deşteptul, boss, interveni Capozzolo.

— Nu, nu ! replică Mircea, căruia îi revenise brusc în minte momentul în care barul se adîncise în întuneric:

Abe este în mîna oamenilor mei, zise Regan, Capozzolo rîse ca de o glumă bună.

— Abe prins ! He, he !

— Taci, Sid ! zise Mircea.

—Să vă explic. în bar țin în permanență o masă rezervată pentru musafiri nepoftiți. O simplă apăsare pe buton şi o dată cu stingerea luminii, se declanşează un mecanism care face ca masa — aşezată pe un platou — să se scufunde în subsol, iar altă masă, cu tacîmurile gata pregătite să se ridice în loc... Cînd se face lumină cei din jur văd o masă fără ocupanți. Simplu, nu-i aşa ?... Şi fiindcă sînt om de înțeles, vi-l predau pe Abe în schimbul eliberării mele.

Un zîmbet triumfător plutea pe buzele lui Regan.

Mircea analiză rapid situația. Dacă Regan nu mințea, lucrurile se complicau serios. Pierzîndu-l pe Abe, pierdea firul Ariadnei. Trebuia deci să-1 recupereze cu orice preț...

— Şi cu ce-mi faci dovada ? întrebă el.

— Cereți la telefon barul. Veți putea vorbi cu Abe în persoană.

Mircea se gîndi o clipă, apoi puse mîna pe receptor.

— Dă-mi numărul !

în acelaşi moment se auzi zgomot de paşi în hol, apoi cîteva lovituri în uşă.

— Cine e ? întrebă Capozzolo. fără să ia ochii de la Regan.

— Eu, Abe. Deschideți. Figura lui Mircea se lumină.

Pe chipul lui Regan se aşternu expresia celei mai vii consternări. Capozzolo deschise uşa rînjind,

— Ne-ai mințit, Regan.

Abe intră în bibliotecă, împingîndu-**l** din spate pe Teddy Regan. în mîna dreaptă ținea un pistol, pe care-l vîrî în hamul de sub haină. Se uită la Joe Regan, care se făcuse cenuşiu.

— Vezi, Regan, ce înseamnă să ai suflet ?... Să răspunzi la rău cu bine. Tu ai vrut să mă prinzi în cursă şi eu ți-am adus pe fiul tău, să-ți țină de urît.

— E adevărată povestea cu masa, Abe ? întrebă Mircea.

— Da, foarte adevărată, răspunse Abe. Numai că eu am reuşit să scap. Am sărit la timp de pe platforma care se prăbuşea sub noi. Eşti al dracului de ingenios. Regan. Dar să mă vezi şi pe mine... Cui l-ai vîndut pe Reggie Lascalzo ? întrebă el brusc.

— Nu ştiu de nici un Reggie Lascalzo, se incăpătînă să răspundă Regan.

— Nu ştii ? zîmbi Abe. Bine. Tul ai vrut-o

Scoase din buzunarul de la piept un brici pe care-l deschise cu o mişcare bruscă. Se apropie de Teddy Regan, îl apucă de unul din reverele hainei şi cu ascuțişul briciului, începu să despice încet stofa de la piept în

jos.

— Regan, poate te mai gîndeşti. Pînă nu ajung la piele. Ochii lui Teddy se rotunjiră de spaimă.

Abe despică şi celălalt piept al hainei.

— Am ajus la cămaşă, Regan

— Nu ştiu nimic. Absolut nimic.

— Nu mă interesează cultura ta generală. Te întrebam de Reggie Lascalzo.

Regan nu mai deschise gura.

— Tată, ai înnebunit ? strigă deodată Teddy. Vrei să mă vezi cu burta spintecată ?

— Fiul tău e mai înțelegător, zise Abe. îşi cunoaşte interesul.

Cu un gest scurt tăie şi cămaşa,

Pieptul păros al lui Teddy apărui la vedere

— Spune, fată ! Spune ceva, tată ! zbieră el. Broboane mari de sudoare i se scurgeau pe frunte.

Obrazul îi era livid. Un spasm nervos îi cutremură corpul. 1— Vorbeşte,

tată ! îl imploră el.. Regan îşi muşcă buzele. Abe ridică din nou briciul.

— Opreşte, Abe ! strigă Regan. Abe rămase cu mîna în aer.

— Ei, zi !

Regan se întoarse spre Mircea.

— Dacă-ți dau numele oamenilor care l-au răpit pe Reggie ne dai drumul

? Mie şi băiatului ?

— Da, răspunse Mircea.

— Au fost patru oameni, începu Regan. Atunci i-am văzut pentru prima oară. Nu ştiu cuim îi cheamă.

Abe apropie tăişul briciului de pieptul lui Teddy.

— Lasă-mă să vorbesc, Abe, gîFîi Regan. Abe îşi retrase briciul.

— Vreau precizări ! se răsti el.

— Nu ştiu nume, reluă Regan. Dar mi-am luat măsurile mele de precauție.

Am avut grijă să-i fotografiez fără ştirea lor. M-am gîndit că ar putea să-mi prindă bine.

— Şi unde-s fotografiile ? întrebă Mircea.

— La bar, în seiful din biroul meu.

— Şi din ordinul cui s-au întîlnit la tine ? întrebă iarăşi Mircea.

Regan ezită cîteva momente.

— Bine. Am să-ți spun şi asta. Din ord...

în aceeaşi clipă se auzi un pocnet sec ca şi cînd s-ar fi destupat o sticlă.

Regan, care se afla cu spatele spre fereastră, tresări, schiță un gest ca şi cînd ar fi vrut să-şi ducă mîna la ceafă, Şi se prăbuşi pe parchet.

încă o pocnitură seacă şi Teddy Regan căzu peste Abe. Abe îl prinse instinctiv în brațe.

Capozzolo aruncă o privire spre fereastră. într-unui din carourile de sticlă apăruseră două găuri minuscule. Cu un gest reflex trase cîteva focuri într- acolo. Simultan, Mircea ținti cu pistolul becurile din plafonieră,

făcîndu-le țăndări. Camera se cufundă în întuneric.

Capozzolo se repezi spre fereastră. Lumina lunii arginta culmile copacilor, lăsînd în beznă aleile parcului. Capozzolo nu reuşi să deslușească nici o prezență omenească. Spre a evita o nouă surpriză, trase draperiile grele de brocart, acoperind complet ferestrele. Aprinse un lampadar.

— Să dăm alarma, boss ? se adresă el lui Mircea;

— Inutil. Nu am nici o încredere în oamenii de aici... Mircea se lăsă în genunchi lîngă corpul inert al lui

Regan. Constată că glonțul intrase prin ceafă, făcînd o rană urîtă.

— Mort ! exclamă el. Şi Teddy ?

— I-au făcut şi lui de petrecanie, răspunse Abe, scă-pînd o înjurătură.

Îl culcase pe o canapea. în dreptul inimii, cămaşa lui Teddy era pătată de sînge. Abe îi luă pulsul.

— Nimic.

Se uită de la Teddy la Joe Regan.

— Frumos lucrat. Punct ochit, punct lovit. Două focuri — doi oameni, îşi aprinse o țigară.

— Interesant. I-au curățat tocmai cînd erau gata să vorbească.

Mircea se uită îndelung la Teddy. Scoase din buzunar o brichetă de argint şi o apropie cu partea lucioasă ca o oglindă de gura acestuia.

— Te înşeli, Abe. Teddy trăieşte. Respiră. Uite, s-a aburit bricheta, zise el,

f ăcîndu-i semn cu ochiul.

— Nu se poa...

Abe surprinse semnul pe care i-**l** făcuse Mircea. înțelese că i se cerea să joace teatru.

— Ştii că ai dreptate, boss ? Puteam să jur că e mort. Ce înseamnă să te pripeşti.

— Repede, spuse Mircea. Duceți-**l** în dormitorul meu. Capozzolo, rămîi cu el, să-**l** păzeşti pînă aducem un doctor.

Abe şi Capozzolo cărară cadavrul lui Teddy pe scara de serviciu, spre a evita holul în care se aflau oamenii din gardă.

Rămas singur în bibliotecă, Mircea căută" din ochi un loc susceptibil să ascundă un microfon. „Acul în carul cu fîn", îşi zise el. Dacă lucra rapid, putea să dea două lovituri dintr-un singur foc. Lăsînd impresia că Teddy era muribund, avea toate şansele să descopere pe asasin, care va încerca desigur să-**l** suprime pe tînăr pentru a doua oară. Şi misiunea de a-**l** depista pe ucigaş îi revenea lui Capozzolo. Pe de altă parte, trebuia să meargă la barul lui Regan pentru a pune mîna pe fotografii şi pentru a-şi recupera oamenii.

Abe coborî în bibliotecă.

— Haidem după doctor, zise Mircea. Sper să aflu multe de la Teddy... înainte de a se urca în Lincoîn-ul tras la scară, Mircea şopti lui Abe :

— Mergem înapoi la bar. Acolo am să intru singur. Tu ai să mă aştepți în maşină... La drum.

Abe opri *Lincoln-ul* în parcul de automobile al Clubului 47. Din locul unde îşi plasase maşina, putea ține sub observație intrarea localului.

Mircea consultă ceasul de la bord. Era trei şi un sfert.

Cînd să coboare din maşină, Abe îl apucă de braţ.

— Stai, boss. Ia priveşte.

Îi arătă un *Ford Thunderbird,* care trăsese în faţa intrării. Conducătorul Ford-ului deschisese portiera, spre a permite unui individ în haine cenuşii sport — care cobora scara — să intre în maşină.

— Charlie Yale, spuse Abe printre dinţi. Mîna dreaptă a lui Landis. Ce-o fi căutat aici ? Curios !

— Nu-mi place deloc, zise Mircea.

— Nici mie, replică Abe.

— Înseamnă că cel mai tîrziu mîine dimineaţă, Landis va fi înştiinţat de răpirea lui Regan.

Ford-ul se puse în mişcare, ocoli un rond cu flori şi ieşi la şosea, pierzîndu-se în noapte.

înainte de a coborî, Mircea îşi verifică încă o dată pistolul.

— Mai dă-mi unul, spuse el. Dacă îi găsesc pe băieţi, să înarmez măcar pe unul din ei.

Abe îi dădu un *Smith and Wesson,* pe care Mircea îl vîrî în buzunarul dinăuntru al hainei.

Se îndreptă spre intrarea localului. Portarul îi aruncă o privire bănuitoare, apoi îl salută, deschizîndu-i uşile de sticlă.

Mircea pătrunse în vestibul. Şi fata de la garderobă îl privi cu coada ochiului, deşi se prefăcea că e absorbită de numărarea pachetelor de ţigări din cutia de pe tejghea.

„Aici s-a dat alarma, îşi zise Mircea. Cred că o să am de lucru. Toţi sînt cu ochii în patru.

Intră în sala barului. Era încă multă lume. Chelnerii se aferau printre mese. Orchestra cînta un „spiritual" acompaniind un cîntăreţ negru. Caracatiţa din acvariu îl privea cu ochii ei bulbucaţi şi reci.

Mircea se apropie de bar.

— Un *Martini,* comandă.el.

Barmanul îl servi prompt.

Mircea duse paharul la gură,, clipind -«lene, ca şi cînd ar fi fost amel.it de băutură. Şi barmanul îl privea pe sub sprîncene. încerca să stabilească dacă îl văzuse înainte, sau. după dispariţia lui Regan. Operaţie mintală destul de grea, dacă se ţinea seama de numărul mare de clienţi.pe care-i servise în noaptea aceea.

Mircea îşi dădea seama că va avea de învins mari dificultăţi înainte de a pune mîna pe fotografiile din biroul lui Regan. Trebuia să facă însă imposibilul pentru a_ intra în posesia lor. Graţie fotografiilor nu-i va fi greu să identifice pe asasinii lui Reggie Lascalzo. Mafia trebuia să dispună de un fişier cu cazierele tuturor membrilor ei. Jack Bolence îl va ajuta desigur să ajungă la aceste caziere, care cuprindeau '— fără îndoială -— şi fotografiile respective.

îşi aruncă privirile prin sală, căutînd să identifice pe oamenii lui Regan. Unul dintre ei stătea iîngă acvariu şi se uita prin local. Altul se postase lingă intrare şi examina atent pe toţi clienţii care intrau şi ieşeau. Al treilea se plasase în dreptul unei uşi pe care scria cu litere mărunte aurii *O f f i c e .* Ceilalţi doi lipseau. Probabil că-i păzeau pe oamenii lui Abe, sau îi

„prelucrau" spre a le smulge informaţii.

Tipul care stătea în faţa uşii cu litere aurii se îndreptă spre bar. O

cută adîncă îi brăzda fruntea. Era îngrijorat, deşi afecta o atitudine impasibilă.

Mircea îşi consumă băutura, apoi clătinîndu-se uşor se îndreptă spre toaletă.

Vestibulul W.C.-urilor rezervate bărbaților era gol. Lavabourile albastre erau aliniate de-a lungul pereților îmbrăcați în faianță. La ferestrele rotunde, ca de vapor, erau atîrnate perdeluțe de material plastic.

Mircea smulse la repezeală şervețelele de hîrtie de la lavabouri şi perdelușele. Trebuia să lucreze cu mare rapiditate ca să nu fie surprins de vreun client al localului. Zgomotul pe care-**l** făcu sfîşiind perdelușele fu acoperit de orchestră. Pe pardoseala uneia dintre cabine, aruncă şervețelele şi perdelușele, peste care turnă benzina din brichetă şi le dădu foc. Încuie cabina pe dinafară. Cheia o vîrî înăuntru, pe sub uşă.

Se "inapoie în restaurant. Pomi fără grabă spre bar, aştept înd desfăşurarea evenimentelor.

Un tip intre două vîrste, care se împleticea, se îndreptă .spre toaletă.

Deschise uşa şi dădu să intre în vestibul. Deodată se opri siderat în prag şi începu să strige :

— Foc ! Foc !

Un fum înecăcios şi un miros pătrunzător de material ,plastic ars începu să se răspîndească în restaurant. .. Parte din consumatorii de. la mese se ridicară brusc în picioare. O femeie țipă strident. Orchestra încetă să mai cînte. Oamenii lui Regan se repeziră spre toaletă, din care fumul continua să iasă, împrăştiind panică.

Fără să se grăbească, Mircea se îndreptă spre uşa cu inscripția *Office.*

După ce aruncă o privire rapidă înjur, spre a se asigura că nu e observat, o deschise şi pătrunse într-un culoar mărginit de patru uşi. Două pe dreapta, două pe stînga. In fund se vedea o scară şi grila unui ascensor.

Îşi pipăi instinctiv pistoalele de sub haină şi se apropie de prima uşă. Trase cu urechea. Nu auzi nimic. Apăsă clanța şi cu o lovitură de picior o deschise, repezind-o de perete. În cameră lumina era aprinsă. Patru mese de lucru, cinci sau şase scaune, citeva dulapuri şi clasoare nletalice alcătuiau întreg mobilierul. în cameră nu era nimeni. Acesta nu putea să fie biroul lui Regan.

Mircea se opri in dreptul celei de-a doua uşi. Îşi apropie urechea de tăblie.

I se păru că aude un zgomot, Zarva din restaurant îl împiedica să-l identifice. Deschise uşa cu aceeaşi violență. îmbrățişa dintr-o privire un cabinet de lucru, cu mobile ultramoderne, tablouri abstracte şi covoare persane. în fața biroului se află" un ins care băga într-o servietă nişte teancuri de bani. La apariția lui Mircea ridică brusc capul.

— Ce vrei ? întrebă insul închizînd servieta. 'W.C.-uriîe sînt în partea cealaltă.

în spatele biroului, Mircea văzu un tablou deplasat, care masca uşa întredeschisă a unui seif. Tipul îi surprinse privirea.

Deodată ridică brațele. în aer. în mîna dreaptă a lui Mircea apăruse un pistol care-**l** ținea neclintit.

Ținîndu-şi adversarul sub amenințarea armei, Mircea trecu pe după

birou şi se apropie de seif. Fără să-**l** scape din ochi pe individ, deschise cu cotul stîng uşa întredeschisă, apoi tot cu mîna stingă scoase din buzunarul dinăuntru al hainei o oglinjoară. Cînd întoarse capul spre seif ca să caute fotografiile, avu grijă să ridice oglinjoara în dreptul ochilor ca un retrovizor, astfel încît continua să-**l** țină sub observație pe individ.

Seiful era gol, cu excepția unui *Colt* şi a cîtorva încărcătoare pline.

în aceeaşi clipă individul smulse Brusc din hamul de sub haină un revolver.

Mircea se întoarse fulgerător şi trase.

Omul scăpă revolverul din mîna rănită. Schimonosin-du-se de durere îşi prinse cu stînga încheietura mîinii zdrobite.

— Unde sînt fotografiile ? întrebă Mircea printre dinți.

în ochii holbați de durere ai adversarului, Mircea desluşi totuşi un licăr ciudat.

— Ce fotografii ?

— Ştii foarte bine.

Individul se uită la gura pistolului, apoi la ochii lui Mircea.

Mircea luă cu stînga Colt-ul din seif şi îl vîrî în buzunar.

— Ei, nu vorbeşti ?

Se apropie de individ. îl plesni cu dosul palmei peste gură.

— Le-au luat, bîigui acesta.

— Cine ?

— Dacă spun, sînt un om mort.

— Şi dacă taci crezi că te aşteaptă altă soartă ? Individul suspină.

— Charlie, murmură el. Charlie Yale.

— Aha ! D-asta v-a vizitat acum zece minute. Şi oamenii lui Abe Macchia unde sînt ?

— În subsol.

— Arată drumul.

Individul se uită la servieta cu bani.

— Lasă, ai tot timpul pentru asta, zise Mircea.

In aceeaşi clipă se auzi zgomotul unei uşi trîntite şi ropot de paşi pe coridor. Individul avu o tresărire.

— Dacă intră aici şi faci vreun semn, îți găuresc creierii, îi şopti Mircea. Trecu la iuțeală în spatele uşii, care tocmai se deschidea. "

Unul din vlăjganii lui Regan pătrunse în încăpere.

— Grăbeşte-te, Harry ! Nu ştiu cine dracu... Nu mai apucă să-şi încheie fraza.

Mircea îl trăsni cu patul pistolului în moalele capului, culcîndu-**l** pe podea.

Harry nu avusese timp să schițeze un gest.

— Şi acum la subsol, zise Mircea, îndemnîndu-**l** cu țeava pistolului să pornească înainte.

Individul se execută.

O luară pe coridor la dreapta. Coborîră o scară de serviciu şi ajunseră în fața unei uşi de fier.

Harry o deschise. Pătrunseră într-un coridor îngust, mărginit de uşi metalice. Din dosul uneia din ele, se auzea duduitul unui cazan.

Harry se opri în dreptul ultimei uşi. O descuie cu o cheie aflată asupra lui. în încăperea austeră, cu pereți văruiți, ca celula unei închisori,

se aflau cei patru oameni ai lui Âbe.

La apariția lui Harry şi a lui Mircea, se ridicară de pe banca pe care stătuseră pînă atunci. Fețele li se luminară.

Mircea recunoscu pe doi din ei, după fotografiile din dosarul comisarului

Alberto Cessi. Le zvîrli cîte o armă.

— Luke, Dick, prindeți-le !

Luke şi Dick înşfăcară din zbor pistoalele. Amîndoi erau negricioşi şi scunzi de statură. Tipuri de portoricani.

Ceilalți doi păreau mai stilați. Purtau haine frumos croite şi păstrau o atitudine demnă.

— Şi p-ăsta băgați-**l** în locul vostru ! porunci Mircea arătîndu-**l** pe Harry. Harry se făcuse pămîntiu. Abia se mai ținea pe picioare. Rana îl durea cumplit.

Luke ii îmbrînci in încăpere şi încuie uşa pe dinafară.

Urmat de cei patru oameni, Mircea urcă scările, străbătu coridorul şi intră în restaurant, în sală domnea semiobscuritatea.

Consumatorii urmăreau evoluțiile unei perechi de dansatori pe platoul luminat puternic din preajma acva-riului.

Profitind de această împrejurare, Mircea şi însoțitorii săi se strecurară printre mese şi părăsiră localul, fără să atragă atenția.

În dormitorul lui Mircea, luna filtra printre jaluzelele lăsate lame de lumină, care proiectau pe parchet un romb argintiu.

într-una din extremitățile acestui romb se ivi o mină, care se tîra, căutînd parcă să apuce ceva. O respirație grea, şuierată se auzi în întuneric.

Pe coridor răsunară paşi.

Uşa dormitorului se deschise. în prag apărură două siluete.

Lumina de pe coridor căzu. în plin asupra corpului, masiv al lui

Capozzolo, prăvălit pe parchet.

— Sid, ce-i cu tine ? exclamă Mircea, îngenunchind lingă el. Lumină, Abe! Abe răsuci comutatorul.

—- Sid ! Vorbeşte ! zise Mircea, întorcîndu-l cu fața în sus şi sprijinindu-i capul pe genunchi. în dreptul stomacului haina şi cămaşa lui Capozzolo erau năclăite de sînge. Sid ! Cine a făcut asta ?

Capozzolo întredeschise ochii înceţoşați de apropierea morții. Buzele.vinetei se mişcară încetişor.

— Pedro... portoricanul...

— Pedro Alamos, zise Abe.

în colțul gurii lui Capozzolo apăru un fir de sîhge,

— Pedro... repetă el. Capul îi căzu într-o parte.

— A murit, zise Mircea. Se ridică în picioare.

— Ce-i de făcut, boss ? întrebă Albe scărpinîndu-se în creştet. S-ar părea că ni s-au închis toate drumurile.

Mircea îşi aprinse o țigară. Situația era într-adevăr gravă. Trei cadavre de care nu ştia cum să scape şi toate firele ce duceau la asasinii lui Lascalzo —

rupte. Iar la capătul celor şase zile — execuția.

Evident, nu avea de gînd să abandoneze lupta. Trebuia să îşi ia măsuri de precauție. De pildă, să-şi acopere retra-gerea în caz de nereuşită,

luînd legătura cu Narcotic Bureau. Ar fi fost însă ruşinos să se declare înfrînt. Prea mulți oameni îşi puseseră încrederea în el...

— Abe. înainte de a se lumina de ziuă. trebuie să scăpăm de cadavre. Mai avem la dispoziție maximum o jumătate de oră, adăugă el după ce se uită la ceas.

— Mă duc să-mi chem oamenii, spuse Abe.

— Ai încredere în toți ?

— Sînt oameni verificați. Bietul Capozzolo ! Ei i-a chemat. Dacă ar fi ştiut că în mai puțin de douăsprezece ore aveau să-i care hoitul... Eh, în mizeria asta de meserie, oamenii nu apucă să îmbătrînească...

Abe ieşi.

Rămas singur cu cadavrele, Mircea le privi îndelung, înainte de a se lăsa antrenat în aventura aceasta, îi repugna să se uite la morți. Acum moartea îl impresiona mai puțin. Se.ciocnea cu ea aproape în fiecare zi. îi simțea prezența. Ciudat ! O prezență care nu-l mai înspăimînta. Nu avea presentimentul sfîrşitului. Şi aceasta îidădea curaj.'

Abe se înapoie cu cei patru oameni pe care Mircea îi scăpase din subsolul

Clubului 47.

Noii veniți se uitară la cadavre. Erau calmi, ca şi cînd ar fi privit cîteva obiecte expuse în vitrina unui magazin.

— Luați-i, porunci Abe şi coborîți-i pe scara de serviciu în subsol.

Doi inşi îl ridicară pe Capozzolo. Unul de cap şi celălalt de picioare. Ultimii doi îl luară pe Teddy.

— Nu-**l** uita pe Regan, zise Mircea.

— Nici o grijă, boss, replică Abe. Trimit un om să curețe petele de sînge de pe parchet.

— Vezi şi de cearşafuri, îi recomandă Mircea. Au urme de sînge. De la Teddy.

— Le ard, zise Abe, strîngîndu-le de pe pat. Vila asta are un crematoriu pe cinste. Trimit un băiat să-ți pună cearşafuri curate, boss.

— Perfect, răspunse cu afectat calm Mircea, Oamenii ieşiră cu cadavrele.

— Ard şi hoiturile tot în crematoriu, continuă Abe. Bietul Sid, suspină el. Visa o înmormîntare de mare lux, cu camioane încărcate cu flori şi cu un cortegiu de cel puțin o sută de maşini. Din păcate nu pot să-i împlinesc dorința. Se îndreptă spre uşă, dar se opri în mijlocul drumului. De cadavre scăpăm noi într-un fel, boss. Ce facem însă cu Mary-Lou şi cu Pedro ? Pe Teddy Regan l-am umflat în prezența ei. Iar Pedro ar putea să depună mărturie că noi am făcut de petrecanie celor doi Regan. Şi moartea lui Sid ar fi în stare să o pună tot în sarcina noastră. Deşi el e făptaşul. Iar cei care ne pun bețe în roate se vor folosi de asta. Pe Mary-Lou o fac eu să tacă. Pe veci. Nu va apuca răsăritul soarelui. Mai greu va fi să dăm de Pedro.

— Cu Mary-Lou'nu cred că e soluția cea mai bună. Abe încreți din sprîncene a mirare.

— Boss, nu te mai recunosc. Vrei să facem cunoştință cu scaunul electric

? Uite ce e, lasă mărunțişurile astea pe seama mea. Dumneata să te odihneşti. Să ai capul limpede. Mîine... adică azi — uite că începe să se lumineze de ziuă — o să avem mult de furcă.

— Ai dreptate, sînt cam obosit, zise Mircea. în ultimele patruzeci şi opt de ore n-am închis ochii. Să mă trezeşti la nouă.

— O.K., boss. Abe ieşi.

Mircea aspiră adînc fumul de ţigară. îşi dădea seama că Viitoarea îl trăgea tot mai la fund. Trebuia să găsească neapărat o ieşire din acest impas. Dacă ar fii fost în posesia fotografiilor, toată afacerea s-ar fi rezolvat de Ia sine. Dar Charlie Yale i-o luase înainte.

Trecu în baie. Se dezbrăcă şi intră sub duş. Apa călduţă îl mai linişti.

— Am schimbat aşternutul, boss, auzi el glasul lui Dick, care terminase de trebăluit prin dormitor. Am adus şi o sticlă de *Scotch.* Am pus-o pe noptieră. Noapte bună. La nevoie mă suni.

Lui Mircea îi ajunse la ureche zgomotul unei uşi care se închise.

Stătu mai bine de o jumătate de bră sub duş. Ieşi din baie regenerat. îşi puse o pijama. Se uită spre pat, dar îl trecu un fior de groază la gîndul că acolo zăcuse un mort.

Luă o pătură din dulap şi se întinse într-un fotoliu, avînd grijă să-şi pună un scaun sub picioare.

Adormi repede. în somn îl asaltară coşmaruri. Se făcea că din apele tulburi ale unei ape cu bulboane apucătoare, se ridica încet Mary-Lou. Ochii ei_ păreau să arunce flăcări. în loc de păr, colcăiau şerpi. în mină ţinea nişte fotografii cu chipurile unor oameni pe care Mircea nu reuşea să le deslueşească. Mary-Lou izbucni în rîs. Un rîs strident, ascuţit, care-l umplu de spaimă. Se îndreptă totuşi spre ea. Voia să ajungă la fotografii, înainta pieptiş prin apa tulbure care se făcea tot mai adîncă. Deodată se pomeni înotînd în mijlocul rîului. Bulboanele îl înconjurau, răsucindu-se ameninţător. Se -ferea să nu fie prins de vîrtejul lor. Şi Mary-Lou rîdea. Rîdea cu hohote de eforturile lui disperate de a ajunge la fotografii. Pe măsură ce el înainta, luptîndu-se cu apele vijelioase, Mary-Lou se îndepărta ca Fata Morgana. Deodată ea se opri. Din piept prinseră să-i fumege nişte ţigări. Mary-Lou scăpă un răcnet înfiorător. Şi în aceeaşi clipă apăru inspectorul Schiarelli care îi întindea o orhidee. Dispăru şi inspectorul. De undeva se auzi un zgomot asurzitor de sticle sparte, ca şi cînd s-ar fi năruit o vitrină uriaşă. Dintre cioburi ţîşni o caracatiţă vîscoasă, cu chipul lui Regan. Inspectorul Schiarelli, îmbrăcat în togă romană, pufăia dintr-o pipă. Arăta cu mîna pe Samy Barracuda care rîdea cu hohote ca şi Mary-Lou. Hohotele lui se izbeau de pereţii unei imense grote, stîrnind ecouri. La capătul grotei apăru din nou caracatiţa. O caracatiţă uriaşă, înfricoşătoare, care porni spre Mircea. Mircea simţi că-l paralizează spaima. Vru să fugă, dar nu-l mai ajutau picioarele. Un braţ al caracatiţei biciui aerul, şi-l înşfacă de umăr. Mircea vru să răcnească, dar "nici-un sunet nu ieşea din gura-i căscată.

— Boss ! Boss !... se auzi glasul lui Abe.

— Ha ? Ce ? Ce s-a întîmplat ? bolborosi Mircea buimac... Abe îl zguduia de umăr, spre a-l trezi.

—Scoală-te, boss ! A venit Landis. Vrea să-ţi vorbească, Mircea deschise ochii.

Soarele îşi strecura razele printre jaluzele.

— Cit e ceasul ? ,

— Opt şi jumătate, boss. Landis te aşteaptă îh bibliotecă. Este cu Charlie

Yale.

Acest nume âvu asupra lui Mircea efectul unei descăr- cări electrice. Trezit de-a binelea, sări în picioare..

— De mult timp aşteaptă ?

—Ah, nu. De vreo cinci minute. E nervos. Cîhd m-a văzut mi-a aruncat o privire mînioasă. Dar nu m-am intimidat.

Mircea ştia că Rober-t Landis era o figură importantă în organizație. Dar pe Vincenzo Genovese nu-l impresiona marele boss. Trebuia deci să se. comporte pe măsura modelului său.

— Să mă aştepte, spuse el. Mă duc să fac un duş. Pe urmă mă bărbieresc. Nu-mi place să apar nebărbierit.

— O să-l supere întârzierea, boss.

— Ei şi ? exclamă Mircea cu superbă nepăsare. Ai lichidat cu cadavrele ?

— Da. Cu toate patru. ,

— Care patru ?

— Patru fiindcă am pus-o la socoteală şi pe Mary-Loiîi.

— Cum adică ?...

Şi Mircea continuă fraza prin pantomimă trecîndu-şi degetul arătător peste beregată.

— Da, zîmbi Abe repetînd gestul lui Mircea. Ara lucrat expeditiv. Ca în vremurile noastre bune.

— Bine, bine. Coboară la Landis. Să faci onorurile pînă vin eu.

Mircea trecu în baie. Stătu - sub duş un sfert de oră, Se bărbieri.şi se îmbrăcă pe îndelete. Era emoționat, dar îşi ascundea abil simțămintele. Bău un *whisky* spre a-şi face curaj. Coborî apoi în bibliotecă.

Landis stătea în picioare, lîngă un raft şi răsfoia o carte ilustrată. Era scund, negricios, rotund la față. Mustața neagră îi accentua buzele cărnoase, senzuale. Purta un costum albastru-petrol, impecabil.

Tolănit într-un fotoliu, Charlie Yale fuma o țigară. Era surprinzător de tînăr. Avea înfățişarea unui student cu obraz trandafiriu, ochi arzători, inocenți şi gura frumos desenată. Hainele albe de. flanel aveau o linie sportivă. Cravata azurie couniess Mara, cămaşă de mătase naturală, batista de la piept, în aceeaşi nuanță cu. cravata, ciorapii, pantofii italieneşti reflectau o eleganță rafinată. Charlie Yale nu corespundea tipului de gangster popularizat de romanele polițiste şi de filmele de cinematograf.

în acest timp Abe, răsturnat pe o canapea, îşi lustruia molcom unghiile. Mircea - prinse dintr-o singură privire" întreaga scena, îşi dădu imediat seama că sub calmul aparent al celor trei oameni, mocnea focul.

La intrarea lui Mircea, Landis ridică încet privirile de deasupra cărții.

— Bună ziua, Landis, zise Mircea. Ce mai faci, Charlie ?

Landis mormăi cîteva cuvinte greu de. desluşit. Yale răspunse cu un voios :

— *How do jou do,* Mr. Genovese.

Cînd Landis ridică ochii de deasupra cărții, Mircea, care-l privise pînă atunci din profil, putu să-i vadă în întregime pata vînătă ce~i acoperea aproape tot obrazul. Pata aceea, cu excrescențe negricioase înspicate cu fire de păr albe şi negre, era mult mai urîtă decît în fotografia din dosarul lui Genovese.

— Bună ziua, zise Landis, măsurî.ndu-l cu privirile din cap pînă în

picioare, fără să-şi ascundă curiozitatea.

Mircea cunoştea un principiu tactic, etern valabil. Cea mai bună apărare o constituie atacul. Deci atacă cel dinții.

— Nu mă mai recunoşti, Landis ? vorbi el tărăgănat, în cel mai autentic stil Genovese.

Landis zîmbi în colțul gurii.

— Te recunosc Numai Vincenzo Genovase ar fi îndrăznit să mă facă să-l aştept.

— Te-ai îndoit vreodată că aş fi Genovese ?

—, Da. M-am îndoit. Şi mai păstrez unele îndoieli.

— Dacă vrei, ți le risipesc îndată. îți aduci aminte cînd ai încercat să mă trişezi ? La o partidă de pocher. Te-am prins cu cărți măsluite în manşetă. După partida aceea ți-ai pus proteză dentară.

Landis aşează cartea în raft, apoi se întoarse spre Mircea.

— Atunci ne-au asistat cîțiva martori. încercă să-ți aminteşti o împrejurare cînd am fost de față numai noi doi.

— Nu vreau să te cobor în ochii lui Charlie, rosti Mircea cu dublu înțeles.

— Ai limba ascuțită, Mr. Genovese, zise Charlie, zdrobind vîrful țigării în scrumiera de cristal.

— în Sicilia mi s-a ascuțit şi mai mult, replică Mircea suav. înainte înțepa. Acum străpunge. N-aş vrea să o simți pe pielea ta, Charlie.

Abe pufni în rîs.

— Mă amenințI, Mr. Genovese ? întrebă Yale.

— Nu. Te previn, ripostă Mircea, lăsîndu-se într-un fotoliu. Abe, serveşte cocteiluri, adăugă el.

— Mulțumesc, nu te deranja, zise Landis. Nu ți-ara făcut o vizită de curtoazie. Am venit în interes de afaceri. Şi în asemenea cazuri nu beau.

— O.K. Nici tu nu bei, Charlie ?

— Nici eu, Mr. Genovese.

— Prepară numai două cocteiluri, Abe. Dumnealor sînt abstinenți. Iar eu n-am de gînd să-i imit. Descar-că-ți sacul, Landis. Dar nu uita. Timpul meu e drămuit.

Landis îl privi cu un fel de admirație.

— Nu se poate spune că-ți lipseşte îndrăzneala, zîmbi el. Mă întreb dacă peste cinci zile n-ai să te dezumfli.

— Cînd te ascult, mă întreb dacă prin gura ta nu vorbeşte Barracuda, zise

Mircea. Grăbeşte-te cu cocteilurile, Abe. Mi s-a uscat gîtlejul.

Abe îi oferi un pahar înalt, plin pe trei sferturi cu un lichid chihlimbar iu.

— O combinație nouă, boss.

— Cum îi spune ?

— *American Filip.* Mircea o degustă critic.

— Bună, Abe. Ei, Landis, dă-i drumul.

Iritarea lui Robert Landis creştea. Mircea înregistra tensiunea din atmosferă. Vizitatorul îşi vîrî mîinile în buzunar.

— Țin să-ți reamintesc, Genovese — fac aici o paranteză — că pînă la proba contrarie, pentru mine rămîî Genovese.

— Prea amabil. însă nu uita, tot în paranteză, că acum mă numesc

Charlie Accardo.

— Nu mă întrerupe. Țin să-ți reamintesc, Genovese, că potrivit hotărîrii organizației, sectorul tău a trecut sub controlul meu direct.

— Ei, şi ?

—- în consecință nici o mişcare nu se poate face In acest sector, fără aprobarea mea.

— Serios ?

— Aşa a hotărît marele boss. Mircea sorbi iarăşi din cocteil.

— Ce savoare ! exclamă el, plescăind din limbă. Ridică privirile asupra lui Landis. Ochii i se înăspriră. Marele boss a hotărît aşa, fiindcă v-a ascultat numai pe voi. După ce mă va asculta şi pe mine...

— N-are să te asculte pînă ce nu te vei disculpa, Genovese. Asupra ta atîrnă grave acuzații. Şi tu, în loc să faci tot ce-ți stă în putință, spre a-ți limpezi situația, ți-o complici şi mai mult. Mergi cu paşi xepezî şi siguri spre pierzanie, Genovese.

— Cît eşti de drăguț că-mi porți de grijă, rosti Mircea suav. Altceva ?

— N-am terminat. Tot în această ordine de idei, trebuie să-ți pun în vedere că pe viitor nu voi tolera să se mai repete fapte ca cele de azi-noapte.

Mircea încreți sprîncenele.

— Fapte ? Care fapte ?

— Azi-noapte, în casa asta au fost asasinați doi oameni. Doi oameni care se aflau sub protecția mea.

— Sub protecția organizației, vrei să spui. Tu nu eşti decît o rotiță în mecanismul organizației.

— O rotiță care ar putea să-ți treacă peste cap, Genovese.

— Nu te-aş sfătui să încerci, Landis. Ți-ai rupe şi dințircare ți-au mai rămas.

—Să nu ne jucăm cu vorbele. Nu îngădui asasinate..:

_De unde ştii că în casa asta au fost asasinați doi oameni ? întrebă Mircea ridicîndu-se în picioare. - Şi Charlie îl imită.

Abe duse instinctiv mîriâ la pistolul de sub haină. Robert Landis îi surprinse gestul.

— Vrei să-ți repeți isprava, Abe"? Află că şi eu şi Charlie sîntem înarmați. Şi te mai avertizez că afară mă aşteaptă oamenii mei.

Mircea făcu semn lui Abe să se liniştească. Se întoarse spre Landis.

— În legătură eu asasinatele de azi-noapte, cred t-ă ai putea să-mi dai tu unele lămuriri, Landis. Tu sau omul tău de încredere, adăugă el, arătîndu-l cu un gest pe Charlie.

Locotenentul lui Landis zîmbi cu dezarmantă candoare.

— Aş fi încântat să-ți fiu de folos, Mr. Genovese. Din nefericire, nu pot aduce nici o lumină în această chestiune.

Landis se uită în ochii lui Mircea.

— îți atrag atenția că în cursul acestei zile, marele boss va fi informat de asasinarea lui Joe Regan şi a Jiului său.

— De moartea lui Sid Capozzolo nu ştii nimic ? întrebă Mircea.

— Nu.

— Nici tu, Charlie ?

— Nu înțeleg aceste insinuări, Mr. Genovese, replică liniştit tînărul.

Landis reluă cu glasul lui cavernos.

— Din acest moment, Genovese, nu mai eşti autorizat să părăseşti

vila, fără a fi escortat de o maşină eu oamenii mei. Limpede ?

Mircea îşi goli paharul.

— Te invit, Landis, să părăseşti imediat casa asta. N-aş vrea să repeți experiența de ieri a lui Barracuda. Cît priveşte acuzațiile pe care mi le aduci, va trebui să le dovedeşti. Şi asta va fi cam greu.

Landis îşi luă pălăria pe care o lăsase pe măsuță şi şi-o puse pe cap.

— Te-am prevenit, Genovese. Haidem, Charlie.

Fără să mai salute, părăsi încăperea, urmat de locotenentul său.

— Ei, ce zici, Abe ? rosti Mircea, după ce uşa se închise în urma vizitatorilor.

— Joacă tare amicii dumitale. Mai ales acum când a început extinderea pieții de desfacere a stupefiantelor la întreg tineretul. Metoda e foarte simplă

— acapararea cluburilor tineretului universitar, a cluburilor sportive din şcoli şi din centrele industriale şi în general a locurilor de petrecere frecventate de adolescenții din cartierele sărace. Accentul se va pune pe captarea tineretului universitar.

— Ideea nu e nouă, zise Mircea în doi peri.

— Da, însă aplicarea ei extensivă- nu a fost hotărită decît în ultima vreme, mai precis după plecarea dumitale în Europa. îți dai seama, boss, ce venituri pot aduce organizației milioane de tineri înrobiți stupefiantelor. S-au făcut antecalcule, cifrele exacte nu le ştiu, însă după cîte am aflat sumele rezultate ar fi fabuloase. Şi nu trebuie să uităm că adolescenții de azi sînt adulții de mîine. Ne pregătim astfel şi pentru viitor o masă de clienți siguri.

— A şi început aplicarea acestei campanii ?

— Da, a început, replică, Abe. Şi cu rezultate mal mult decît satisfăcătoare. Da, ca să-ți spun drept, boss, adăugă el, mie nu prea îmi place chestia asta. Mi se pare prea murdar să perverteşti cu bună ştiință nişte copii care abia au căscat ochii la viață.

Mircea se uită îndelung la Abe. Spusele lui Abe făcuseră să-i treacă prin minte, ca într-un film, scene la care copii lipsiți de rațiune căzeau pradă drogurilor. Era uluit.

Abe mai sorbi o înghițitură din cocteilul sau, apoi ridică la înălțimea ochilor paharul şi privi în lumină bulele de acid care se spărgeau la suprafață.

— Cit priveşte escorta..., te scap eu, boss, adăugă

— Fără violențe, Abe,, îl avertiză Mircea. Landis a obținut desigur aprobarea marelui boss,. Abia aşteaptă să fac un pas greşit.

Abe adoptă o mutră nevinovată.

— Violențe ? Cum îți închipui aşa ceva, boss ? Nu-i vei oferi satisfacția asta lui Landis. Întâmplarea este însă deasupra calculelor omeneşti. Uneori şi oamenii pot pune în mişcare întîmplarea.

Abe îşi bău cocteilul şi ieşi.

Mircea se aşeză într-un fotoliu. Gînditor, lăsă să-i cadă- masca pe care o arborase pînă atunci. îngrijorarea îi întunecă fruntea. Un fior de panică îi încolți în suflet. Situația se complică oră de oră. Avea duşmani puternici. Foarte puternici. Şi. el era singur. Nu-i avea de partea sa decît pe Abe şi pe Jack Bolence. Şi, prietenia lui Bolence era discutabilă.

Trebuia să ia neapărat contact cu Narcotic Bureau. Ce păcat că inspectorul-şef Schiarelli nu apucase să-i dea toate datele necesare. De aici nu putea să telefoneze poliției. Mai mult ca sigur că toate convorbirile cu exteriorul erau interceptate, Bolence îl asigurase de contrariul, dar Mircea nu se bizuia pe nimeni.

Atît de complicată era situația şi atît de încărcată de primejdii, încît îi venea să lase totul baltă şi să se predea poliției. Dar această criză de conştiință nu dură mult. Destăinuirile lui Abe în legătură cu tineretul dădea un temei moral misiunii pe care Mircea şi-o asumase. Obiectivele umanitare amintite de Schiarelli nu reprezentau o argumentare stearpă, ele răspundeau unor realități stringente. Desființarea rețelei de traficanți de stupefiante devenea astfel un scop pentru care Mircea se simțea obligat să lupte, oricît de. mari ar fi fost riscurile.

Trebuia sa iasă în oraş. Va găsi el posibilitatea să ' folosească un telefon public.

Abe se înapoîe peste cîteva minute.

— Totul e în ordine, boss. Putem pleca oricîni Ia treabă. Ce program avem azi ?

— Trebuie să ajungem la fotografii !

— Să percheziționăm apartamentul lui Chariie, propuse Abe.

— Crezi că Chariie e atît de nesocotit încît să le păstreze în locuința sa, în eventualitatea că el le-a luat ?

— Atunci ce e de făcut ?

— Râmi ne să aflăm unde îşi developa Regan filmele. Poate izbutim să dăm de negative.

— O.K., boss. O facem şi p-asta. Deşi New York-ul nu este un oraş tocmai mititel. Cred că numără peste zece mii de firme de fotografii,

*

* *

Mircea stătea pe bancheta din față a LtnccZn-ului, alături de Abe, care conducea, şi analiza mintal posibilitatea recuperării fotografiilor, sau a negativelor, cu mutrele asasinilor lui Lascalzo.

Era atît de absorbit în gîndurile. sale, încît nici nu observa furnicarul de oameni şi de automobile printre care LmcoZre-ul se strecura anevoie.

Ziua era însorită. în fundul prăpastiel deschisă între pereții abrupți ai zgîrie-norilor, Brodway-ul se strecura asemenea unui pîrîiaş blestemat să rămînă veşnic cufundat în umbră.

Mircea văzu firma unui fotograf. Fu ispitit să oprească maşina. De ce n-ar face o încercare ? N-ar fi exclusă o coincidență fericită. Ceva mai încolo zări însă vitrina altui fotograf.

Ar fi fost mai greu să găsească în acest chip ceea ce căuta decît să cîştige lozul cel mare folosindu-se de un singur bilet.

Nu-i rămînea decît o singură speranță, legată de o ipoteză care căpăta tot mai multă consistență. De bună seamă că Joe Regan, care nu era un începător, nu ar fi dat pe mîna unui fotograf spre developare un film atît de compromițător. De ce nu s-ar presupune că Joe Regan sau fiul său developau filmele ? Mai ales dacă Regan era deprins să-şi ia „măsuri de precauție", aşa cum afirma chiar el ?

Față de cine îşi lua proprietarul Barului 47 „măsuri de precauție" ?

Ce legături existau între el şi Charlie Yale ? Era oare Yale interpusul lui Landis, sau lucra pe cont propriu ?

Landis, de pildă, ar fi avut tot interesul să-l doboare-pe Vincenzo

Genovese. Numai în acest rnod şi-ar fi putut extinde definitiv autoritatea asupra sectorului acestuia, sector deosebit de important, deoarece cuprindea întreg Statul New York.

Era greu de presupus că Yale lucra independent. în cadrul organizației ocupa un loc prea puțin însemnat ca să poată acționa fără sprijinul vreunui personaj de prim plan.

Că Pedro transmisese lui Yale discuția dintre Regan şi .Mircea era neîndoios. Tot atît de neîndoios era şi faptul că Regan se ferea de Yale. De aceea îşi luase acele măsuri de precauție, fotografiind pe asasinii lui Lascalzo. Yale şi le însuşise spre a încurca toate pistele. Pînă acum reuşise-din plin.

Mircea nu avea de gînd să se dea bătut. Nu putea abandona lupta nici dacă ar fi fost ispitit să o facă. Alternativa era categorică. Victoria sau moartea. Suna oarecum melodramatic, dar corespundea — din nefericire — realității.

Mircea se uită prin retrovizor.

Un *Oldsmobile,* cu patru oameni la bord, urma îndeaproape *Lincoln-u*\.

— Am un plan, Abe. zise Mircea. Dar ca să-l duc la îndeplinire, trebuie să scap de coada asta.

— Prea bine, boss, răspunse Abe. în cinci minute te scap. Oamenii mei mă aşteaptă în Times Square. Vor tăia drumul Oldsmobile-ului, care ne va pierde urma.

— Nu, nu e bine, zise Mircea. Dacă ne pierd din vedere, vor da alarma. Şi eu nu vreau să bănuiască ceva. Uite cum ai să procedezi. După ce reuşeşti să te îndepărtezi suficient de *Oldsmobil,* mă laşi la un colț de stradă. Tu ai să-ți continui apoi drumul, cu viteză moderată, ca să fii iarăşi ajuns din urmă de oamenii lui Landis. Ai să te invîrteşti circa trei ore pe străzi. Am nevoie de acest răstimp. M-ai înțeles, Abe ? La unu treci tot pe aici. Ai să mă vezi lingă chioşcul de ziare. Manevrezi astfel încît să te îndepărtezi oarecum de ei. Vreau să mă pot urca in maşina ta fără să fiu observat.

— 'nțeles, boss.

Stratagema pregătită din timp de Abe reuşi pe deplin. Cînd Lincoln-ul trecu prin Times Square, o limuzină *Chrysler* tăie ca din întîmplare drumul Oldsmobil-ului.

Cu prețul unei manevre măiestre, *Chrysler-ul reuşi* să evite în ultimul moment o ciocnire. Fu însă destul ca să provoace o blocare temporară a circulației. *Oldsmobil-ul* pierdu cîteva momente prețioase. Se avîntă iarăşi în urmărirea Lincoln-ului, reuşind să-l prindă aproape de Herald Square.

Mircea avusese însă timp să coboare dincolo de colțul lui 40 th Street, lîngă intrarea Stației B.&.O. Terminal.

Ascuns după un chioşc cu ziare, putu să vadă *Oldsmobil-ul* gonind cu mare viteză pe Broadway în jos. Intră în prima cabină telefonică şi căută în anuar cea mai apropiată agenție de închiriat automobile.

Z e c e minute mai tîrziu se văzu la bordul unui *Doage Polara* şi în posesia unui ghid al New York-ului.

Traversă podul Manhattan şi se angaja pe Flatbush Avenue. Avea o

țintă precisă — Rockway Park Clubul 47.

Acționa sub impulsul unei inspirații. Era încredințat că subsolul Clubului

47 îi va da dacă nu dezlegarea enigmei, cel puțin un fir conducător spre cei patru inşi care puseseră mîna pe milioanele lăsate în grija lui Lascalzo.

Pînă la Belle Harbour circulă cu mare viteză. De acolo îşi continuă drumul agale, ca un turist dornic să admire tot ce e de admirat. Trecu prin fața clădirii Clubului 47 fără să oprească. Intrarea în restaurant se zărea printre pilcurile de copaci şi de arbuşti în floare.

Uşile păreau zăvorite. Nu se vedea urmă de om. După toate aparențele

Clubul funcționa numai noaptea.

Ceva mai departe, se deschidea o alee care ducea spre un restaurant cu pereți de sticlă, înălțat pe țărmul mării. Pe o pancartă scria cu litere albastre *Miramar.*

în fața intrării restaurantului erau aliniate cîteva automobile.

Mircea coti pe alee, parcă *Dodge-vl* aproape de liziera pădurricii care despărțea restaurantul *Miramar* de Clubul 47 şi, cu cel mai degajat aer, intră în bar.

Comandă un Gin Fizz, îl bău pe îndelete, dădu un bacşiş moderat, ca să nu atragă atenția, apoi ieşi în curte.

Se îndreptă agale spre *Dodge.* In loc să se urce în maşină, îşi continuă drumul pătrunzînd în pădurice. Aruncă o privire peste umăr. Nimeni nu-i remarcase manevra.

Parcurse vreo cincizeci de metri, ferindu-se să facă zgomot. Silueta laterală a Clubului 47 se zărea printre copaci.

Se opri. Cercetă cu privirile clădirea solitară. Iarăşi nimeni.

O fereastră cu ghilotină, acoperită din interior de o draperie de moar roşu,

îl poftea parcă să o deschidă.

Mircea recapitula în cîteva secunde pasajele unui roman polițist citit de curînd, care descria cu lux de amănunte intrarea prin efracție a unui agent secret într-o clădire.

Asemenea eroului din roman, avusese şi el grijă să-şi procure un mic levier, pe care-tvîrîse sub haină.

înarmîndu-se cu o mare doză de îndrăzneală, trecu la atac.

Scoase levierul de sub haină şi îl vîrî între cercevea şi pervaz. Săltă uşor cerceveaua care rezista. Repetă manevra, sporind efortul. Se auzi un clănțănit şi fereastra cedă. O ridică fără să întîmpine dificultăți.

Mircea zîmbi. Cine-ar fi crezut că va ajunge şi spăr; gător. Avea însă o scuză. îl împinsese necesitatea.

Sări pervazul şi pătrunse înăuntru. Ținea strîns levierul în mîna dreaptă,

ca să-l folosească la nevoie drept armă. Se pomeni în biroul cu patru mese de lucru, pe care-l mai cercetase în cursul nopții.

închise fereastra, lăsă perdeaua, şi după ce repuse levierul în cingătoare,

scoase pistolul de sub haină. Apoi porni în exploatare.

Uşa biroului era descuiată. Mircea ieşi în coridorul mărginit de cele patru uşi. Se îndreptă spre scara care ducea în subsol. Coborî tiptil scările. Deschise cu precauţie uşa blindată şi se strecură în subsol.

Aprinse o lanternă portativă. Plimbă fasciculul îngust de lumină peste cele patru uşi metalice. Prima din dreapta răspundea în sala cazanelor.O închise şi trecu la cealaltă uşă. îşi aminti că aceasta dădea în încăperea în care fuseseră închişi oamenii lui Abe. Renunţă să o mai cerceteze. A treia uşă — de vizavi — era încuiată. O încercă şi pe a patra, care dădea într-o debara.

„Acum e acum" îşi zise el.

Deodată îl trecu un fior. N-avea cu ce să descuie a treia uşă. Uitase să aducă chei potrivite. Nu mai putea însă da înapoi.

încercă să forţeze uşa cu levierul. Osteneală zadarnică. Placa metalică rezista tuturor strădaniilor lui.

Trebuia să folosească mijloace eroice. Pistolul său era prevăzut cu surdină. Nu va îace prea mult zgomot. Ţinti broasca şi apăsă pe trăgaci.

Cu un pocnet sec, uşa se deschise.

Mircea trase cu urechea. Nu auzi nici o mişcare.

Intră în încăperea cufundată în întuneric. In stînga uşii dibui un întrerupător. îl răsuci. Se aprinse o lumină albă, lăptoasă.

Mircea încercă un simţământ de triumf. Se afla într-un laborator fotografic înzestrat cu cea mai modernă aparatură. Pe cîteva sfori erau atîrnate la uscat — asemenea unor ţipari negri — nişte filme developate. Zeci şi'zeci de metri de filme.

Deschise un dulap. Pe rafturi se aflau orînduite, asemenea unor soldaţi în front, sute de casete cu filme.

Cînd le văzu atît de multe, îl cuprinse descurajarea. Iar fi trebuit ore întregi poate chiar zile, ca să le cerceteze în amănunt.

Avea un singur punct de. reper şi anume decorul — mai precis biroul lui Regan — în care fuseseră luate fotografiile.

Luă o casetă la întîmplare, şi cercetă filmul dinăuntru. Văzu cîteva instantanee luate pe marginea mării, altele pe o stradă. O aruncă. Alese altă casetă. Derula un film cu peisaje muntoase. îl aruncă şi pe acesta. Pierdu mai bine de cinci minute cercetînd doar şapte casete.

Ce era de făcut ? în ritmul acesta risca să piardă în-t Unirea cu Abe. Judecind după meticulozitatea-şi precauţiile lui Regan, era de presupus că aceasta îşi păstra într-un Ioc mai puţin expus filmele primejdioase prin conţinutul lor. Trebuia să existe o ascunzătoare în laborator.

Se gîndi să ciocănească în pereţi cu patul armei, spre a' dibui vreun seif secret, dar renunţă. Zgomotul, repercutat prin ziduri, risca să atragă atenţia vreunui paznic. Se mărgini să ciocănească uşor cu vîrful degetelor. Zidul nu sfuna nicăieri a gol. Deplasă o masă. Nimic. Dădu la o parte bancul pe care se afla un aparat de mărit. Iarăşi nimic. La disperare, împinse din loc dulapul. Pe zidul din spatele dulapului văzu o porţiune cam de vreo patru palme, proaspăt tencuită. Ciocăni cu pumnul şi auzi un zgomat metalic.

Scoase de la cingătoare levierul şi fărîmiţă tencuiala. Apăru o placă metalică îngropată în perete. Tot cu levierul sparse tencuiala din jur. Desfăcu placa şi dădu peste o nişă căptuşită cu tablă, în care se aflau două casete. Numai două.

Mircea simţi că-i bate mai tare inima. Desfăcu prima casetă şi derula

filmul dinăuntru. Zări cîteva siluete de, vapoare.

I se păru că aude un zgomot pe culoar. Se opri din lucru. Vîrî la repezeală casetele în buzunarul vestonului şi apucă pistolul, pe care-l lăsase pe masă. îşi opri respirația şi îşi încorda auzul. Bătăile repezi ale inimii îi răsunau în timpane. îşi blestema emoția. Nu va fi niciodată in stare să şi-o stăpînească

? Aşteptă cîteva clipe, apoi făcu doi paşi spre uşă. Bătăile inimii se mai potoliră.

Zgomotul de pe culoar încetase.

Uşa rămăsese întredeschisă. O trase cu piciorul, ca să aibă mîinile libere înainte de a trece pragul, se opri iarăşi.

Nu se auzea decît clipocitul unui fir de apă care se scurgea dintr-un robinet.

Ieşi pe culoar.

Deodată simți o izbitură cumplită in creştet...

*

* *

Mircea deschise anevoie ochii... Sîngele îi pulsa dureros în ceafă. Avea senzația că îi frigea creierul mic.

Îl trezise din leşin răceala cimentului, pe care stătea prăvălit. Se ridică într-un cot şi se uită în jur. Culoarul era gol.

Îşi pipăi creştetul. Îşi aminti că mai încasase-o lovitură asemănătoare, nu de mult, în trenul de Palermo. Atunci ieşise cu uşurință din încurcătură. Nu ştia dacă acum va mai fi tot atît de norocos. Blestemă aventura în care se lăsase angrenat. Aspectele dezagreabile erau mai numeroase decît cele plăcute. Una e să citeşti o carte de aventuri, şi alta e să trăieşti aventurile,

Zîmbi amar în ciuda precauțiunilor sale, căzuse în cursă ca un imbecil.

Zări pistolul, aruncat pe ciment ceva mai departe.

Din sala cazanelor se auzea un şuierat ciudat. .

Se tîrî pînă la pistol şi îl luă în mină. Verifică încărcătorul. Era plin. Imbecilii ! reflectă el. îi lăsaseră o armă. Simți un junghi în creştet. Gemu. Un miros bizar îi dădu de gîndit. Abia acum îşi dădu .seama că şuieratul provenea de la conducta de alimentare cu gaze a cazanelor, lăsată deschisă.

Cu un efort se ridică de jos. ÎI durea cumplit capul. Voiau să-l asfixieze ? Nu era imposibil,

împleticindu-se, se îndreptă spre uşa din capătul culoarului. Constată —

după cum se aşteptase — că era încuiată.

Fu ispitit să tragă cu pistolul în broască, dar şansele erau minime. în primul rînd avea de-a face cu o uşă blindată. Afară de aceasta focul de armă putea aprinde gazele emanate din sala cazanelor şi provoca o deflagrație cu urmări funeste în primul rînd pentru el.

I se îngăduia să-şi aleagă moartea. Prin asfixie sau prin explozie.

Proastă inspirație avusese cînd pornise în căutarea fotografiilor luate de Joe Regan. Instinctiv îşi pipăi buzunarul în care strecurase casetele. Acestea se aflau încă asupra lui. Oamenii lui Charlie Yale nu ştiau nimic de casete ? Atunci ce căutase Yale în cabinetul lui Regan în noaptea morții

acestuia ?

Înainte de a încerca dezlegarea enigmei, se impunea să reflecteze serios asupra unui mijloc de evadare din subsol. Şi cît mai repede. Aerul de pe culoar începuse să devină irespirabil.

Alergă în sala cazanelor. Conducta de gaze era deschisă. Cheia dispozitivului de închidere dispăruse. Era cu neputință să oprească şuvoiul de gaze cu mijloacele avute la îndemînă.

Simțea că se înăbuşe. începu să tuşească. îşi udă batista la un robinet şi ş-o aplică pe față asemenea unui tampon.

Se simți ceva mai bine, dar soluția aceasta nu era dfecît vremelnică.

Ieşi pe culoar şi închise în urma sa uşa sălii cazanelor, spre a mai întîrzia răspîndirea gazelor.

Căuta din. ochi o' ieşire. încercă pe rînd uşile care răspundeau în culoar,

cu excepția acelora care comunicau cu atelierul fotografic şi cu sala cazanelor.

Nu lăsă camera neexplorată. Cînd ajunse în încăperea în care descoperise cu o noapte înainte pe oamenii lui Abe> îşi aminti că aceştia fuseseră coborîți din sala barului în subsol cu ajutorul unei platforme. îşi zise că folosin-du-se de aceeaşi platformă, se putea urca din subsol în bar. O uşă de metal culisantă, fără nici un fel de dispozitiv aparent de deschidere, era încastrată în mijlocul peretelui din fund.

Mircea o cercetă cu privirile, apoi încercă să o deschidă împingînd-o lateral. Eforturile sale rămaseră sterile. O ciocăni cu degetul şi constată cu disperare că uşa era masivă.

Deschiderea ei reprezenta singura lui şansă de salvare.

Fiindcă becul din plafonieră lumina insuficient încăperea, scoase din buzunar o lanternă, o aprinse şi începu să cerceteze încheieturile uşii în căutarea dispozitivului de deschidere.

Atmosfera din cameră devenise irespirabilă. Gazul începuse să pătrundă prin batista udă.

I se urcase sîngele în cap. Era oare sortit să moară într-un chip atît de stupid ?

începu să izbească în uşă cu pumnul în care ținea lanterna. Mişcările dezordonate vehiculară fascicolul de lumină al lanternei pe peretele opus.

Deodată se auzi un clănțănit.

Uşa porni să culiseze încet spre dreapta.

Mircea rămase cu respirația tăiată. îşi dădu seama că uşa se deschidea cu celulă fotoeléctrica.

în fața lui apăru o încăpere destul de mare cu planşeu de ciment. în partea dreaptă a încăperii se afla o platformă rotundă, pe care era instalată o masă cu patru scaune. Pe masă se aflau tacîmuri pentru patru persoane.

Din partea stingă a încăperii se ridica din planşeu un braț metalic, înclinat la 45 de grade, care susținea altă platformă rotundă în chepengul din tavan.

Fără să mai stea pe gînduri, Mircea trecu pragul. Uşa se închise, culisînd în urma lui.

Pe zidul din dreapta era fixat un tablou de comandă cu patru butoane.. Mircea apăsă primul buton. Uşa culisantă se deschise. Apăsă al doilea buton. Uşa se închise. Cînd apăsă pe al treilea buton, camera fu

cufundată în beznă. Se auzi un bîzîit abia perceptibil.

Mircea aprinse lanterna. La lumina ei văzu platformele punîndu-se simultan în mişcare. Platforma din tavan începu să coboare, iar cea din dreapta porni să urce, susținută de asemenea de un braț metalic înclinat.

Cu un salt, Mircea se aruncă pe această platformă care printr-o mişcare de translație îl scoase în sala barului.

Era salvat. Respiră adînc. Priveliştea familiară a barului îl umplu de încîntare.

În sală domnea penumbra. Ferestrele care dădeau spre mare erau acoperite cu draperii groase.

Mircea se uită în jur. Nu văzu țipenie de om. Mai mult ca sigur că necunoscutul care-l încuiase în subsol dispăruse, spre a nu fi de față în eventuaelitatea unei < «plozii provocată involuntar de victima sa.

Mircea părăsi clădirea printr-o uşă-fereastră care dădea spre terasa cea mare.

Travesră precaut păduricea şi ajunse fără nici un incident la automobilul său. Se urcă la volan şi demară.

Cînd ieşi din Belle Harbour se uită la ceas. Era douăsprezece fără şase minute. Plin de voioşie acceleră, îndreptîndu-se spre New York.

*

* *

În camera sa de baie, amenajată pentru circumstanță în atelier fotografic,

Mircea. secondat de Abe copia filmele găsite în subsolul Clubului 47.

Abe îi adusese de la New York o întreagă gamă de aparate şi ustensile necesare acestei delicate operații.

Lucrau cu înfrigurare. Mircea era conştient -că de aceste fotografii depindea existența sa. Dacă Regan spusese adevărul, însemna că aci se afla dacă jftti cheia misterului, cel puțin un indiciu foarte serios pentru dezlegarea lui.

Dar dacă Regan minție ?

Ce rost ar fi avut atunci ascunzişul în care erau păstrate casetele ? Mînuia emoționat filmul pentru care îşi primejduise viața.

O privire rapidă asupra negativelor le îngăduise să desluşească nişte siluete de vapoare, două grupuri de cîte patru bărbați, dintre care unul luat din spate şi avînd drept -fundal cabinetul de lucru al lui Joe Regan, şi mai multe instantanee ale unor femei tinere aproape goale şi ale unor bărbați în costume de seară.

Priceperea lui Mircea în arta fotografică era aproximativă. Abe era însă novice. Nu ştia ce să mai facă spre a fi de folos lui Mircea. Şi pe el 11 stăpînea nervozitatea.

Cîteva ore mai tîrziu, examinau la lumina albă a becului eliberat de îmbrăcămintea lui de celofan pozitivele încă umede.

Grupul celor patru bărbați se afla în centrul atenției lui Mircea. Unul din ei, văzut dintr-o parte purta la butonieră o orhidee.

— Cunoşti pe vreunul, Abe ? întrebă el. Mie mutrele; lor nu-mi spun nimic.

Abe se uită atent la fotografie. Deodată fața i se lumină, începu să

rîdă fără veselie.

— Pe ăştia doi, din dreapta, îi cunosc. Bătu cu degetul în poză. Aş pune rămăşag că hipopotamul ăsta e Ernie Franckfurter. A îmbătrînit licheaua dracului. A făcut burtă, i s-a rărit părul. Acum douăzeci de ani am studiat împreună la ilustra Şcoală de corecţie din Sainfc Louis. Cînd l-au băgat în şcoală, Ernie avea la activul său devalizarea unei staţii de benzină şi două violuri... Dăm noi repede de el, Aveam un prieten comun : Micky Shel-don. Ernie şi cu mine nu ne-am putut înghiţi niciodată., Iar pomădatul ăsta cu orhideea, de lîngă Ernie, este Blakie Mc Coo. Acum un an, la Las Vegas, m-a curăţat la pocher de 5 000 de dolari. Pînă la partida aia mă credeam tartorul trişorilor. Dar ăsta mi-a risipit iluziile. Şi culmea e că am rămas prieteni. Avea un fel de' a ţi se vîrî pe sub piele... Ce să zic, boss, nu îl văd pe ăsta amestecat în asasinarea lui Reggie. Nu pot să spun acelaşi lucru despre Ernie. Asta era în stare să omoare şi pe soră-sa, numai bani să-i iasă. Nu m- ar mira să aflu că Ernie e vîrît pînă la gît în crima asta... Pe cel de-al treilea nu-l cunosc. Datam să fac unele investigaţii... Acum să dăm de urma lui Ernie.

Abe trecu în dormitor şi forma un număr de telefon. Mircea îl urmă şi luă receptorul suplimentar spre a urmări convorbirea.

— Hello ! *Charlie's Bar!* răsună un glas feminin foarte melodios, la celălalt capăt al firului.

— Hello, honey ! Dă-mi-l pe Micky.

— Cine întrebă ?

— Un prieten, Abe Macchia.

— Moment.

Abe aşteptă cîteva clipe. Se auzi o tuse tabagică, după care o voce spartă rosti jovial :

— Hello, Abe. Ce e cu tine, cutră bătrînă ? Abe rîse.

— Cutră ca cutră. Mai merge. Da' bătrînă ? Mai bine te-ai auzi pe tine cum horeai, mumie deşelată. Dacă nu te laşi de havane şi de havaneze, o să-ţi ţin panglica la înmormîntare.

— Ia spune ce te doare ?

— Aveam noi un amic. Franckfurter. Ernie Franckfur-ter. Vreau să dau de el.

— Ce treabă ai cu el ?

— Eşti curios ca întodeauna. Il ştiam specialist în violuri şi voiam să-mi dea nişte lecţii.

— Am înţeles, Abe. Faci pe misteriosul. Ernie e mare patron de garaj la

Chicago. S-a ajuns.

— Aha ! Poţi să-mi dai adresa ?

— Garajul *Avis,* Augusta Boulevard — Chicago. Alături de hotelul

Metropol. Unde-am tras noi un chef de pomină după ce ne-am întors din

Coreea. Cînd vii să te cinstesc cu un *Gordon Rouge ?*

— Am ac,um o treabă, căreia vreau să-i dau repede de capăt. După asta te calc eu. *So long,* Micky.

— *So long,* Abe.

Abe lăsă telefonul în furcă şi îşi frecă îneîntat mâinile.

— Cînd plecăm la Chicago, boss ?

Mircea deschise dulapul-bar şi umplu două pahare cu *whisky.*

— Poftim, Abe, zise el întinzîndu-i un pahar. Beau în cinstea ta. Pregăteşte-te să încasezi o gratificaţie grasă.

Se uită la ceas. Miezul nopţii să ne prindă la Chicago. Rezerva telefonic două bilete de avion. Şi închiriază o maşină care să ne aştepte la aeroport.

Mircea era încîntat de iuţeala cu care se adapta mediului. Se mişca printre oamenii Mafiei cu atîta uşurinţă, încît s-ar fi zis că se afla în mijlocul lor de cînd lumea. Dovedea aptitudini pentru activitatea aceasta plină de primejdii.

Ştia că asupra lui planau ameninţări grave. Dar acum acestea nu-l mai îngrijorau. Dimpotrivă, ll stimulau, ii creau o stare de euforie, ca şi un vis tare, ameţitor.

Abe comandă la agenţia Societăţii Aeriene Sunder-land Airlines bilete pentru Chicago. Avionul avea plecarea la ora 21,30 şi sosea la Chicago la ora 23,10.

Abe se uită la ceas.

— Boss, să ne grăbim. într-o jumătate de oră trebuie să fim la John Kennedy Airport.

Mircea vîrî într-o servietă diplomat o pijama, o cămaşă de schimb, instrumentele de bărbierit şi un *Smith and Wesson.* Pentru mai multă siguranţă, strecură un *Walther P. 38* cu surdină în hamul de sub haină.

Abe luă cîteva încărcături de rezervă.

S-ar putea să avem nevoie, spuse el practic.

PARTEA A TREIA

IN JET DE LA ATLANTIC LA PACIFIC

LA ORA nouă, Mircea şi Abe părăsiră vila, urmăriţi câ de obicei de la distanţă de o maşină cu oamenii Lui Landis.

La no.uâ şi cincisprezece minute — după o cursă infernală pe străzile din

Bronx şi Queens — sosiră la aeroport. Formalităţile de îmbarcare durară puţin.

Mircea şi Abe se urcară în avion cu cîteva secunde înainte de a se închide uşile.

— Ai văzut ce mutre au făcut oamenii lui Landis cînd s-au pomenit că le scăpăm din mînă ? zise Abe după ce se aşeză pe scaunul său. înainte de plecare am avut grijă să cumpăr ultimele cinci bilete disponibile, ca să evit orice surpriză.

— Asta nu înseninează că la Chicago nu ne pot lua în primire alţi indivizi.

îţi închipui că Landis a rămas cu braţele încrucişate după ce a aflat că i-am scăpat printre degete?

— Aşa ceva cere totuşi timp, spuse Abe.

— Timpul lucrează în favoarea lor, zise Mircea. Eu nu pot depăşi un anumit termen.

— Avem înaintea noastră trei zile pline. Dacă punem mîna pe Ernie,

afacerea e ca şi rezolvată. Ştiu să-l fac să vorbească.

— .Daca puaem mîna pe Ernie..., repetă Mircea cu oarecare îndoială. în caz că lucrează cu Landis, acesta se va grăbi să-i asigure o pază eficientă.

— Surpriza este elementul hotărîtor, replică Abe optimist. Landis şi Yale nu au de unde să ştie că dumneata ai aflat identitatea unuia dintre asasinii lui Reggie. Yale a devalizat seiful lui Regan, tocmai ca să-intre în stăpî- nirea fotografiilor.

— Nu e de presupus că 1-a pus pe gînduri faptul de a nu fi găsit şi negativele ? Altminteri de ce au încercat să mă suprime la Clubul 47 ? Mă mir că după ce m-au lovit în cap nu mi-au scotocit şi buzunarele.

— Nu s-au mai ostenit ; au fost siguri că n-ai să mai ieşi viu din subsolul clubului, spuse Abe. Greşelile sînt tataie, boss. Nu există crimă perfectă.

Există numai alibiuri perfect ticluite şi influențe perfecte. Abe rîse iarăşi. Mă întreb ce mutră are să facă Ernie cînd are să dea cu ochii de mine.

— Tocmai asta mă face să cred că ar fi bine să intru singur în garaj, Abe. Va opera elementul surpriză, de care vorbeai tu. Foarte puțină lume mă cunoaşte sub noul meu aspect.

— Nu te las singur în bîrlogul lupilor, boss ! Ai văzut ce era să pățeşti la club.

Mircea zîmbi.

— Bine, Abe. Intrăm împreună.

La ora 23,10 potrivit orarului, avionul ateriza la

Chicago.

Mircea şi Abe se urcară în Bitirfc-ul *Electra,* închiriat telefonic, eare-i aştepta în parcul de automobile. Abe luă' volanul.

în drum spre centrul oraşului, Abe îşi aruncă de cîteva ori privirile asupra retrovizorului. Erau încadrați într-un fluviu de maşini care goneau cu viteză constantă pe Kennedy Expressway,

— Ce n-aş da să ştiu dacă sîntem urmăriți, zise Abe. Coti la dreapta pe

North Damen Avenue, apoi la stînga pe Augusta Boulevard.

După cinci minute de mers, apăru silueta cu douăzeci rie etaje a hotelului Metropol. Intrarea puternic luminată ..' garajului *Avis* se profila dincolo de hotel.

Ajuns în fața garajului, Abe viră brusc la dreapta şi intră înăuntru. Se strecură ca un tipar printre automobilele care mişunau prin garaj şi opri în dreptul unui perete de sticlă, cu uşi automate. Pe una din uşi scria cu litere aurii *Direcția.*

Abe scoase. pistolul de sub haină, îi trase piedică şi îl vîrî la loc în ham. Coborî din maşină, dădu buzna pe uşa cu-litere aurii şi fără să țină seama de protestele secretarei, care bătea la o maşină de scris, împinse cu putere uşa din celălalt capăt al încăperii pe care scria *Director.* Biroul era gol. In scrumiera de pe masa de lucru fumega o țigară.

Abe se întoarse spre secretară :

— Unde-i Ernie, frumoaso ? Am vrut să-i fac o surpriză.

Secretara, o blondă oxigenată, cu ochelari mari, rotunzi, înrămați cu metal, îi aruncă o privire glacială.

— Mr. Franckfurter e sus la etajul zece. Asistă la montarea unui nou ascensor.

— *Thanks a million,* îi mulțumi Abe.

Părăsi biroul şi se urcă în *Buick.* Făcu contactul.

— Trebuie să fim cu ochii în patru, boss. Am impresia că ni se întinde o cursă. Mi s-a spus că Ernie e sus.

Demară. Buick-ul se angaja pe serpentina betonată care ducea spre etajele superioare. Abe înainta precaut.

Pe dreapta, dincolo de balustrada de beton, se deschidea golul dintre etaje, în jurul căruia şerpuia pista în spirală. Pe flancul stîng se ridicau pereți de beton, deschişi la fiecare etaj spre platformele de parcare respective.

Mircea scoase cele două pistoale şi le aşeză alături de el, pe banchetă, să le aibă la îndemînă.

Buick-ul depăşi fără incident primele patru etaje.

Mircea îşi simți gura uscată. Din fiecare maşină care trecea pe lîngă ei riscau să fie mitraliați. Şi oricare maşină, cu o manevră abilă, ar fi putut să-i catapulteze în hăul deschis în dreapta lor.

Buick-ul urcă încă patru etaje. Abe se uită spre dreapta.

Pe spirală, cu un etaj mai jos, se vedeau ureînd două limuzine.

— Ciudat. Am impresia că ne urmăresc, zise Mircea.

— Se prea poate, replică Abe. Vedem noi imediat. Buiefc-ul se angaja pe spirala etajului IX, apoi pe ultima spirală, ce urca spre etajul X.

Cînd să iasă pe ultima platformă, ii apărură în față două maşini aşezate una lîngă alta, care le blocau diurnul.

Farurile lor quadruple se aprinseră simultan, orbindu-i.

Abe opri instinctiv. Cuplă pe marş-arrier.

Deodată văzu în retrovizor celelalte două automobile, care-i urmăriseră pînă atunci, apropiindu-se bord la bord, de asemenea cu toate farurile aprinse.

— Ne-au prins la mijloc, scrîşni Abe. Vor să ne împingă în gol. Sări din maşină, boss !

Mircea deschise portiera cu cotul şi înarmat cu cele două pistoale, fiecare în cîte o mînă, sări pe pista betonată.

Trase o rafală în direcția parbrizului primei maşini care se apropia cu viteză, apoi ochi şi pe a doua. Se adăposti după un stîlp de beton. Începu să tragă şi în maşinile care urcau din urmă.

Abe aprinse toate farurile, îşi lansă Bmc7c-ul împotriva automobilelor care veneau din față, apoi sări la rîn-dul său pe pistă.

Se auzi zgomotul unei ciocniri, apoi pîrîituri de metal care se îndoaie şi zăngănit de geamuri sparte.

Abe scoase pistolul de sub haină. Se răsuci pe călcîie şi, lipindu-se de perete, începu să tragă cu Mircea spre maşinile care veneau din spate.

Maşina ce urca pe partea dreaptă a pistei viră brusc şi se izbi cu putere de parapet, imobilizîndu-se. Şi cealaltă maşină încremeni, cu parbrizul plesnit de gloanțe.

Focurile trase de arme cu surdină nu făcuseră zgomot.

Mircea şi Abe schimbară o privire triumfătoare.

Dintr-una din maşini ieşi împleticindu-se un om care se sprijini de portieră, apoi se prăvăli pe pista betonată, în celelalte nu observară nici o mişcare.

— Acum să ne răfuim cu Ernie, zise Abe.

— Numai să dăm de el, spuse Mircea.

— Nici o grijă. Trebuie să fie pe aproape.

în aceeaşi clipă, un *Ford Musiang,* alb, decapotabil, ţîşni de pe platformă, trecu pe lingă maşinile accidentate şi se angaja vijelios pe pistă în jos.

— Laşul ! urlă Abe. Laşul ! Să nu ne scape.

O luă la fugă spre primul din automobilele parcate pe platformă, un *Studebeker Dayton.* Se aruncă la volan, demară şi după ce trecu pe lingă Mircea, care deschise portiera şi sări înăuntru, porni cu mare viteză pe urmele Ford-ului decapotabil.

— Ernie a fost întotdeauna un ticălos, vorbi Abe, în vreme ce mînuia cu măiestrie volanul pe spirala betonată.

Maşina lui Ernie câştigase un avans preţios. Ajunsese la etajul al treilea,

în vreme ce Abe abia lăsa în unnă etajul al şaselea. Cauciucurile şuierau. Maşinile cu care se încrucişau erau silite să tragă pe extrema limită a pistei spre a evita o ciocnire,

Ford-ul ajunsese la etajul I.

— Dacă apucă să iasă în stradă, riscăm să ne scape, strigă Abe furios.

Circulaţia intensă şi,..

Deodată vorbele i se topiră pe buze.

De pe platforma etajului I ieşi pe pista spiralată o limuzină *Mercedes 600,*

lungă cît o locomotivă, care manevra spre a cîrmi la dreapta. Ford-ul *Mustang,* lansat cu mare viteză la vale, intră ca un bolid în flancul limuzinei. Făcu un salt, se izbi lateral de balustrada de beton şi luă foc, proiectîndu-l pe conducător peste caroseria Mercedes-ului.

Cînd ajunse în dreptul maşinii incendiate, Abe frînă.

Nu putea trece mai departe cu *Studebeker-vl.*

Apărură cîţiva oameni cu extinctoare. Jeturile de spumă învăluită în cîteva clipe Ford-ul. în garaj se stîr-nise tumult.

Abe şi Mircea se strecurară prin spatele *Mercedes-ului* şi se opriră lîngă corpul lui Ernie, priponit de balustrada betonată. Zăcea într-o poziţie grotescă. Picioarele erau răşchirate într-un fel de *grand ecart,* braţele frînte făceau zigzaguri pe pardoseala mânjită cu motorină, iar capul despicat în două, ca un dovleac, lăsa să se vadă în-cîlceala însîngerată a circumvoluţiunilor creierului.

În jurul cadavrului începuse să se adune lume. Abe îl strînse pe Mircea de braţ.

— S-o ştergem, boss, şopti el. Nu e bine să ne găsească poliţia aici. Profitînd de zăpăceală, ieşiră în stradă, fără să-i oprească cineva. Cind se văzură pe trotuar, oftară uşuraţi

Se şi amestecară în mulţimea pietonilor.

Dinspre Oakland Boulevard se auzea tot mai puternic sunetul modulat al unor sirene.

— Poliţia ! murmură Abe. Şi ambulanţele. Am ieşit la timp.

Cotiră la dreapta, pe o stradă întunecoasă, puţin frecventată. Intrară în primul bar.

La tejghea cîţiva noctambuli se cinsteau cu băuturi tari.

Mircea se văzu în oglinda din spatele barmanului şi abia se mai recunoscu. Era palid, obrazul i se lungise şi ochii îi străluceau ciudat. Simțea un uşor tremur în picioare.

„Nu sînt încă bun de detectiv", îşi zise el iritat.

— De două ori *whisky,* porunci Abe, rezemîndti-se de tejghea.

Abe îşi aprinse o țigară.

Barmanul luă de pe raftul de cristal o sticlă, *cu--Scotch.* Umplu două pahare şi le servi noilor clienți.

Mircea îşi goli paharul din cîteva înghițituri; Băutură alcoolica îi încălzi plăcut măruntaiele şi îi linişti: ea prinminune nervii.

— Încă un rînd, porunci el.

Şi Abe dădu peste cap *whisky-ul.*

În vreme ce barmanul executa comanda, Abe se întoarse spre Mircea.

— Ernie ne-a făcut figura, boss. I-au crescut aripi de îngeraş şi şi-a luat zborul tocmai cînd credeam că o să punem mîna pe el. Dar mai avem o săgeată în tolbă. Blackie. Nu mă aştept la cine ştie ce, dar trebuie să încercăm... A murit Ernie, trăieşte Blackie. Plecăm la Las Vegas, boss. Cu primul avion !...

*

* *

Cu ochii pe jumătate închişi. Mircea stătea cu capul sprijinit de spătarul moale al banchetei sale şi asculta zgomotul surd al motoarelor avionului.

Mai toți călătorii dormeau. Şi Abe dormea, cu gura întredeschisă, cu mâinile împreunate pe pîntece şi cu nodul cravatei puțin lărgit, spre a nu-i stînjeni respirația. Veioza aprinsă arunca asupra obrazului său o tentă chihlimbarie.

Mircea se uită la el şi se întrebă cum de putea să doarmă atît de liniştit după cele întîmplate. Starea de exaltare pe care o încercase la bar lăsase loc unei ciudate moleşeli.

Recapitula evenimentele petrecute de la sosirea sa în Statele Unite.

Drumul îi fusese presărat numai cu cadavre — Joe Regan şi fiul acestuia, Sid Capozzolo, Ernie Franckfurter şi unul sau doi din conducătorii celor patru maşini din garaj, asupra cărora trăsese şi el şi Abe. Este adevărat că'fusese în legitimă apărare. Dar această legitimă apărare trebuia dovedită. N-ar fi fost exclus ca la această oră agenții F.B.I.-ului să se afle pe urmele sale.

Dacă Abe escamotase cu abilitate cadavrele celor doi Regan şi al lui Sid,

altfel se prezenta situația la Chicago. Prezența lui şi a lui Abe puteau fi lesne dovedite. Agentul care le predase maşina luată cu chirie *şi* secretara lui Ernie Franckfurter i-ar fi identificat cu uşurință. Pe de altă parte posibilitatea de a fi lichidați de Mafie creştea in fiecare clipă.

Faptul că la garaj se încercase asasinarea lui şi a lui Abe dovedea că deplasarea sa la Chicago nu scăpase neobservată. Suprimarea lui Genovese

— alias Mircea Paltin — fusese de bună seamă hotărîtă dinainte. Numai aşa se explicau atentatele săvîrşite împotriva sa. Fără îndoială că Ernie fusese anunțat din timp de sosirea la Chicago a lui Genovese şi a

omului său de încredere. I se recomandase să îşi ia măsuri de precauţie. Landis pierduse însă prima manşă. Cine o va cîştiga pe a doua ?

Mircea se uită pe geam. Undeva. în zare, se vedeau licărind luminile unui oraş.

Îşi consultă pliantul pe care o stewardesă i-l pusese la dispoziţie. Se apropiau de Minneapolis. În zori vor ateriza la Denver. Dacă vor prinde legătura cu avionul de Las Vegas vor ajunge la destinaţie în jurul orei şapte.

Închise ochii şi încercă să adoarmă. Somnul însă refuza să vină. îl potopeau gîndurile.

Îşi îndreptă iarăşi privirile spre fereastră. Luminile oraşului se apropiau cu încetul.

Spre sud scînteie un fulger şi încă unul.

Mircea aţipi. Nu se trezi decît în clipa în care stewardesa îl rugă să-şi prindă centura de siguranţă, deoarece trebuiau să aterizeze la Denver.

Se luminase de ziuă. La orizont se ivise geana purpurie a soarelui. Oraşul se desfăşura ca o *oază verde, înspicată de albul zgîrie-norilor. în jur se desfăşura un imens deşert roşiatic. Spre vest se ridicau crestele albăstrui* ale munţilor Stîncoşi. în centrul oraşului se singulariza domul Capitoliului.

La Denver, escala dură o jumătate de oră. Mircea se mulţumi cu două felii de şuncă şi cu un pahar de *Orange-Juice* din copiosul *breakfast* servit la restaurantul aeroportului. Abe în "schimb se înfruptă cu mare poftă din bunătăţile servite.

La şapte fără un sfert avionul decola îndreptîndu-se spre Las Vegas.

îndată ce se instala în fotoliul său, Mircea adormi. Oboseala şi emoţiile îşi făceau simţite efectele. Nu se trezi decît la Las Vegas.

In parcul de automobile al aeroportului îi aştepta un *Chevrolet Impala,*

închiriat prin telefon încă de la Denver.

De la un chioşc cumpără ultimele ziare de dimineaţă. Două dintre ele relatau moartea lui Ernie Franckfurter şi ciudata ciocnire de automobile de la etajul al zecelea al garajului, care se soldase cu doi morţi şi cu doi grav răniţi. Declaraţiile secretarei lui Franckfurter făcute la poliţie cît şi în faţa ziariştilor ocupau un loc de frunte. Mircea remarcă surprins că semnalmentele atribuite lui Abe erau cu totul false. S-ar fi zis că secretara se străduise să-i deruteze pe poliţişti.

Mircea îşi dădu seama că şi aici opera mîna Mafiei, care nu îngăduia celor dinafară să-i afle frămîntările-i lăuntrice. Dar aceasta mai dovedea că Mircea evolua pe muchie de cuţit. Abe nu părea să fie conştient de primejdiile ce-i pîndeau. Nu-l preocupa decît prinderea asasinilor lui Reggie Lascalzo.

După un turneu steril prin mai multe hoteluri reuşiră să găsească două camere la *Floridablanca.* Odaia iui Mircea, plasată la etajul al doilea al unui buiiding cu linii sobre, elegante, privea spre un parc cu covoare de gazon, in mijlocul cărora îşi etala apele albastre, limpezi, un bazin cu savante curburi, străjuite de umbrele multicolore Vilegiatmişti, în pestriţe costume de baie, se zbenguiau prin apă, ori se bronzau la soare.

— Aici am să-mi petrec vacanţa, boss. spuse Abe, lăsîndu-şi privirile să întîrzie asupra unui stol de fete cu forme răscolitoare de gînduri păcătoase.

Tuşi spre a-şi drege glasul, apoi rosti cu ton afectat de predicator :

— Dar mai înainte de toate — datoria. Pentru început să tragem un pui de somn. E inutil să-l căutăm la ora asta pe Blac-kie. Ca şi liliecii nu iese din ascunzişul său decît noaptea.

Băură cîte două *whisky-uri* duble, apoi se culcară, în răcoarea plăcută a- camerei, înzestrată cu instalație de aer condiționat şi la adăpostul storurilor lăsate, Mircea dormi pînă la lăsatul serii. Îl trezi din somn un steward, care-i aduse pe tavă o foarte bogată gustare şi o colecție de sticle cu băuturi tari. în timp ce Mircea se delecta cu un pateu in aspic: garnisit cu felioare de ananas, stewardul ridică storurile, dezvăluind o privelişte de basm.

în depărtare se ridicau, asemenea unor fantastice .cozi de păun, jocuri de artificii roşii, chihlimbarii, albastre, purpurii, învăluind succesiv parcul în toate culorile curcubeului. Bazinul luminat de dinăuntru îşi schimba şi el culoarea, asemenea unui uriaş cameleon. Femei şi bărbați în costume de seară străbăteau aleile parcului. Cei mai mulți se îndreptau spre un pavilion. în stil arab, învăluit în ghirlande de becuri pestrițe.

— Doriți să vă reținem locuri la Cazinoul hotelului nostru ? întrebă stewardul. Cele mai solicitate sîrit la mesele de ruletă şi de chemin de fer. Dar după părerea mea, adăugă el confidențial, sorții cei mai mari de cîştig vi-oferă cursele de ogari. în seara aceasta se desfăşoară o întrecere senzațională între Golden-Arrow, campionul Europei, şi Thundebird, campionatul Americii de Sud. Pronosticurile sînt împărțite. Eu am însă unele indicii — din surse tainice — ca Golden-Arrow va cîştiga cursa. Încercați şi n-o să vă pară rău. Acum trei zile un financiar britanic — numele nu vi-l pot divulga — a cîştigat datorită poveților mele treizeci de mii de dolari. A avut generozitatea să mă gratifice cu două hîrtii de cîte o mie. Mircea înțelese aluzia.

Stewardul îi umplea al doilea pahar cu *whisky,* cînd Abe îşi făcu intrarea jovial, fercheş, gata să intre în acțiune.

— Bei un *Bourbon ?* îl întrebă Mircea.

— Mulțumesc, mi-am făcut plinul.

— Bine, Abe. Mă îmbrac şi plecăm.

în vreme ce Mircea îşi înnoda cravata în fațaoglinzii, Abe se întoarse spre steward.

— Cunoşti pe un oarecare Blackie Mc Coo ?

— Oh, da. Blackie Mc Coo, directorul de la *El. Morocco,*

— *El Morocco ?*

— Hotelul-cazino. Foarte căutat de starurile din Hollywood. Şi cu cea mai grandioasă reclamă din oraş. Numai emblema cazinoului e formată clin patru mii de becuri fluorescente.

Zece minute mai tîrziu, *Chevrolet-ul* condus de Abe se angaja pe bulevardul care ducea la *El Morocco.*

Mircea era uluit de risipa de lumină şi culoare, care invăluiau oraşul într- un fel de aură incandescentă. Reclame cu neon în plină mişcare descriau pe fațadele clădirilor zigzaguri jucăuşe, cicloide dantelate, hiperbole explozive, elipse ce se rostogoleau nebuneşte ca nişte mingi de rugby, evoluente. angrenate in rotiri amețitoare, arabescuri şerpuinde, jeturi orbitoare, toate învăluind şi cerul şi pămîntul într-o Niagară de feerii. Litere imense, strălucitoare alcătuiau cele mai exotice decoruri : *Desert Inn, Sahara, Flamingo, New Fronlicr, Thunder-bird, Star Dusl, Souțh Pacific,*

Tropicana...

Caroseriile automobilelor care mişunau pe bulevarde oglindeau luminile reclamelor, scânteind ca o lavă în plină nvărsare.

În fața hotelului-cazino *El Morocco,* o uriaşă floare tropicală îşi desfăşura spre cer petalele de neon, ca un vulcan în erupție.

Abe reuşi să strecoare *Chevrolet-vl* printre sutele de automobile parcate în fața clădirii.

Intră împreună cu Mircea în holul hotelului şi se opri la biroul de informații.

— Mr. Blackie Mc Coo, vă rog.

— După ora zece îl găsiți la cazinoul hotelului, replică funcționarul.

— Mulțumesc.

în holul împodobit cu coloane de sticlă luminate pe dinăuntrul,,

vilegiaturişti în costume de seară vîrau în automate piese de cîte cincizeci de cenți, cu care se puteau cîştiga cinci, zece sau chiar cincizeci de dolari. Cîştigurile erau posibile numai în teorie. în practică se alegeau cu beneficii numai proprietarii sau concesionarii automatelor.

în aşteptarea orei zece, Abe pierdu la un automat zece dolari.

— Mai bine să dăm o raită pe la bar, propuse Mircea. Aş mai bea un *whisky.*

— *All right,* boss.

Barul-dancing era tixit de consumatori, care îşi restaurau forțele înainte de a se lua de piept cu norocul, în jurul meselor verzi.

Mircea remarcă pe tejgheaua barului, ca şi la Clubul 47, un mare vas chinezesc, plin cu orhidee albe, asemenea unor cupe de ceară. Directorul barului oferea clienților favorizați cîte o orhidee, care era primită cu foarte multă bucurie.

Mircea şi Abe îşi omorîră timpul pînă la zece, deîectîn-du-se cu cîteva *ivhisky-viri* stropite din belşug cu sifon. Trebuiau să-şi păstreze mintea limpede, căci în noaptea aceasta aveau de lucru.

La ora fixată se îndreptară spre sălile cazinoului. în jurul meselor verzi se îmbulzeau puzderie de amatori cuprinşi de frigurile jocului.

Abe făcu semn unui steward negru, care se apropie zîmbind.

— Unde îl pot găsi pe Mr. Mc Coo ?

—Mr. Coo, Sir, a sosit acum zece minute. îl găsiți în biroul său. Uşa din fund.

Mircea făcu un semn lui Abe.

— Haidem.

Strecurîndu-se printre lume, ajunseră la uşa din fund. O împinseră şi se pomeniră într-un vestibul tapetat cu mătase vişinie. Pe un birou se afla o maşină de scris. Pe o altă uşă, capitonată, scria cu litere mici argintii *Director.*

— Lasă-mă să intru cel dintîi, boss, zise Abe. E mai înțelept. Mircea închise uşa care răspundea în sala cazinoului.

— Bine, Abe. Pofteşte.

Abe apăsă clanța uşii capitonate, pe care o deschise încet.

Pătrunseră într-o încăpere somptuoasă, cu fotolii adînci, îmbrăcate în piele de viței, şi cu un birou vast, acoperit cu cristal. La birou nu se afla

nimeni.

— A zburat pasărea, zise Abe.

Mircea arătă cu un deget spre picioarele biroului.

Abe se uită într-acolo. Pe covorul de Persia se contura lateral talpa unui pantof de lac.

Abe fluieră a pagubă. Trecu după birou. Prăvălit pe covor, cu fața în jos, zăcea un bărbat de statură mijlocie. Purta smoching. Abe se lăsă într-un genunchi, apucă pe individ de umăr şi îl întoarse cu fața în sus. în plastronul* alb,, mînjit de sînge, stătea înfipt în dreptul inimii un stilet cu mîner de abanos. Dintr-o orhidee pe care bărbatul o purta- la butonieră se scursese un praf alb.

— Blackie, murmură Abe. Bietul Blackie.

— Am sosit prea tîrziu, zise Mircea.

Abe luă între degete puțin praf alb şi îl mirosi.

— Heroină, rosti el. Mă aşteptam. Se ridică în picioare. Mircea se uită îndelung la cadavru.

— Orhideea asta nu trebuie să ajungă în mîinile poliției, spuse el.

Dintr-un blocnotes de pe bii'ou smulse o foaie de hîrtie, din care făcu la repezeală un cornet. Luă floarea de la butoniera lui Blackie şi o strecură în cornet. Tot acolo turnă şi praful pe care-l culese cu grijă de pe covor. Vrii cornetul în buzunarul sacoului, apoi se întoarse spre Abe.

— S-o ştergem mai înainte ca cineva să dea peste noi. Abe cercetă dintr-o privire întreaga încăpere. O uşă întredeschisă răspundea într-un lavabou. Draperii de catifea acopereau fereastra. Abe stinse lumina şi dădu la o parte draperiile. Fereastra privea spre o grădină cu boschete de trandafiri. In grădină nu se afla țipenie de om.

— Ieşim pe aici, zise el deschizînd fereastra. E mai prudent.

Scoase din buzunar o batistă cu care şterse clanțele şi foraiberele pe care le atinsese, apoi escaladă fereastra. După ce se asigură că nu se află nimeni prin apropiere, făcu semn lui Mircea să-l urmeze.

Cînd se văzură în grădină, se strecurară pe lîngă pereți-spre o alee, eare părea să răspundă în stradă. Pre-? supunerile lui Abe se adeveriră. Aleea îi scoase în bulevardul din fața hotelului.

Dinspre stînga se auzi sirena unei maşini de poliție care se apropia cu mare viteză.

— Am ieşit la timp, zise Abe.

Automobilul poliției opri în fața hotelului. Doi agenți în uniformă şi doi în civil săriră din maşină şi urcară în fugă treptele de la intrarea clădirii. Se topiră înăuntru.

— S-o luăm cît mai repede din loc, zise Abe.

Se suiră în Chevrolet-ul care demară, pierzîndu-se printre automobilele ce se scurgeau pe bulevard în jos. Mircea rosti gînditor :

— Am impresia că asasinii lui Blackie au anunțat poliția, ca să fim găsiți lîngă cadavru. Prea au sosit repede.

— Se prea poate, boss.

— Sîntem în centrul unei adevărate conspirații, Abe; conspirația unor oameni care vor să mă scoată din circulație mai înainte ca asasinii lui Reggie să fie descoperiți.

In vreme ce mînuia cu stînga volanul, Abe îşi aprinse o țigară.

—- Acum firul s-a rupt iarăşi, reluă Mircea.

Moartea lui Blackie Mc Coo îi fusese totuşi de folos. Aflase că orhideele de la butonieră purtau în cupa petalelor pulbere de heroină. Dovadă că Mc Coo făcea parte dintr-o rețea de traficanți de stupefiante, de care nu era străin nici Regan. Între Regan şi Mc Coo, orhideele stabileau o legătură suspectă.

Poate că şi Ernie Franckfurter ora membru al aceleiaşi organizații. Numai aşa se explica faptul.că doi oameni plasați prin îndeletnicirile lor la mai bine de o mie de mile unul de celălalt, participaseră la isasinarea lui Reggie Lascalzo într-un cartier din New-York, adică într-un punct cu totul excentric față de locul în care-şi desfăşurau ocupațiile cotidiene.

— Plecăm imediat, la New York, spuse Mircea.

— N-ar fi mai înțelept să mai rămînem cîtva timp la Las Vegas ? opina Abe. Ara aici cîteva legături prețioase, care ne-ar putea pune pe urmele ucigaşilor lui Mc Coo.

— Cît ți-ar trebui pentru asta ? întrebă Mircea.

— O zi sau două.

— Prea mult. Nu mai avem la dispoziție decît trei zile."In aceste trei zile trebuie să scot adevărul la lumina. ~— Bine, boss, replică Abe supus.

Trecură pe la hotel, cerură nota de plată şi după ce-şi sirînseră bagajele, spre surprinderea stewardul ui, plecară la aeroport,

Găsiră un *Jet Boeing,* care avea să-şi ia zborul spre New York peste douăzeci de minute.

—- Pe unde trecem, oamenii mor ca muştele, spuse Abe zîmbind. Parcă am fi la Chicago în epoca prohibiției. Şi acum ce facem, boss ? întrebă el în vreme ce se îndreptau spre avion.

— Nu ştiu încă.

în realitate ştia foarte bine. Avea să ia legătura cu Narcotic Bureau. Să-l informeze asupra traficului de stupefiante de la hotelul-cazino. *El Morocco* din Las Vegas.

Aterizară la New York în zori.

Mircea cumpără de pe aeroport presa de dimineață. 0 răsfoi. Printre ultimele ştiri ale ziarelor figura o telegramă din» Las Vegas care relata pe scurt asasinarea lui Blackie Mc Coo.

— Abe, spuse Mircea. de aici te duci direct la amicul tău Micky Sheldon. Caută să afli cît mai multe în legătură cu Ernie Franckfurter. Vezi dacă ştie ceva despre

Blackie Mc Coo. Descoase-l. S-ar putea să obții informații prețioase.

— O. K., boss. O să fie cam greu să-l fac să vorbească Ia ora asta. Din zori şi pînă la prînz, Micky zace în letargie. Pritoceşte vinul băut peste noapte. Dar am să încerc.

Mircea se uită la ceas.

— Acum e şase şi jumătate. La unsprezece ne întilnim la barul Baltimore, pe Madison Avenue.

Mircea trecu la volanul *Lincoln-ului.*

— Unde te las, Abe ?

— In East Side, Micky stă în mansarda unei cocioabe de pe Allen Street.

În drumul său spre Manhattan, Mircea avu grijă să ocolească pe mai multe străzi lăturalnice. Voia să vadă dacă nu e urmărit. Liniştit oarecum în această privință, traversă Podul Brooklyn, lăsă pe Abe lingă City Hall, apoi

se angaja pe Broadway. Opri aproape de 14 th Street şi intră într-o cabină telefonică.

Formă unul din numerele lui Narcotic Bureau. îi răspunse un glas suav cu profesională eficienţă.

— Hello !

— Hello ! luaţi notă, Miss. Operaţi urgent, o descindere la Hotelul-cazino

El Morocco...

Mircea curmă brusc restul frazei...

De unul din pereţii laterali de sticlă ai cabinei se re-zemase un tip cu pălărie trasă pe ochi, care citea un ziar. O mustaţă englezească — falsă poate — se lăsa ca o streaşină deasupra gurii cu buze subţiri. Tipul purta haine *gris-fer.*

— La ce oră spuneţi că pleacă primul avion spre Las Vegas ? întrebă Mircea, schimbînd brusc sensul convorbirii.

Făcu o pauză ca şi cînd ar fi aşteptat răspunsul.

— Atunci reţineţi două locuri pe numele Iui Herbert Stevenson. Lăsă telefonul în furcă.

împinse uşa cabinei şi ieşi pe trotuar. Tipul rezemat de cabină îşi continua lectura.

Cînd Mircea se urcă în automobil, individul ridică ochii pe deasupra ziarului.

Lincoln-ul porni, încadrîndu-se în coloana de maşini, cşre se îndreptau spre nord, Mircea se mai uită o dată prin retrovizor la tipul cu ziarul. Acesta intra tocmai în cabină,

Mircea se întrebă dacă numărul pe care îl formase, chemând pe cei de la Narcotic Bureau, fusese identificat de insul rezemat de cabină. Oamenii cu urechea formată pot reconstitui lesne un număr de telefon după zgomotul făcut de disc. Dacă se afla că încercase să contacteze poliţia, era pierdut.

O sudoare rece îi perlă fruntea. Se uită din nou prin retrovizor. Un *Chevrolet* verde îl urma îndeaproape. La volan un individ cu ochelari negri.

Mircea coti brusc la dreapta pe 47 th Street.

Un fluierat strident de poliţie îl făcu să se oprească la marginea trotuarului. Puţin deprins cu circulaţia din Manhattan şi emoţionat de maşina care părea să-l urmărească, se angajase împotriva sensului unic de pe acea stradă. Se alese cu o amendă grasă şi cu o aspră observaţie din partea agentului de circulaţie. Respiră însă uşurat. Tipul cu ochelari de la volanuL Qheurolet-ului îşi continuase drumul pe Broadway.

Mircea făcu drumul întors şi îşi trase maşina în primul loc liber dintr-un şir de automobile parcate la trotuar, îşi şterse cu batista sudoarea de pe frunte şi îşi aprinsese o ţigară.

Se uită la ceas. Peste un sfert de oră avea întîlnire cu Abe.

*

* *

Mircea sosi punctual la *Ballimore.*

Abe însă i-o luase înainte. îl aştepta la o masă mică, lingă tejgheaua barului. Comandase un *Martini,* pe care-l savura plin de încîntare.

Mircea se aşează pe un scaun liber şi comandă un *Cour-voisier.*

— Am veşti mari, boss, zise Abe, după ce sorbi o ultimă înghiţitură de *Martini.* Am aflat de la Micky nişte chestii uluitoare. Ca să ajung însă acolo, a trebuit să-l bag cu capul în apă rece. Numai aşa l-am trezit din beţie.

— Şi ce-ai aflat ?

— Ernie Franckfurter şi cu Blackie Mc Coo au participat acum zece ani la spargerea unei bănci din Grand Junction, Colorado. în timpul atacului săvirşit în plină zi. au fost ucişi un paznic şi un casier. Ernie şi cu tovarăşii săi au reuşit să dispară, cu o pradă de peste două sute de mii de dolari. Poliţia federală i-a urmărit fără succes aproape un an. în urma unui denunţ anonim, a reuşit să le pună mina în ceafă. A urmat un proces care a făcut atunci mare vilvă. Doi martori ai acuzării au pierit victime ale unor accidente, în ajunul procesului. Ceilalţi martori, intimidaţi, n-au mai îndrăznit să apară în faţa tribunalului. Acuzaţii au fost achitaţi din lipsă de probe.

Mircea îşi muie buzele în paharul cu coniac, s— Interesant ! Foarte interesant ! rosti el. Şi în anii care au urmat, ce s-a mai întîmplat ?

— Nu s-a mai întîmplat nimic. Ernie şi Blackie spălaţi de învinuirile ce li se aduseseră au devenit cetăţeni respectabili, cu ocupaţii onorabile.

— Va să zică, după zece ani, reluă Mircea, Ernie şi Blackie au renunţat pentru cîteva zile la ocupaţiile lor „onorabile" pentru a participa la răpirea şi asasinarea lui Reggie. Nu ţi se pare ciudat, Abe ?

— Da şi nu. Erau în joc şaizeci de milioane de dolari: Miza merita riscul.

— Ai aflat şi numele celorlalţi participanţi la atacul asupra Băncii ?

— Nu. Dar nu e greu să le aflu. Ziarele de acum zece ani au făcut mare vîlvă în jurul acestui caz.

— Fă-mi rost de aceste ziare, Abe..

— O.K., boss.

— în cît timp mi le aduci ? Abe se uită la ceasul de mînă.

— în maximum trei ore. Cunosc nişte reporteri. Pentru cîţiva dolari, îmi aduc pe tavă întreaga colecţie.

— La drum, Abe.

Abe se ridică de la masă.

— Mă găseşti, la vilă, continuă Mircea.

După plecarea lui Abe dădu peste cap două pahare cu apă. în prezenţa locotenentului său se simţea obligat să bea numai alcool. Prinzi la un restaurant italienesc din Greenwich Village — continuând tradiţia' lui Ceno- vese, mare amator de bucătărie italienească, Se înapoie la Elmsford fără să se grăbească.

De cînd sosise la Baltimore, oamenii lui Landis se ţineau de el ca scaiul. Dar iui Mircea nu-i mai-păsa. Se afla pe drumul cel bun. Acesta era esenţialul.

îndată ce ajunse acasă, se retrase în dormitor. Se dezbrăcă şi se culcă.imediat. Dormi greu, fără vise. Frămîn-tările din ultimele zile îl doborîseră.

*

* *

Abe îşi făcu apariția, la ora patru, cu un vraf de ziare. Abia le ducea.

Trezit din somn, Mircea începu să le răsfoiască. Curiozitatea şi emoția îl asaltau în egală măsură. Compară mutrele bărbaților din fotografia sa cu instantaneele luate de poliți celor patru membri ai bandei lui Ernie, după capturarea acestora.

— Este exact ceea ce mă aşteptam, spuse el. Uită-te şi tu. Oamenii din bandă figurează şi în fotografia noastră. Toți patru. Ei, ce zici ?

Abe se scărpina în creştet.

— într-adevăr-, mi se pare şi mie ciudat. Au reconstituit banda după zece ani.

— Eşti sigur că- în cursul acestor zece ani n-au mai dat şi alte lovituri ?

întrebă Mircea.

— Micky mi-a declarat că Ernie ducea — cel puțin aparent — o viață exemplară.

— Poate că avea o existență dublă.

— N-aş crede, rosti Abe. Ce rost avea să rişte totul, repetînd experiența tristă de la Grand Junction, cînd cîştigurile lui de la garaj erau foarte mari şi mai ales lipsite de orice primejdie.

Mircea reciti cu voce tare numele celorlalți doi membri din banda lui Ernie.

— Ralph Williams şi Irving Flaschman. Trebuie să dam neapărat de ei, Abe.

— Cam încurcată treabă, boss.

— La organizație nu putem apela. Avem duşmani puternici în Mafie, Abe.

Nu ne putem bizui decît pe noi.

Abe îşi împreună gînditor brațele.

— Ernie la Chicago. Blackie la Las Vegas. Pentru Williams şi Flanschman va trebui să răscolim America.

— Şi asta în trei zile.

Abe trînti o înjurătură tipic italienească.

în clipa aceea se deschise uşa şi noul valet al lui Mircea, un flăcău roşcovan, pistruiat, care răspundea la numele de Sam anunță cu glas subțire, de falset :

— Mr. Bolence, boss. L-am poftit în bibliotecă.

Spre deosebire de Pedro, care avea toate aparențele unui servitor stilat, eforturile lui Sam de a imita manierele unui valet englez deveneau uneori de-a dreptul groteşti. Oricît s-ar fi străduit, nu izbutea să ascundă sub această spoială gesturile brusce de *tough guy.*

Pe Mircea îl amuzau sforțările de elev silitor ale lui Sam, care la douăzeci de ani neîmpliniți avea totuşi glorioase state de serviciu în Mafie.

— Bine, Sam, cobor îndată, spuse el.

Se îmbrăcă la repezeală. Era nerăbdător să afle noutăți de la Bolence, singurul om din sferele înalte ale organizației care-i mai arăta simpatie. Dacă era sinceră, rămînea de văzut. în orice caz, în faimosul dosar de la Palermo, Bolence figura printre prietenii lui Genovese.

Abe rămase în dormitor, spre a mai căuta prin jurnale indicii care să-i pună pe urmele lui Williams şi ale lui Flaschman.

Cînd coborî în bibliotecă, avu surpriza să constate că Bolence nu era

singur. îl însoțise în această vizită Anti-nous, unul dintre căpeteniile Mafiei din Statele Unite. Mircea îl recunoscuse de îndată. Extrem de fotogenic. Antinous era replica fidelă a fotografiei din dosarul Genovese. Deşi împlinise treizeci de ani, nu părea să fi depăşit douăzeci. Trăsăturile regulate, nasul grecesc, bărbia rotundă dădeau chipului său o puritate clasică.

Această înfățişare îi atribuise de altfel numele — la început sub formă de poreclă — al lui Antinous.

Mircea se întrebă de ce Sam nu îl anunțase că Bolence era însoțit. Poate că şi această întîlnire făcea parte din încercările la care era supus, spre a-i stabili adevărata identitate.

Antinous îl măsură de sus pînă jos, apoi îi întinse mîna :

— Ce mai faci, Vincenzo ?

— Hello, Antinous !

Îi rostise numele cu cel mai firesc şi familiar ton, ca şi cum abia ieri s-ar fi despărțit.

Se întoarse spre Bolence. care stătea în picioare in dreptul ferestrei, şi îi privea cu amuzat interes.

— Hello, Jack ! De ce nu v-ați tratat cu cîte un *whisky ?* Tu cunoşti obiceiurile casei.

Antinous îşi scutură un fir de praf de pe reverul impecabilei sale haine de shantung.,

— Ardeam ele curiozitate să te văd, Vincenzo. Mi s-au spus despre noul tău chip lucruri extraordinare. Ştiam că Butler, doctorul nostru este un as,

dar nu mi-am închipuit că poate face minuni. Dacă te-aş fi întîlnit pe stradă,

nu te-aş fi recunoscut. Butler trebuie să'fi fost foarte mulțumit de opera sa.

— Mulțumirea lui nu a egalat-o în nici un caz pe a mea, replică Mircea, trecînd la dulapul bar. Grație lui sînt astăzi alt om. Nu m-au mai deranjat nici oamenii din F.B.I. şi nici anumiți *prieteni* d n *Cosa Noslra.*

Oferi un pahar cu *whisky* vizitatorilor.

— N-ai reuşit totuşi să-ți păstrezi multă vreme in-cognito-ul, spuse

Antinous după ce-şi degustă băutura..

— S-au găsit binevoitori care să mă identifice, replică Mircea. Pentru ei un Vincenzo Genovese ascuns sub o înfățişare de împrumut însemna o amenințare permanentă.

Raționamentul său făcu impresie asupra lui Antinous, care-l privi cu oarecare simpatie.

— In orice caz, dragul meu, continuă Mircea, trebuie să-ți mulțumesc fiindcă ai avut curajul să vii să mă vezi;

— Socoteşti că e un act de curaj ?

— Desigur, replică Mircea. Am devenit compromițător.

— Dramatizezi lucrurile, replică Antinous.

— Să fim serioşi, prietene. Dacă nu aş fi fost suspectat, nu mi s-ar fi făcut afrontul de a mi se ridica, fără nici o explicație, conducerea sectorului.

-— Eşti nedrept, răspunse Antinous. Fuga ta în Sicilia ne-a obligat să luăm măsuri. Nu puteam lăsa descoperit un sector atît de important.

— Lăsasem în locul meu pe Abe Macchia şi pe Reggie Lascalzo.

Antinous zîmbi cu dispreț :

— Ai văzut de ce au fost în stare. Cum au rămas de capul lor au făcut să dispară cîteva zeci de milioane. Eşti de acord, cred. că nu-i puteam lăsa să opereze ca în junglă. Preluarea conducerii sectorului de către Landis nu reprezintă decît un interimat.

— Tot ce pot să spun e că acest Landis a început să mă enerveze. Ca şi

Barracuda, de altfel, replică Mircea tăios.

Antinous surîse iarăşi :

— Îți cunosc reputația. E primejdios să te enerveze cineva. Ți-aş recomanda totuşi să nu te legi nici de Landis şi nici de Barracuda, pînă nu ți se limpezeşte situația.

— Am ştiut întotdeauna să mă conduc fără să cer sfaturile nimănui, scumpul meu Antinous. Cu Landis şi cu Barracuda, am să mă socotesc atunci cînd voi crede de cuviință.

Antinous îl privi cu indulgență.

— Ți-ai schimbat înfățişarea, dar nu şi firea. Faci imprudențe ca un simplu începător.

— Nici nu se gîndeşte că riscă să-l supere pe marele boss, interveni Bolencc.

— Marele boss nu s-a temut să mă supere, bănuin-, du-mă că aş fi înstrăinat şaizeci de milioane de dolari cuvenite organizației.

Antinous şi Bolence se priviră cuprinşi de alarmă. Vin-cenzo Genovese depăşea măsura, îngăduindu-şi să-l critice pe marele boss. Chiar dacă în sinea lor nu erau întotdeauna de acord cu metodele de conducere ale acestuia, nu-şi exprimau niciodată verbal dezaprobarea.

Antinous îşi goli paharul de *whisky,* spre a ocoli un răspuns care l-ar fi putut târî pe o pantă primejdioasă.

Jack Bolence se uită gînditor la Mircea. Bănuielile pe care le nutrise în legătură cu identitatea celor doi Genovese — dinainte şi după operația estetică — se risipeau pe zi ce trecea.

— Nu trebuie să-l critici pe marele boss. spuse sentențios Antinous. întotdeauna a fost binevoitor cu tine. Ți-a încredințat cel mai însemnat sector...

— Ca să mă deposedeze mai tîrziu în favoarea lui Landis. Antinous se prefăcu a nu remarca întreruperea.

— Deşi planează asupra ta grave, foarte grave bănuieli, ți-a acordat un termen de şase zile spre a te disculpa. Pe altul l-ar fi lichidat fără discuție.

— Mărinimia lui este impresionantă, replică Mircea. Adăugă cu cel mai nevinovat aer : Dacă mă lichida, zburau definitiv cele şaizeci de milioane.

Atîta timp cît rămîn *m* viață mai sînt sorți să fie recuperate.

Bolence chicoti :

— Zi-i Vincenzo şi lasă-l în pace.

Pe fruntea lui Antinous se aşternuse o umbră prevestitoare de lucruri neplăcute.

—Marelui boss i s-au semnalat în ultimele zile o serie de morți violente.

Şi lui nu-i plac violențele, fiindcă pot trezi atenția poliției. Marele boss — ştii prea bine — doreşte ca organizația să funcționeze şi să se dezvolte

onorabil. Fără crime şi fără zguduiri.

Antinous vorbea răspicat şi onctuos ca un prelat. Bolence îl asculta cu admirație.

„Mare şmecher, reflectă el. Face pe diplomatul. Dar cu Vincenzo nu-i merge."

— Poți să-l încredințezi pe marele boss, spuse Mircea; că n-am lăsat şi nici nu voi lăsa pe urmele anchetei mele corpuri delicte, care să compromită organizația.

— Vom vedea, zise Antinous, aşezînd eu grijă paharul pe masă. Vincenzo, îmi dai voie să mă retrag ? Mergi, Jack ?

— Rămîn. spuse Bolence. Vreau să mai stau de vorbă cu Vincenzo. Voi reuşi, poate, să-l conving că e bine să lucreze cu mai multă... discreție.

— Iți urez succes, Vincenzo, rosti Antinous, întorcîn-du-se spre Mircea şi întinzîndu-i prietenos mîna.

îndată ce rămase singur cu gazda sa, Jack Bolence se aşează pe canapeaua din fața căminului. Rămase cîtva timp cu privirile ațintite asupra vetrei goale, ca şi cînd l-ar fi fascinat dansul unor flăcări scornite de imaginația sa.

Mircea nu-i tulbură meditația. Era bucuros de acest intermezzo, căci îi îngăduia să cugete mai adînc asupra sensului ascuns al vorbelor lui

Antinous.

Bolence îşi frecă uşor bărbia osoasă :

— Vincenzo, îți aduc o veste neplăcută. N-am vrut să ți-o spun în prezența lui Antino'us. Doctorul Butler e mort. I s-a administrat o doză de cianură în avionul care-l aducea de la San Francisco. Confruntarea ta cu Butler nu mai poate avea loc. Pentru tine e o lovitură serioasă...

Mircea îl asculta fără să clipească. Dar sub masca acestui calm desăvîrşit, nervii i se încordaseră gata să plesnească. Inima îi bătea sarabanda. Din ce primejdie scăpase ! Moartea lui Butler era providențială. O confruntare i-ar fi pecetluit soarta.

— într-adevăr grea lovitură, replică el. Butler era singurul care putea să mă identifice, spălîndu-mă de orice suspiciune. Se ştie cine 1-a suprimat ?

— Nu.

— Bănuieli ?

— Destule. Adversarii tăi nu se sfiesc să afirme că tu ai pus la cale asasinatul. Cică l-ai ucis ca să scapi de o confruntare, care ți-ar fi dezvăluit impostura.

— Stupid. Mijloacele mele de acțiune sînt limitate. A avut grijă Barracuda şi Landis să-mi lege — în mod practic — mîinile.

—Nu s-ar spune că sînt tocmai legate, zise Bolence scoțîndu-şi din buzunar o pilă minusculă, cu care începu să-şi rotunjească vîrful unghiilor.

Aş vrea să mai discutăm ceva.

— Te rog !

— Transportul tău de cenuşă de la Hong-Kong.

— Ei, ce e cu el ?

— Mi-ai oferit acum două luni zece la sută, ca în lipsa ta să mă ocup de intrarea lui în America. Pot să te anunț că azi sau mîine *Andromeda* trebuie să sosească la San Francisco.

— Şi?

— La ora actuală, tu eşti prea hărțuit ca să mai ai o grijă în plus. Cedează-mi transportul şi eu îți ofer treizeci la sută din valoarea lui.

— Treizeci ? replică Mircea. De la patruzeci stăm de vorbă. Iar la cincizeci am bătut palma.

Bolence îşi întrerupse ocupația.

— Şi riscurile ? Le suport numai eu ?

— Deloc. Fiecare parte cu riscurile ei. Eu le-am suportat la Hong-Kong, tu le suporți la San Francisco. Fifty-fifty. Şi sînt ispitit să accept combinația numai fiindcă am nevoie de bani lichizi.

—Ştii prea bine că nu e uşor să plasezi cenuşă în valoare de zece milioane de dolari. Afară de asta, dacă organizația află că faci trafic de cenuşă pe cont propriu, te compromiți definitiv.

Mircea replică tăios :

— Dacă vrei — bine, dacă nu — vorbim de altceva. De femei, de pildă. Ieri, am văzut una teribilă la Las Ve-gas. Dar n-am putut să fac nimic. Se ținea poliția după mine.

— Ai fost la Las Vegas ? întrebă Bolence.

— Da.

—Curios ! Şi Landis este de două zile la Las Vegas. —- Precis ? întrebă

Mircea, privindu-l deodată cu interes. Şi în ce scop ?

— Nimic important. îşi petrece *tcekend-ul.* Cel puțin aşa a spus. De altfel nu e singurul. Chuck a plecat la Miami, Scottie în Bahamas. Cred că şi eu am să dau o căită pînă la San Francisco.

— Aha !

— Atunci aşa rămîne, zise Bolence. îți ofer patruzeci la sută.

— Iar începem discuția ?

— Patruzeci şi doi e ultima mea ofertă. Mircea păru să reflecteze o clipă :

— Fie. Pentru că îmi eşti prieten.

Bolence scoase din buzunar două teancuri de bancnote de cîte o mie de dolari.

— Iți avansez imediat două sute de mii, zise el.

Mircea luă banii fără să se grăbească. îi prindeau foarte bine. Fondurile primite la Barcelona, înainte de a se îmbarca în avionul care avea să-l ducă la New York. erau pe terminate. Abe mai dispunea de ceva rezerve, dar nici acestea nu aveau să dureze la infinit.

Mircea îşi zise că în mod formal gestul său era condamnabil. Lua bani pentru o marfă care nu era a lui. Dar scopul scuză mijloacele. Fără cheltuieli nu-şi putea îndeplini misiunea pe care şi-o asumase. Lovea în Mafie, folosindu-se de propriile ei fonduri. Tot transportul de narcotice avea să cadă în mîna poliției.

Restul îi primeşti în două tranşe egale, zise Bolence ridicîndu-se de pe canapea. Ți-ar conveni cecuri ?

— Nu. Prefer bani lichizi.

— *All right.*

Bolence îşi vîrî pila tn buzunar.

— Şi cu investigațiile tale cum stai ?

— Prost.

— Mai ai trei zile.

— Ştiu. Ca Să mă descurc din pînza de păienjen urzită în jurul meu, nici trei ani nu mi-ar fi de ajuns.

— Şi în cazul ăsta ce-i de făcut ? Pot să-ţi fiu cumva de folos ?

— Mulţumesc. Prefer să lucrez singur. Nu vreau să te compromit.

— Grăbeşte-te, Vincenzo. Barracuda va face tot ce-i va sta în putinţă ca să nu obţii o nouă păsuire. Bolence îi întinse mîna. Te las, Vincenzo. Şi încă o dată succes !

Puţin timp după plecarea lui Bolence, Mircea primi 0 vizită simandicoasă. Samy Barracuda apăru zîmbitor, îmbrăcat în alb de sus şi pînă jos. Părul şi sprîncenele atît de blonde încît, băteau în argintiu, pielea bolnăvicios de albă îi dădeau o înfăţişare ciudată, aproape comică, de clovn muiat în făină. Singura pată de culoare pe acest alb imaculat o constituia o orhidee violetă, cu petale subţiri şi lungi ca nişte picioare de păianjen.

Cu pălăria de panama într-o mînă şi în cealaltă cu un baston de malacca, Barracuda intră în bibliotecă precedat de Sam. care-i anunţase solemn sosirea. Mircea îl primi fără să-î întindă mîna. Privirile lui întîrziară asupra orhideei violete. Rosti ironic :

— Iar ai venit ?

Zîmbetul continuă să plutească sibilic pe buzele vizitatorului.

— Eh, închipuieşte-ţi că am avut tupeul.

— Că ai avut tupeul ştiu. Mă miră că ai avut şi curajul. Şi încă singur.

Barracuda se aşează pe un fotoliu.

— Nu te grăbi să mă pofteşti să iau loc. Pot să mă aşez şi fără invitaţie.

între; prieteni...

Mircea aruncă o privire circulară prin încăpere.

— Vezi aşa ceva pe aici ? Barracuda rîse :

— Te înţepoşezi ca un arici de mate. Şi nu faci bine. Poate că n-ai să mă crezi. Am venit cu gînduri prieteneşti.

— Să zicem că te-aş crede.

Barracuda aşează tacticos pălăria şi bastonul pe o măsuţă joasă, dreptunghiulară, din apropierea fotoliului său.

— Pe vremuri am fost prieteni, Vincehzo. Ai uitat ? Am copilărit împreună. îţi aminteşti de Nolan's, de pivniţa din Mott Street, de Berta ? Mai ales de Berta ?

Mircea simţi o zvîenire ciudată în inimă. îşi dădea seama că Barracuda îi întindea o nouă şi foarte primejdioasă cursă. în -dosar nu scria mare lucru despre copilă-lăria lui Genovese. Nolan's, Berta, pivniţa din Mott Street nici nu erau amintite.

Mircea îşi dădu seama că nu-i rămînea decît să blufeze.

— Dragul meu Samy, daca ai venit spre a, mă face să-mi pierd timpul cu pălăvrăgeli, nu ţi-ai găsit omul. Sau dacă ţii neapărat, cere un *time-out* de la marele boss şi stăm de vorbă.

Barracuda zîmbi.

— Dacă ar depinde de mine...

— Spune, mai bine, de ce ai venit.

— Da, da. De asta am venit. Ca să îngropăm securea războiului... Dar dacă mă respingi, nu-mi rămine decît să plec.

Luă pălăria şi bastonul de pe măsuţă şi se ridică în picioare.

— Frumoasă orhidee, zise Mircea. De cînd te ştiu ai fost un adevărat *dandy.*

— Să nu exagerăm. întotdeauna a trebuit să mă mulţumesc cu locul doi.

— Nu poţi să te plîngi. De cînd a dispărut Genovese, ai trecut pe locul lui.

— Ar trebui să porţi şi tu orhidee. Este ultimul strigăt. Bolence a lansat moda asta. Orhideele sînt ultima lui pasiune. Şi-a amenajat o seră în California, la Escondido, în fiecare zi i se aduc cu avionul la New York cele mai frumoase orhidee. Are şi un magazin de desfacere la San Francisco : *The Bine Orchid.* înainte de plecare nu mă tratezi cu *whisky ?*

— De ce nu ? Sec sau cu sifon ?

— Ca de obicei.

Mircea zîmbi. I se întindea o nouă cursă. Foarte subtilă. Recurse la o stratagemă. Luă sticla de *whisky* şi începu să umple un pahar. Deodată scăpă sticla, care se sparse pe parchet.

— Eh, s-a spart ghinionul ! exclamă el.

Sună. Sam îşi făcu apariţia.

— M-ai chemat, boss.

— Adu o sticlă de *whisky.*

Sam execută porunca, înapoindu-se cu un *Canadian Club.* Mircea făcu un gest tînărului, care se conformă, desfăcind buşonul sticlei şi turnind băutura în două pahare.

Baracuda aruncă o privire ciudată asupra lui Mircea. îşi duse paharul la buze.

— Succes, Vincenzo,

— Charlie, îl corectă Mircea;

— O.K., Charlie !

Barracuda dădu băutura peste cap, salută ridicînd măciulia bastonului în dreptul frunţii, apoi părăsi încăperea...

După plecarea vizitatorului, Mircea se urcă în dormitor, îl găsi pe Abe îngropat în jurnale. Le răsfoia cercetîndu-le atent, pagină cu pagină.

— N-am găsit nici un indiciu, zise el dezamăgit,

— În schimb am găsit eu, rosti Mircea. Plecăm imediat la San Francisco.

*

* *

Orhidee...

Mircea ajunsese să fie obsedat de orhidee.

Florile acestea exotice, cu petale grele ca de ceară, extravagant colorate, apăreau necontenit în drumul său. Şi Regan şi Blackie Mc Coo purtau Ia butonieră orhidee Inventivi, foloseau cupele acestor somptuoase flori drept receptacul pentru narcotice. Bolence, care se ocupa prin-t re altele şi cu stupefiante, cultiva orhidee. Printr-o înlăn-ţuire logică, toate aceste elemente îl făceau pe Mircea să ajungă la concluzia că orhideele aveau să-i deschidă drumul pînă la asasinii lui Lascalzo.

Ce amestec avea Bolence în toate acestea ? De ce îi vorbise Barracuda

despre pasiunea lui Bolence pentru orhidee ? O făcuse întîmplător, sau cu un anumit scop ? Bolence îi era prieten sau duşman ? Greu de răspuns în vreme ce-şi arunca într-o valiză diplomat cîteva obiecte de toaletă, Mircea analiza pe toate fețele noile perspective deschise de Barracuda.

Abe rezervase telefonic două locuri în primul avion sare avea să-i ducă non stop — la San Francisco.

— Nu uita să închiriezi o maşină, recomandă el locotenentului său.

În clipa în care Abe ridică iarăşi receptorul, Sám îşi virî nasul pe uşă.

— O domnişoară, boss. se adresă el lui Mircéa, fă-cîndu-i ştrengar semn cu ochiul.

Mircea schimbă o privire cu Abe.

— Ce domnişoară. Sam ?

— N-a vrut să-mi spună numele.

— Abe. du-te şi vezi cine e. Abe ieşi urmat de Sam.

Mircea închise furios valiza. Vizitele feminine, foarte agreabile în alte împrejurări, nu-i făceau de data aceasta nici o plăcere. Nu avea nevoie de complicații. Mai ales acum cînd se pregătea pentru o expediție de care depindea poate existența sa.

Abe apăru peste cîteva momente. îi venea să rîdă.

— Cine e ? întrebă Mircea.

— Cora, boss. Arde de nerăbdare să te vadă. Vrea să-ți scoată ochii, fiindcă ai sosit la New York fără să o anunți.

Mircea-se scarpină în cap.

Dosarul lui Genovese. de la Palermo, conținea şi fişa Corei Talbot. Dansatoare de cabaret, amantă *en titre'* a lui Genovese, era foarte cunoscută în cercurile Mafiei din New York.

— Cine mi-o fi-trimis-o şi p-asta pe cap ? rosti el iritat. Acum numai de aşa ceva nu-mi arde.

— A vrut să vină peste dumneata, dar n-am lăsat-o, zise Abe. Am încuiat- o în bibliotecă.

„Sînt supus la o nouă probă", reflectă Mircea.

Constată îneîntat că nu mai resimțea nici o emoție. Începuse să se călească.

— Bine. am să cobor in bibliotecă,'zise el. Peste cît timp decolează avionul

?

— Peste o oră, boss. Perfect. într-un sfert de oră lichidez cu Cora,

zise el.

— Mira-m-aş, exclamă Abe, care cunoştea temperamentul vulcanic al dansatoarei.

Mircea îşi bombă pieptul şi părăsi dormitorul, luind-o spre bibliotecă.

Cora îl aştepta, fumînd nervoasă o țigară egipteană. Zvîrleă fiyn pe nări ca bidivii din poveşti. La apariția lui Mircea, îl privi lung,, apoi mutîndu-şi cu limba țigara în colțul gurii îşi priponi miinile în şolduri.

— *Damn ii !* exclamă ea în cel mai pur slana din East Side.

Expresia, potrivită mai degrabă hamalilor din port, izbi neplăcut urechea lui Mircea.

— Hello, Cora ! rosti el calm, apropiindu-se de vizitatoare.

— Şi tu cine dracu mai eşti ? Lascalzo, Capozzola ? V-ați dat cu toții fața la întors ? Unde-i Vincenzo ?

— Vincenzo e aici, replică el, arătîndu-se cu un gest larg. îşi strecură apoi mina pe sub brațul tinerei femei si încercă s-o cuprindă de mijloc.

Cora se răsuci ca o sfirlează şi se îndepărtă neîncrezătoare de el.

Făcuse nişte ochi rotunzi, plini de uimire. Era frumoasă. Dar de o frumusețe vulgară, de *chorus girl.* Purta *a* rochie brodată cu jeuri, ațît de scurtă, încît ii dezgolea picioarele — ce-i drept, sculpturale — cu o palmă mai sus de genunchi. Un colier de diamante şi două brățări încrustate cu smaralde şi rubine scăpărau ca focul. Părul lăsat într-un fel de cascadă aurie, de o parte? şi de alia a feței, îi acoperea în parte ochii. Coafura aceasta

— care ajunsese iarăşi la modă după o eclipsă de peste şaizeci de ani — îi dădea înfățişarea unui cîine cocker, cu urechi lungi, lățoase.

— Tu eşti, Vincenzo ?

— Da, împărăteaso, replică Mircea, zîmbind. Replica era ieftină, dar în clipa aceea avea o oarecare savoare.

— Nu semeni deloc, rosti Cora bănuitoare.

— Serios ? Nu-i nimic. Ai să mă recunoşti îndată, zise el cu superbă nepăsare. Du-te sus şi... dezbrăcarea.

— Eşti de o îndrăzneală !... exclamă ea sufocată.

— Hai, şterge-o mai repede, o repezi el.

-— Te-ai înapoiat la New York fără să-mi dai de ştire.

— Vreau să-mi păsirez ineognito-ul.

— Ce să-ți păstrezi ?

— Anonimatul. Să-mi ascund prezența.

— Cu alte cuvinte, să te ascunzi de mine, strigă ea furioasă. Nu-mi scapi atît de uşor.

Mircea o privi cu îngăduitoare superioritate.

— Nu mă mai plictisi şi porneşte-o sus. Galop...

— Aşa, pe gratis ? Vii din Europa şi nu-mi aduci nimic ?

El ridică din umeri,

— Dac-ai şti prin ce-am trecut.

Scoase din buzunar portofelul doldora cu dolari. îl desfăcu sub ochii lacomi ai dansatoarei, piguli zece hîrtii de cîte o mie şi i le vîntură pe sub nas.

— Cumpără-ți o brățară cu briliante, de Ia Cartier. Cora înşfacă la.

repezeală banii şi îi vîrî in poşetă.

Chipul i se destinse într-un zîmbet seducător.

— încep să te recunosc, Vincenzo.

Se îndreptă spre uşă, legănînd seducător din şolduri. După ce puse mîna pe clanță, se întoarse spre el, şi-i aruncă pe sub gene o privire încărcată de promisiuni.

— Hai mai repede, se alintă ea ca o pisică. Hm ! Te-ai făcut mai frumos. Bine te-a aranjat doctorul ăla.

— Cine ți-a vorbit despre treaba asta ?

— Secret, replică ea surîzînd cu cochetărie. Deschise uşa, îi aruncă o ultimă ocheadă, apoi ieşi. Mircea suspină şi se uită la ceas. Trecuseră zece minute.

Abe apăru în bibliotecă.

— M-a dat afară din dormitor, boss. Nici n-am apucat să ies bine din cameră, că a şi început să se dezbrace. Am ştiut eu că n-ai să-i rezişti.

Mircea pocni din degete.

— îmi pare rău, dar de data asta te-ai înşelat. Nu vreau să pierd avionul. Unde e valiza mea ?

— Sus.

— Atunci las-o acolo. Haidem !

— Unde ?

— La San Francisco.

*

* *

La orele opt, avionul *Super Jet Boeing* decola de pe aeroportul John Kennedy, îndreptîndu-se spre West.

Marele New York, ocean de scînteieri orbitoare, se desfăşura în toată grandoarea. Zgîrie-norii îşi înălțau spre culmile văzduhului siluetele scăldate în şiraguri de lumini scăpărătoare. Arterele de circulație străluceau ca nişte fluvii de lavă incandescentă. Calea Lactee şi Brodway-ul îşi făceau o aprigă concurență. Mircea contempla fascinat feeria acestui oraş supercivilizat, în care ii pîndeau primejdii mai mari decît în plină junglă.

Spre West, o geană de purpură sublinia zarea. Avionul zbura vijelios în urma soarelui apune.

Mircea încerca o linişte reconfortantă după agitația nebunească din ultima vreme. Zborul lin al aeronavei îi calmase miraculos nervii.

în curînd întunericul se lăsă asupra firii. *Super-Jetul* plutea între miriadele de stele şi miriadele de sclipiri terestre. Pentru Mircea, pe care întîmplarea îl făcuse să călătorească numai noaptea, America văzută din avion apărea sub înfățişarea unei imense întinderi de întuneric, presărată ici şi colo de aglomerările de licurici ale oralelor.

Abe habar n-avea de frumusețile priveliştilor nocturne, Pofticios, se înfrupta dintr-un foarte opulent *choix* de *hors d'ceuvres,* prezentate pe o tavă de o stewardesă blondă, cu contururi de vedetă holywoodiană.

Mircea se delecta cu o prepeliță în aspic, stropită cu vin de Malaga.

— I-ai făcut figura bietei fete, boss, spuse la un moment dat Abe, printre îmbucături. Ca să fiu cinstit, nu mă aşteptam să mai apucăm avionul.

Mircea sorbi puțin vin.

— Cînd am văzut-o în bibliotecă, am fost ispitit să :unîn plecarea. Dar după ce mi-am dat seama de adevăratul scop al vizitei ei, m-am răcorit ca după un duş rece. Puteau găsi un truc mai subtil ca să mă verifice.

Abe îşi goli paharul de vin.

— Biafa Cofa. Cred că e pentru prima oară că i se trage o asemenea caeialma. O faci să-şi piardă încrederea în propriile ei puteri de seducție. Izbucni în rîs. Ji creezi un complex de inferioritate. Mă tem însă că n-o să ți-o ierte.

— Lasă, îi trece. îi cumpăr o haină de vizon şi o potolesc, replică Mircea, cu lenevoasă nepăsare.

Timpul se scurgea pe negîndite.

Asistară la un film „tare" cu Steve McQueen, întitulat *Bullitt,* se răcoriră cu cîte un *Highball* urmat de o serie impresionantă de cocteiluri seci, ca la miezul nopții să se trezească odihniți şi bine dispuşi pe aeroportul oraşului San Francisco.

Automobilul închiriat telefonic — un *Ponliac Le Mans,* purpuriu — îi

aştepta în parking.

Drumul pînă în centru îl parcurseră în tăcere. Mircea se străduia să-şi ascundă curiozitatea şi interesul trezit de acest oraş în care păşea pentru prima oară. Admira bulevardele inundate de lumină, străzile drepte, în pantă pronunțată, priveliştea oceanului care-şi desfăşura apele poleite de razele lunii.

Avură norocul să găsească două camere libere la ***F ai r*** *mont Hotel.*

Îndată după instalare, Mircea chemă la telefon New York-ul. După o scurtă convorbire, bău un ultim pahar cu *whisky,* apoi se culcă. Dormi adine cîteva ore. Se trezi o dată cu răsăritul soarelui. Era nerăbdător să pornească în expediție. Pînă la ora 9,30 cînd se deschideau magazinele, timpul îi păru că se scurge cu încetineală.

Luară *breakjasl-u]* într-un restaurant italienesc de pe Van Ness Avenue. în timp ce-şi sorbea cafeaua, Mircea cercetă o carte de telefon. Nu-i fu greu să găsească adresa florăriei *The Blue Orchid.*

— Vom afla foarte repede dacă ne-am angajat pe drumul cel bun, se adresă el lui Abe. Cred însă că instinctul nu mă înşeală...

Mircea se uită la ceas. Se făcuse ora nouă. Abia îşi mai stăpînea neastâmpărul. Pînă la zece îşi omorîră timpul dînd o raită prin Sausalito.

unde Abe avea un prieten din copilărie. Prietenul lipsea însă din oraş. Traversarea — dus şi întors — a podului Golden Gale, fîşie nesfîrşitâ de oțel; suspendată la o înălțime amețitoare peste apele albastre ale golfului, ii prilejui o adevărată încintare.

La zece şi un sfert, Ponliac-ul opri în fața florăriei.

Cu aerul preocupat al unui om de afaceri, Mircea intră neînsoțit în magazin şi după ce îşi plimbă critic privirile asupra orhideelor magnifice expuse cu artă, se întoarse spre una din cele două vînzătoare :

— Aş vrea să fac o comandă mai mare.

— Regretăm, domnule, comenzi mari nu putem primi. Avem deja o serie de clienți...

— Sînt dispus să plătesc orieil.

— Vă cred, dar ne este imposibil. încercați la alte florării. Vă recomand firma...

Mircea o întrerupse cu un gest.

— N-am nevoie de recomandări, ci de orhidee, Florile astea îmi plac. Ce să mai lungim vorba. Vreau să discut cu patronul...

— Mr. Flaschman, directorul firmei noastre, lipseşte din oraş. încercați mîine sau poimîine.

La auzul acestui nume. Mircea simți o imensă satisfacție. Instinctul său nu-l înşelase. Era imposibil să fie o coincidență de nume.

— Timpul meu e prețios. Nu-mi place să las treburile de azi pe mîine.

— îmi pare rău, dar nu vă pot oferi altă soluție. Mr. Flaschman este plecat la serele noastre.

— Unde sînt aceste sere ?

— Oh. departe, domnule. Aproape de San Diego. La Escondido. Aşa că va trebui să aşteptați...

Mircea îşi încreți fruntea, ca şi cînd ar fi reflectat adînc.

— Bine, rosti el resemnat. Am să trec mîine pe aici.

— Vă rugăm, domnule. Dacă vine Mr. Flaschman, cine să-i spun că 1-a căutat ?

— Smith. Terence Smith.

Mircea părăsi florăria, urmărit de privirile întrebătoare ale vînzătoarei.

Cînd se văzu în maşină exclamă voios :

— Abe. am impresia că sintem pe pista cea bună. Plecăm la Los Angeles. Abe scoase din seiful de bord un pliant cu orarul avioanelor. 11 desfăcu.

— Primul avion pleacă la Los Angeles peste două ore.

— În cazul ăsta, mai repede ajungem cu maşina.. În două ore, două ore jumătate, sîntem acolo,

— O.K., boss.

Ponriac-ul porni, integrîndu-se în şuvoiul de automobile care se scurgeau spre sud.

Mai tot timpul drumului pînă la Los Angeles, acul vitezometrului oscilă între optzeci şi o sută douăzeci de mile pe oră. Numai prin oraşe sau la încrucişările de drumuri. Abe micşora viteza, spre a nu intra în conflict cu agenții de circulație. Mircea îi recomandase în mod expres să evite orice contact cu poliția.

La unu fără un sfert intrară în Los Angeles,

Prînziră la Brown Derby, faimosul restaurant al vedetelor Hollywood-ului de pe Wilshire Boulevard. iar la două şi jumătate porniră mai departe.

Abe cunoştea bine drumul pînă ia Escondido. Copilăria şi adolescența şi le petrecuse în California.

Ieşiră din Los Angeles prin Long Beach şi se angajară pe şoseaua 101 A

care şerpuia de-a lungul Oceanului Pacific.

Pontiac-ul gonea acum pe panglica alburie de asfalt. Cauciucurile fîşîiau, motorul susura lin. Pe stînga şoselei defilau ascunse pe jumătate după perdele de vegetație, cluburi, restaurante populare, magazine cu firme multi- colore. Spre dreapta se deschideau vastele perspective ale oceanului scăldat în soare. 'în zare se profilau coastele de un verde smarald ale Insulei Cătălina.

Trecură prin Laguna Beach cu vilele ei albe, umbrite de palmieri supli şi ieşiră iarăşi la şosea deschisă.

— La prima stație de benzină trebuie să facem plinul, zise Abe.

— Cu ocazia asta bem şi cîte o Coca-Cola, replică Mircea. Zăpuşeala mi-a uscat gîtlejul.

Stopară în preajma unei stații de benzină. Cîteva automobile îşi aşteptau rîndul.

Abe şi Mircea coborîră din maşină, spre a-şi mai dezmorți picioarele.

— Mai sînt cincizeci de mile pînă la Escondido, spuse Abe.

— Perfect, răspunse Mircea. în mai puțin de o oră vom avea plăcerea să stăm de vorbă cu Mr. Flaschman.

În aceeaşi clipă, o maşină a poliției opri, în dreptul automobilelor staționate. Coborîră doi agenți, care se apropiară de *P o n t i a c* . Îl examinară fugitiv, apoi unul din ei făcu un semn lui Abe.

— Hei, e a dumitale ?

Abe aruncă o privire întrebătoare asupra Iui Mircea, apoi replică :

— Pentru moment e a mea.

— Sînteți împreună ? mai întrebă agentul arătîndu-l cu un deget pe

Mircea.

— Da. Sîntem împreună.

— Atunci fiți buni şi urmați-ne. Abe se încruntă.

— De ce ? întrebă el arogant.

— O să aflați îndată. Haidem.

Abe vru să protesteze, dar Mircea îi făcu semn să tacă.

— Vă rugăm, zise el.

Se urcară în maşina poliției, care făcu drumul întors.

Mircea fierbea. Intervenția asta neaşteptată a autorităților îi strica toate socotelile. Deodată îi fulgeră o întrebare. Nu cumva Sehiarelli, dîndu-i de urmă, folosise această cale spre a lua legătura cu el ! Mutrele polițiştilor erau impasibile ca nişte măşti.

În mai puțin de cinci minute opriră în fața clădirii poliției locale. Escortați de unul din agenți, intrară într-o sală despărțită în două printr-o balustradă de lemn. La un birou dormita un sergent în uniformă.

— I-am adus, zise agentul. Sergentul în uniformă tresări.

— Pe cine ?

— Am interceptat *Pontiac-u]* furat.

Sergentul îşi duse mina la gură, acoperind un zîm-bet. Se întoarse spre

Mircea şi spre Abe.

— Vă rog să no iertați. A fost o confuzie. Sîntcți liberi. Cred că maşina dumneavoastră vă aşteaptă afară.

— Nu. Am lăsat-o la o stație de benzină, la ieşirea din oraş. Am fost luați pe sus.

— Vă cerem scuze. Simpson, condu-i pe domnii pînă la stație.

— Mulțumesc, prefer să luăm un taxi, spuse Mircea.

— Mă rog, cum doriți. Mircea şi Abe ieşiră în stradă. Sergentul fulgera cu privirea pe agent.

— Simpson, eşti un dobitoc. Iată. a zecea gafă pe care o faci în luna asta. încă una şi zbori. Pontiac-ul roşu a fost găsit acum o jumătate de oră. Altădată să-ți notezi mai bine numerele matricole.

*

* *

În taxiul care-i ducea spre stația de benzină, Abe respiră adînc.

— Am scăpat uşor, şopti el, ca să nu fie auzit de şofer. Am avut noroc că nu ne-au reținut mai mult ! Acum orice minut e prețios.

Mircea nu răspunse. Trecuse şi el printr-o oarecare emoție. Deodată, Abe exclamă mirat — Ia uite, arde stația de benzină.

Un fum gros se ridica spre sud, vălălucindu-se în văzduh.

Taxiul opri la o depărtare apreciabilă de locul în care cu cîteva minute înainte strălucea în soare stația fle benzină, dar care acum nu mai era decît un rug imens. *Ponliac-u]* roşu, spintecat şi înnegrit de puternica deflagrație, zăcea răsturnat pe o rînă. Rămăşițele cabinei şi ale pompelor de benzină fuseseră aruncate la cîteva zeci de metri. Două din maşinile care aşteptaseră la rînd ardeau ca nişte torțe.

Cadavrul calcinat al unuia din amploaiații stației zăcea alături de craterul unuia din rezervoarele subterane, smuls din pămînt de forță exploziei.

Dinspre Laguna Beach se auzea vaietul modulat ai unor sirene, care creşteau în intensitate.

Curioşii se adunară în jurul pălălăi ei.

— Ce s-a intîmplat ? întrebă Mircea pe unui din ei.

— O nenorocire, replică un bătrînel surescitai. Maşina aceea roşie, arătă el cu un'gest resturile Ponliac-ului purpuriu, a făcut explozie, incendiind depozitul do benzină şi două automobile.

Mircea schimbă cu Abe o privire plină de subînțelesuri.

— Haidem, îi şopti el, înapoindu-se spre taxi. Poliția nu trebuie să ne găsească aici. Altfel ne vor reține pentru cercetări,.. E preferabil să dispărem.

în vreme ce taxiul îi ducea spre centrul Lagunei Beach. Abe rosti gînditor :

— Explozia asta trebuia să ne spulbere pe noi. Aş pune pariu... *Prietenii* au instalat maşina infernală în timp ce luam masa la Brown Derby.

— Arestarea ne-a salvat de la moarte, zise Mircea.

Se simțea invulnerabil, ca un cavaler medieval îmbrăcat într-o armură strălucitoare. Norocul era de pârtia lui. Şi asta îi sporea încrederea în propriile forțe, în steaua care-l călăuzise pînă acum, ferindu-l de primejdii.

Şi Abe încerca vag o senzație asemănătoare. Alături de şeful său orice îndrăzneală îi era permisă. Victoria trebuia să fie a lor, fiindcă erau protejații soartei.

— Unde o fi pe aici o agenție de închiriat maşini ? zise Abe.

— Cred că e preferabil să cumpărăm un automobil de ocazie, opina Mircea. Am prăpădit pînă acum două maşini închiriate. Societățile de asigurare vor întreprinde cercetări. Vom atrage atenția asupra noastră. Şi nu este de dorit.

— Ai dreptate, recunoscu Abe.

Mircea intră în vorbă cu şoferul taxiului, un negru serviabil, care se oferi să-i conducă la o agenție cu maşini de ocazie.

— Nu o să găsiți acolo *Rolls-Royce*-uri sau *Cudillac*-uri, spuse negru. Nu va fi însă greu să dați peste vreo maşinuță onestă, puțin rulată, cu care să vă faceți treaba.

Mircea îi dădu bacşiş cîțiva dolari. Informația era demnă de reținut. Patronul agenției, bovin, apoplectic, cu un pîntecc imens îndiguit de o vestă albă. cu nasturi negri, îi arătă cîteva maşini vetuste. Vopseaua proaspătă nu izbutea să le ascundă îndelungatele state de serviciu.

Semănau cu nişte femei bătrîne care încearcă să-şi mascheze sub grosimea fardului rețelele de riduri.

Mircea strîmbă nemulțumit din nas.

— Am şi ceva mai bun, spuse patronul, freeîndu-şt mîinile. însă costă scump. Maşina unei vedete de cinema... Discreția profesională nu-mi îngăduie să-i divulg numele. Vreți s-o vedeți ?

Mircea încuviință, clătinînd din cap.

Teşiră din hala cu automobile de duzină şi trecură într-un garaj alăturat,

în care se desluşea silueta unei maşini joase, alungite, acoperită cu o husă de nylon.

— O bijuterie, se împăuna patronul. Un *Porsche* de mare viteză.

Ridică cu religiozitate husa, ca şi cînd ar fi dezvăluit nişte moaşte.

Maşina de curse avea o linie suplă de copoi. Nu era tocmai nouă. Părea însă bine întreținută.

— Cam obosită, zise Abé critic. Negustorul făcu o mutră ofensată.

— Obosită ? Vă rog să constatați că îşi păstrează vopseaua originală. Examinați pedalele. Nu sînt tocite. Şi covoraşele. Abia atinse.

— Cît ? întrebă Mircea.

Deschidea tîrgul, fiindcă prefera o maşină susceptibilă să atingă viteze mari, acum cînd risca să întîmpine pe drum tot felul de surprize.

— încercați-o întîi, zise obezul.

— Cît ? repetă Mircea. Vreau să ştiu dacă putem sta de vorbă.

— Patru mii.

Mircea se întoarse spre Abe.

— Haidem.

Patronul îl apucă de braț.

— O clipă. Spuneți dumneavoastră un preț. Eu am plătit-o cu trei îmi cinci sute.

— Două mii, zise Mircea.

îşi dădea seama că maşina valora mai mult. îl amuza însă tocmeala.

— Trei mii cinci sule. mormăi obezul.

— Două mii cinci sute.

Patronul se gîndi că şi la suma asta ciştiga o mie cinci sute de dolari.

— Trei mii, sforăi el. Ultimul preț.

Mircea era convins că ar fi obținut-o cu un rabat, şi mai substanțial, însă nu avea timp de pierdut. La' urma urmei cheltuia din banii lui Bolence. Nu avea să ia maşina cu el la New York. O va revinde cu orice preț, sau o va oferi lui Abe, care se dovedise un auxiliar prețios.

Scoase din buzunar portofelul şi achită patronului treizeci de bilete de cîte o sută de dolari.

Patronul le numără la repezeală, apoi le vîrî în buzunar.

— Să încheiem actele. Pe ce nume ?

— Robert Jonhson, rosti Mircea primul nume care-i trecu prin minte.

— în regulă. Urmați-mă în birou.

— Abe, scoate maşina, porunci Mircea.

— în banii ăştia intră şi husa, spuse patronul afabil.

— Mulțumesc. Poți s-o păstrezi...

— O iau eu, boss, interveni Abe. Poate că avem nevoie.

Patronul întocmi înscrisurile în mai puțin de zece minute.

Cînd ieşi în stradă, cu actele de proprietate în buzunar, Mircea se mai uită o dată la maşina pe care Abe o trăsese la trotuar. în lumina puternică a soarelui, alămurile micului *Porsche* scînteiau orbitor. Motorul sforăia lin.

La volan, Abe încerca accelerația.

Mircea se aşează pe bancheta joasă şi comodă.

— Cum merge, Abe ?

— Pînă acum mulțumitor. Motorul toarce ca o pisică. Să-**l** vedem la drum.

Maşina se puse în mişcare, salutată de ploconelile patronului. Abe apăsă acceleratorul. *Porsche-ul* țâşni ca o căprioară.

— Hm ! Nu-mi displace ! exclamă el încîntat, Trage bine. S-o vedem la drum deschis.

Făcură plinul la prima stație de benzină. Ieşiră din Laguna Beach la cinci şi treizeci şi cinci de minute.

— Prefer să ajungem pe înserat la Escondido, zise Mircea.

— O.K., boss.

Porsche-ul îşi spori fulgerător viteza. înghițea kilometri după kilometri, depăşind toate maşinile pe care le prindea din urmă.

— Straşnică maşinuță, rosti Abe.

Fluieră vesel un cântecel auzit pe vremuri în New Orleans.

— Frumoasă e viața, zise el după un timp.

— Primejdiile o fac şi mai frumoasă, spuse Mircea. Zîmbi amuzat de propria lui observație. într-adevăr,

începuse să îndrăgească pericolele. Le căuta aşa cum caută iubitorii de alcool băuturile tari, aşa cum caută cocainomanii stupefiantele. în senzațiile tari îşi găsea împlinirea.

— Mai repede, Abe, mai repede.

Automobilul gonea o dată cu umbra lui, alungită pîhă în cealaltă margine a şoselei.

— Ia să dăm drumul la radio, propuse Mircea.

Abe răsuci butoanele punîndu-l în funcție. Se transmiteau ştiri sportive. Crainicul relata cu lux de amănunte peripețiile unei (curse de automobile. Mircea căută un alt post. Difuzorul prinse să reverse acordurile grave şi mărețe ale concertului imperial de Beethoven.

— Caută ceva mai vesel, boss.

Mircea răsuci butonul. Căzu pe o emisie de ştiri. Tresări. Crainicul tocmai îi rostea numele.

„Evadarea lui Vincenzo Genovese este cufundată încă în mister. Se pare că poliția italiană ar fi în posesia unor indicii potrivit cărora Cosa *Nostra* nu ar fi străină de această ispravă. Este interesant de semnalat faptul că în preziua evadării a fost remarcată la Palermo prezența lui Samy Goldauer şi Jack Bolence, personaje de seamă în Mafia americană. Surse autorizate cred a şti că Vincenzo. Genovese ar fi revenit clandestin la New York. Organele F.B.I. cercetează. Cu acest prilej informăm pe ascultat orii noştri că poliția a făcut o foarte importantă captură, descoperind un mare transport ele stupefiante pe bordul cargobotului *Andromeda.* Nava, care se afla' în drum spre San Francisco, acostase la Honolulu, venind de la Hong-Kong.

— *Andromeda ?* Ai auzit, boss ? exclamă Abe alarmat. Mircea fluieră a pagubă :

— Ce inspirație am avut ! Ieri seară am vîndut lui Bolence întreg transportul de pe *Andromeda.*

— Şi banii ? întrebă Abe curios.

— Mi-a dat numai un acont.

— Atunci n-ai să mai vezi restul. Mircea rîse.

— Asta să o crezi tu. îmi va plăti pînă la ultimul dolar. Riscurile îl privesc. În mintea lui bănuielile împotriva lui Bolence prinseră şi mai mult temei.

După toate probabilitățile, acesta îl atrăsese în California spre a-l lichida şi a scăpa astfel de achitarea integrală a datoriei.

— Ai să-ți faci din Bolence un mare duşman, boss.

— Lasă, Abe. Aranjez eu treburile.

După circa patruzeci de minute de mers ajunseră la Oceanside. Poposiră la un chioşc cu răcoritoare. în timp ce se delectau cu cîte o sticlă de Coca-Cola, Abe consulta o hartă turistică a sudului Californiei.

— Ca să ajungem la Escondido, putem fie să ne continuăm drumul pe autostrada 101 pînă la San Diego şi de acolo să o luăm 1a stînga pe şoseaua

395, însă în telul ăsta am face un ocol de peste treizeci de mile, fie să o tăiem pe drumul ăsta şerpuit, dar mai puțin recomandabil, care ne-ar scoate la Escondido în mai puțin de o oră,

— Drumul cel mai scurt nu este întotdeauna cel mai bun, zise Mircea sentențios. O să-l urmăm totuşi, fiindcă vreau să ajungem devreme la Escondido. Timpul fuge, Abe.

— Ştiu, boss. Îl prindem însă din urmă.

Zicala lui Mircea îşi găsi repede ilustrarea. Drumul ales era sinuos ca apele unui rîu. Se cățăra printre povir-nişuri repezi, acoperite cu o vegetație bogată, ori se strecura prin văgăuni deschise de torente.

La o cotitură mărginită la dreapta de o rîpă adineă, în fundul căreia sapotea un pîrîu umbrit de tufişuri cu flori roşii, apăru o autobasculantă de mare tonaj.

Porsche-ul fugea cu peste optzeci de kilometri pe ora, viteză relativ mare față de terenul accidentat.

Pe stinga se ridica în pantă repede coasta unui deal, acoperit cu tufişuri în floare.

Cînd *Porsche-ul* ajunse în dreptul autobasculantei, aceasta cîrmi brusc la stînga, tiăpustindu-se asupra lui. Cu un admirabil reflex, Abe apăsă pînă la fund pedala acceleraţiei. Supersportul ţîşni printre botul colosului şi o bornă kilometrică.

Autobasculanta, lansată cu peste cincizeci de kilometri pe oră, încalecă borna într-un zgomot de fiare sfărîmate şi îndoite. Printr-o adevărată minune, rămase priponită pe buza văgăunei.

Porsche-ul îşi spori viteza.

— Ce zici, boss, de treaba asta ? exclamă Abe, încă sub imperiul emoției. Mircea se uită în urmă, la autobasculanta care dispăru după o cotitură a drumului.

— Am impresia că societatea de asigurare care ar accepta o poliță asupra noastră n-ar încheia o afacere tocmai bună, replică el în glumă.

Obstacolele acestea, din ce în ce mai numeroase, îl îndîrjeau.

— Crezi că au făcut-o intenționat ? întrebă Abe.

— Nu cred nimic. Coincidența e totuşi ciudată.

— Sînt curios ce surprize ne mai aşteaptă la destinație.

— Răbdare. Ai să afli curînd.

Se opriră la o stație de benzină înainte de intrarea în Escondido. Amploaiatul de serviciu, un tînăr pistruiat, lung ca un bîltan şi cu glas de falset se apropie serviabil.

— Cum ajung la serele de orhidee ? întrebă Mircea.

— Serele Flaschman ?

— Da, da.

— Primul drum Ia dreapta. Un drum particular. Serele sînt pe vale. Dați uşor de ele.

Abe ceru să i se facă plinul. Plecară apoi mai departe.

— Să fii cu ochii în patru, Abe, zise Mircea. La sere o să fie dans.

Porsche-ul coti pe drumul particular, bine pietruit, care cobora spre vale. Străbătu vreo doi kilometri.

Soarele asfinți într-un ocean de sînge. Sîngerii erau şi dealurile, şi copacii, şi valea, şi apele pîrîului.

Acoperişurile de sticlă ale serelor apărură în depărtare scăpărînd ca nişte imense scoici rubinii. încă două-iici sute de metri de mers printre desişurile de vegetație învăluite într-o tentă roşiatică şi clădirea birourilor se ivi la capătul drumului.

Un bărbat înalt, cu picioarele larg desfăcute şi cu mîinile înfipte în centura pantalonilor îi aştepta la intrarea în curte. Purta o pălărie cenuşie,

cu boruri largi cămaşă verde cu buzunare, *blue-jeans* şi cizme scurte.. Un revolver îi atîrna pe şoldul drept.

Abe opri în dreptul lui.

Individul îşi dădu cu un bobîrnac pălăria pe spate,

— Pe cine căutați ?

Mesteca *chewing-gum.* In ochi ii sclipea jucăuş o expresie de ironie.

— Mr. Flaschman, rosti Mircea calm.

— Cine-l caută ?

— Eu. Nu se vede ?

Individul continua să-şi rumege *cheimng-gum-ul,*

— Şmecher răspuns. De văzut, te văd. Nu ai cumva şi un nume ?

— Reggie Lascalo. E bine ?

— E bine.

Mestecatul se prelungea ostenativ.

— A plecat, spuse individul.

— Cine a plecat ?

— Mr. Flaschman.

— Cu autobasculanta ? Individul zîmbi şugubăț.

— V-ați întîlnit cu autobasculanta ?

— Fugărea nişte căprioare pe fundu! unei prăpăstii,

— Aha !

— Flaschman era la volan ?

Insul mută cu limba *chewing-gum-vl* de pe stingă po dreapta.

— Nu. Conducea Joe, mecanicul. Era beat. Mircea coborî din maşină. Coborî şi Abe.

— Şi Flaschman ? Eşti sigur că a plecat ?

— Ce, nu mă crezi ? rosti individul, morfolind agale guma. ..

— Nu. Sînt Toma necredinciosul. Nu cred pînă nu văd; Individul duse brusc mina la pistolul de pe şold. Mireea fu mai repede. învăluindu-l cu pistolul său.

— Ridică aripioarele ! zise el, arătîndu-şi dinții albi într-un zîmbet rău. Insul înălță mîinile. Surîsul ironic nu i se şterse de pe buze.

— Dezarmează-l ! porunci Mireea lui Abe. Abe se execută.

Omul scuipă *chewing-gum-ul* în pulberea drumului. Cu pasul său elastic

Mireea se îndreptă spre clădirea birourilor.

Individul rîse.

— N-o lua într-acolo. E în seră. Mireea se opri.

— Eşti glumeț.

Insul îşi dezgoli dinții, cu un animal colții.

— Mda. Cîteodată.

-— Ia-o înainte, îi ordonă Mireea.

— O.K., răspunse omul.

Porni agale spre seră, legănîndu-şi umerii şi şoldurile.' Mireea şi. Abe îl urmară la doi paşi. .

Abe aruncă o privire atentă în jur. Se temea să nu fie întîmpinați cu o salvă de la ferestrele clădirii.

— Dacă trage cineva asupra noastră, te curăț, şuieră Abe, adresîndu-se individului.

— Da ce ? Credeți că aici ne aflăm la Chicago ? Docil, cu brațele ridicate în aer, îi conduse pînă la uşa de sticlă a uneia din sere.

— Aici, zise el oprindu-se.

— Dă-i drumul, rosti Mireea, făcîndu-v semn eu capul să intre în seră. Insul se conformă.

Coborîră cîteva trepte şi pătrunseră într-o imensă încăpere de sticlă învăluită în penumbră. Domnea un miros greu, apăsător, de plante acvatice.

Mori pestrițe, cu forme ciudate de şerpi, fluturi, şopîrle, paienjeni, colcăiau.parcă prin frunzişul des.

Mireea simți că-l încolțeşte greața.

Abe îşi încleşta mina pe patul armei. Avea impresia ce se află într-un cavou cu atmosferă duşmănoasa, malefică.

Deodată clipi des. Nu-i venea să-şi creadă văzului. în mijlocul serei era aşezat pe o masă, ca pe un catafalc, un coşciug deschis, acoperit în parte cu orhidee. Iar în cosciug; eu mîinile pe piept, zăcea Irving Flaschman. Fardudul aşternut pe obraz de un specialist de la pompele funebre nu reuşea să mascheze paloarea cadaverică. Buzele supte, nasul ascuțit, bărbia osoasă, pleoapele galbene c a pergamentul, lăsate peste ochii bulbucați, contrastau grotesc cu albeața petalelor cărnoase şi parfumate ale i lorilor, aşternute în sicriu.

Individul scuipă guma peste un strat de flori purpurii.

— Nu m-ați crezut cînd v-am spus că e plecat... Eh, călătoria cea mare.

— Cînd a murit ? întrebă Abe. .

— Nu ştiu. L-am găsit mort în pat cînd m-am dus să-l trezesc azi-dimineață;

— Şi certificatul de deces ?

— Nu pot să vi-l arăt.

— De ce ?

— Fiindcă mă țineți cu mîinue în sus...

— Bine. Arată-l.

Individu1 lăsă încet brațele. Se scormoni în buzunarul de la piept al cămăşii şi scoase un certificat de deces cu semnătură indescifrabilă.

Abe îl luă şi îl citi.

— Congestie cerebrală.

îl restitui călăuzei, care îl vîrî din nou în buzunar.

— Am avut impresia că ne aşteptai, zise Abe.

— Cînd am auzit maşina, am ieşit în întîmpinare. Am crezut că e duba de la Pompele Funebre.

— Ştii ce mă supără la tine ? Prea găseşti răspuns la. toate.

— Dacă numai asta te supără, e bine. Pietrişul din faţa serei scîrţîi sub cauciucurile une maşini care se opri în scrîşnet de frîne.

Abe aruncă o privire întrebătoare într-acolo.

— Duba, rosti individul calm.

Mircea îşi strecură pistolul în tocul de sub haină.

— Haidem, Abe.

Aruncă o ultimă privire asupra lui Flaschman. Fără să mai spună un cuvînt, porni spre ieşire. Abe şi individul îl urmară.

Autodricul lung şi negru trăsese lingă clădirea birourilor. Şoferul aştepta

.sprijinit de aripa maşinii. Era îmbrăcat în negru.

La apariţia lui Mircea şi a însoţitorilor săi, întrebă din colţul gurii :

— Gata ? N-aş vrea să mă prindă noaptea pe drum.

— Aşteaptă puţin, să-i conduc pe domnii, zise individul.

— Unde îl înmormîntaţi ? întrebă Mircea. Aş vrea să-i trimit o coroană.

— În cimitirul catolic din San Diego, zise individul.

— Cînd ?

— Mîine.

Mircea şi Abe se urcară în maşină.

— Bună seara, zise Mircea.

— Bună seara. Demară.

Cînd se văzură iarăşi pe şosea, Mircea scăpă un oftat.

— Încă unul care ne scapă. Dacă şi cu Williams se intîmplă la fel...

— Eh, o scoatem noi într-un fel la capăt, zise veşnic optimistul Abe.

Mircea nu răspunse. îl preocupa un aspect aparent neînsemnat al pregătirilor funerare la care abia asistase.

Maşina ajunse la întretăierea şoselei 395 care lega Escondido de San Diego cu şoseaua ce ducea la Oceanside. Dincolo de stîlpul indicator se deschidea un drum de ţară.

— Ascultă Abe. Trage pe drumeagul acela lăturalnic. Abe era deprins să execute ordinele fără să le discute. Micşoră viteza şi coti la dreapta, oprind la adăpostul unui pilc de arbori. Se uită întrebător la Mircea....

Acesta rosti ca pentru-sine :

— Flaschman era catolic. Şi cu toate astea la căpătâiul lui nu ardea nici o luminare. Ciudat.

— Poate că oamenii lui nu cunosc obiceiurile...

— N-aş crede. Oamenii simpli cunosc foarte bine obiceiurile astea... în

California sînt mulţi catolici.

Tăcu.

— Ce mai aşteptăm, boss ? întrebă Abe după un timp.

— Dricul.

— Dricul ? Vrei să însoţim cortegiul mortuar al lui Flaschman ? întrebă

Abe cu o umbră de ironie.

— Nu. Vreau să fac o verificare. Se scurseseră cam zece minute.

Din direcția serelor apăru în sfîrşit autoduba neagră a Pompelor Funebre,

— Asta aşteptam, zise Mircea. O urmărim. Autoduba ajunse la încrucişarea drumurilor şi, spre surpriza lui Abe, se angaja pe şoseaua care ducea la Oceanside.

— Ce zici, Abe ?

Abe se scarpină după ureche.

— începe să-mi pară şi mie ciudat, Firesc ar fi fost să o ia spre Şan Diego, nu într-o direcție opusă.

Răsuci cheia în contact. *Porsche-vl* ieşi în şosea şi se avîntă pe urmele autodubei.

Bănuielile lui Mircea se transformau în certitudini.

— Te-am înțeles, boss, zise Abe, care-i citise parcă gindurile,

— Atunci, dă-i drumul.

Piciorul lui Abe apăsă pedala acceleraţiei pînă la fund. *Porsche-ul* săgeta aerul, micşorînd distanța pînă la autodubă.

— Să-l prindem, zise Mircea.

-— De prins, îl prindem noi, replică Abe. Dar cum î l oprim ? Dacă-i tăiem drumul, ne aruncă în şanț. în acelaşi timp autoduba îşi spori simțitor viteza.

— Şoferul n-are conştiința curată, zise Abe.

— De asta sînt sigur. încerc să-i găuresc cauciucurile.

— Cam greu, replică Abe. Mai uşor ar fi în rezervorul de benzină.

— Şi dacă ia foc ?

— Apucăm noi să vedem ce e în coşciug.

— Prefer în cauciucuri.

Mireea scoase pistolul de sub haină.

Autodricul gonea cu peste optzeci de mile pe oră. Diurnul accidentat nu permitea o viteză mai mare. *Porsche-ul* se apropia inexorabil.

Autodricul circula mai mult pe stînga:

— Ne împiedică sistematic să-l depăşim.

Mircea lăsă în jos geamul portierei, scoase pistolul, pe fereastră, ochi cîteva clipe şi trase. O dată... şi încă o dată... Un cauciuc din spate explodă.

— Atins ! rosti Mireea scurt.

Autodricul făcu un zigzag, repezindu-se întîi în extre-i mitatea dreaptă a şoselei; apoi în cea stingă. Dînd din: coadă ca o rață, mai străbătu eîțiva zeci de metri, apoi] alunecă în şanțul din dreapta şi după ce ridică un nor de praf, încremeni într-o rînă.

Şoferul ieşi împleticindu-se din maşina răsturnată. Îi curgea sînge din nas şi i se rupsese arcada dreaptă.

Cînd văzu Porscfre-ul oprind în preajma autodricului, o luă la fugă de-a lungul şanțului şi se aruncă într-un desiş de arbuşti sălbatici, făcînd să i se piardă urma.

Mireea şi Abe săriră din maşină.

— Fii atent. Abe ! zise Mireea, schițînd un gest spre rîpa în care se topise şoferul.

Peschise uşa din urmă a autodricului. Coşciugul se rostogolise strivind jerbele de flori. Capacul se deschisese, lăsînd să se vadă un sac cu nisip.

Mireea se întoarse spre Abe.

— Exact ceea ce am bănuit, spuse el. Haidem înapoi. La Escondido. În mai puțin de un sfert, de oră ajunseră la capătul drumeagului particular care ducea la seră.

— De aici mergem pe jos, spuse Mircea. Zgomotul motorului ar putea să ne trădeze prezența.

Păşind tăcut şi strecurîndu-se pe lîngă arbuştii care slrăjuiau drumeagul, se îndreptară spre clădirile cufundate în umbrele înserării.

Cînd ajunseră la barieră, se lăsase noaptea. Curtea era goală. Siluetele alungite ale serelor evocau nişte dihănii apocaliptice în repaus. Pavilionul administrativ se contura pe cerul spuzit de stele.

La o fereastră se vedea lumină.

Cu pistoalele în mîini, Mircea şi Abe se îndreptară liptil într-acolo.

Fereastra luminată îi atrăgea ca un magnet. Mircea înainta, ținînd corpul uşor plecat. Se întreba dacă nu vor li întîmpinați eu o rafală de mitralieră. Abe păşea ca o pisică. Se oprea din cînd în cînd, se uita în jur, scrutând întunericul, apoi îşi continua mersul.

Ajunseră în dreptul ferestrei.

Se lipiră de perete, de o parte şi de alta a geamurilor luminate. Cu precauție, se uitară înăuntru.

Spectacolul îi făcu să schimbe o privire triumfătoare. Dejucaseră o manevră abilă.

La masa din centrul încăperii, stăteau față în față Flaschman şi individul care-i condusese în seră, Flaschman se uita într-o oglindă rezemată de piciorul unei lămpi şi îşi ştei'gea cu o batistă fardul de pe față. Insul fuma un trabuc şi rîdea în colțul gurii. îşi vorbeau, dar nu se auzea ce anume. După expresia de satisfacție întipărită pe chipurile lor, se putea însă lesne deduce că erau îneîntați de felul cum regizaseră falsa moarte a lui Flaschman.

Individul cu trabuc se uită întâmplător spre fereastră. Gestul acestuia îl făcu pe Mireea să grăbească dezno-dămîntul. Cu locul armei sparse geamul, pregătindu-se să sară pe fereastră în interiorul camerei. Insul eu trabucul îşi smulse pistolul din tocul de la şold şi trase asupra lui Flaschman.

Simultan trase şi Abe.

Glonțul perfora țeasta insului, care se prăvăli, râsturnîndu-şi scaunul. Mircea sări pervazul, dînd buzna în cameră.

Abe rămase afară să-i acopere retragerea. Schimbul de focuri putea să atragă prezențe inoportune.

Flaschman se ridicase în picioare. Privirile lui se întîlniră cu ale lui Mircea. Pe chipul său plutea o stupoare indescriptibilă. Deodată se clătină. Tot sîngele păru să i se scurgă din obraz. Ridică o mină, încercînd parcă să se sprijine de uri suport imaginar, apoi se nărui peste masă.

Mircea se apropie de el, îl apucă de umăr şi îl întoarse cu fața în sus. Flaschman mişcă din buze, fără să scoată vreun cuvînt. Ochii i se măriseră, gata să iasă din orbite. Capul îi căzu pe o parte.

Mircea îi pipăi pulsul, care încetă să mai bată. Îşi trase încet mina. Descurajarea îi umbri pentru o clipă fruntea. Eşecul acesta îl lăsa iarăşi descoperit. Toate eforturile lui se sfărâmau de un zid de netrecut. Duşmanii săi erau foarte puternici. Numai aşa se explica hecatomba care i se deschidea sub fiecare pas.

Şi Flaschman fusese împiedicat să vorbească. Mai rău mînea Williams.

Dacă ar pieri şi acesta, misiunea lui Mircea s-ar încheia eu un insucces total.

Nu i-ar rămîne decît să ceară ajutorul şi protecţia poliţiei. Ceea ce i-ar părea nespus de umilitor. S-ar pune într-o lumină jalnică, ridicolă. Ar apărea în postura unei copii nereuşite a lui James Bond...

Cînd se văzu din nou în maşină alături de Abe, suspină adînc.

— Trebuie să o luăm de la început, Abe.

— O s-o luăm. boss. Pînă la urmă tot o să reuşim. Abe puse motorul în mişcare.

— Încotro ?

— Ne întoarcem la New York.

*

* *

În miez de noapte opriră în faţa gării din Los Angeles. Abe şterse la repezeală, cu o piele de căprioară, volanul, butoanele aparatelor de bord, oglinda-retrovizoare, mînerele de la uşi şi orice suprafeţe susceptibile să păstreze amprente digitale. Făceau astfel să dispară orice urme compromiţătoare. Abe lăsă cheia în contact şi uşile descuiate.

— Poate ispiteşte pe cineva să-l fure. Să vezi bucurie pe capul lui.

Cu un taxi se înapoiară în centrul oraşului, iar cu altul ajunseră la aeroport.

Luară primul avion pentru San Francisco, iar de acolo, cu un TWA, străbătură continentul de la apus la răsărit, aterizînd în zori la New York.

Mircea sosi la vila sa de la Elmsford obosit, iritat, cu o tendinţă accentuată de a vedea totul în negru.

înainte de.a se culca, o oră sau două, porunci să i se servească un mic dejun copios şi să i se' pregătească baia.

În vreme ce se înfrupta dintr-un apetisant cîrnat de porc în compania lui Abe, înfometat şi el la culme, Sam, valetul improvizat, îl anunţă că Bolence îl căutase îa cursul nopţii.

Mircea ridică sprîncenele în semn de întrebare. Aflase Bolence de moartea celor doi oameni ai săi ? ÎI bănuia că n-ar fi fost străin de baia de sînge de la Escondido ? Fata de la *Blue Orchid* îi dăduse semnalmentele lui Mircea ?

Şi Abe se uită întrebător la şeful său.

— Vom lămuri în curînd şi treaba asta spuse Mircea. Se întoarse spre valet.

— Sam, să-mi umpli baia. În cinci minute termin cu micul dejun,

Sam părăsi încăperea.

— Abe, pînă mîine seară trebuie să descurcăm ţele afacerii ăsteia, zise

Mircea, după ce dădu gata porţia de cîrnat.

— Le descurcăm noi, boss. Garantez.

— întotdeauna ai fost optimist.

— Cînd merg umăr la umăr cu un om ca dumneata, nu se poate să

dau greş.

— Mă flatezi, Abe, zîmbi Mircea.

Deodată, se auzi un răcnet gutural dinspre dormitoarele de la etaj. Mircea şi Abe săriră în picioare.

— Ce s-a întîmplat. boss ?

Abe scoase pistolul de sub haină. Ieşi din bibliotecă, traversă holul şi o luă la fugă pe scări în sus.

Mireea îl urmă sub privirile uluite ale oamenilor care făceau de gardă. Gemete animalice, înfiorătoare răzbăteau din dormitorul lui Mireea.

Abe se repezi în uşa pe care o dădu de perete. Priveliştea care i se oferi îl lăsă fără grai. Din camera de baie răzbăteau aburi fierbinți ca dintr-un cazan încins la maximum, căruia i se face purjarea. Sam, căzut la pămînt, se zvîrcolea ca un vierme pe covorul din dormitor, care începuse să se îmbibe cu apă fiartă. Şi din hainele lui ieşeau aburi. Fața şi mîinile nu mai erau decît o masă de carne sîngerie.

— Ce-a fost aici ? Explozie ? exclamă Mireea. Capetele oamenilor din gardă apărură curioase pe deasupra umerilor săi.

Abe se uită cu precauție în baie. Dinspre robinete țîşnea un jet puternic de apă clocotită, învăluit în aburi fierbinți.

— Frankie, strigă Abe peste umăr, aleargă jos şi spune mecanicului să închidă apa.

Frankie o luă la goană pe scări în jos.

Cîteva minute mai târziu, jetul de apă clocotită îşi micşoră treptat debitul, apoi încetă. în dormitor şi în baie pluteau vapori fierbinți, compacți, ca într-o baie de aburi.

Abe îşi puse o batistă la gură şi, evitînd pe cît posibil apa care inundase parte din pardoseală, intră în camera de baie. Abia atunci înțelese, ce se întâmplase. Bateria de robinete sărise din lăcaşul ei, lăsînd un orificiu deschis, prin care apa şi aburii țîşniseră în voie, împroşcîndu-l pe Sam în plin. Apa din camera de baie începuse să se prelingă şi în dormitor.

Abe chemă la telefon o ambulanță.

Un sfert de oră mai tîrziu, un medic în halat alb îşi făcu grăbit şi aferat intrarea, urmat de doi sanitari cu o brancardă. Cercetă rănile lui Sam, care- şi pierduse între timp cunoştința.

— Arsuri grave, spuse el clătinînd din cap. îl transportăm la spital.

— Credeți că riscă să-şi piardă viața ? întrebă Mircea.

— Vom face tot posibilul să-l salvăm, făgădui vag medicul.

Sanitarii îl ridicară cu grijă pe Sam şi îl instalară pe brancardă.

În vreme ce sunetele modulate ale sirenei ambulanței se mai auzeau îndepărtîndu-se pe aleile parcului, Abe se întoarse spre Mireea.

— Ai scăpat uşor, boss. Mă întreb cine dracu a maşinat toată chestia asta

?

— Cineva care are acces în apartamentul meu.

— Sau care s-a strecurat pînă aici.

— E greu de presupus că a putut să se strecoare cineva dinafară, fără să fie observat de oamenii din gardă.

— Am să-l dibuiesc eu, zise Abe.

— Pune cîțiva oameni să facă puțină ordine prin apartament, spuse Mireea. Pînă termină treaba, cobor in bibliotecă.

Cînd traversă holul, îl văzu pe Frankie care comenta evenimentul împreună cu alți doi tineri din gardă. Frankie avea o figură deschisă, care inspiră încredere lui Mireea,

Îl chemă în bibliotecă. După ce se văzură singuri, îi dădu instrucțiuni precise.

— Dacă mă mai caută Jack Bolence la telefon, să-i spui că nu sînt acasă. Ai înțeles ?

— O.K., boss.

Frankie părăsi încăperea.

Mireea îşi umplu un pahar cu *whisky.* Avu grijă să-l boteze din belşug cu sifon. Trebuia să-şi păstreze luciditatea neatinsă. Situația se complica supărător.

Abe se înapoie în bibliotecă. Era gînditor.

— Azi ar trebui să-i faci o vizită lui Sheldon, îi recomandă Mireea. Poate mai scoți ceva de la el. Să-si mobilizeze toate antenele. Trebuie să dăm de Williams'cel mai tîrziu pînă deseară. Altfel putem să ne spînzurăm de pe acum. Oferi un pahar cu *whisky* lui Abe, apoi continuă : UItimile indicii îl acuză pe Bolenee. Nu vreau să mă întîlnesc cu el pînă nu adun probe.

— Îl crezi vinovat ? întrebă Abe.

— Nu cred nimic. Constat.

— Nu e bine să ne pripim, boss. Bolence ți-a fost prieten. Şi a dat dovezi.

— Cîteodată e înțelept să te fereşti şi de prieteni. Abe îşi înăbuşi un căscat:

— Mi-e un somn de mi se închid ochii.

— Şi eu sînt foarte obosit. Cîteva ore de odihnă ne-ar prinde bine. Ai încredere în Frankie ?

— Ca în mine însumi, boss.

— Să-i spui atunci să fie cu ochii în patru. Ni se vor mai întinde curse. Nu vreau să fim luați prin surprindere.

Mircea trase storurile şi se culcă pe o canapea în bibliotecă. Prefera să evite dormitorul, scenă a unor întîm-plări foarte puțin plăcute. îşi scoase haina şi se întinse pe canapea punîndu-şi două perne sub cap.

— Du-te şi te culcă, Abe.-

— Cred că ar fi mai bine să fac de veghe.

— Fii serios. Cîteva ore de-acum înainte n-o să se mai întîmple nimic.

Pregătirea unor noi atacuri cere un oarecare timp. Pînă acum le-am zădărnicit planurile.

— Mare lucru însă n-am făcut, zise Abe.

— Depinde de optică.

Abe se scarpină în vîrful capului.

— Atunci mă duc să mă culc.

— Somn uşor. Mircea închise ochii.

Abe ieşi tiptil din bibliotecă.

*

* *

Mircea se trezi din somn aproape de ora prînzului. îi era foame. Sună. Abe apăru urmat de Frankie.

Abe era bărbierit, pus la punct şi cu un aer foarte prosper.

— Boss, baia te aşteaptă. Poţi să faci un duş fără nici o grijă. Mecanicul a montat robinetele sub ochii mei.

— Ai aflat ceva ?

— Da. Ceva interesant. Chiar foarte interesant,

— Ei, dă-i drumul.

— Amicul nostru, Mike Sheldon, a devenit patron la *Charlie's Bar,*

— Nu mai spune ? Păduchiosul ăla patron de bar! Şi de cînd ?

— De două zile. Nu ţi se pare curios ?

— Hm !

Mircea se ridică de pe canapea, se întinse, îşi acoperi un căscat, apoi se întoarse spre Frankie.

— Ai luat locul lui Sam ?

— Da, boss.

— Sper că ai să fii la înălţimea lui Sam.

— Am să-mi dau toată silinţa, boss.

Privirea deschisă a lui Frankie plăcu lui Mircea. Băiatul acesta părea deosebit de camarazii săi. Nu adoptase incă acea expresie vicleană, dură a gangsterului înrăit. Ce anume îl împinsese să se înroleze în *Cosa Noslra ?* Mircea îl deplîngea sincer. Ca şi pe Abe de altfel, de care începuse să se ataşeze.

— Ce ştii să faci, Frankie ?

—Tot ce-ai să doreşti, boss, răspunse el cu rîvnă. Se uită la Mircea cu admiraţie nedeghizată. Idolii lui Frankie nu erau aleşi din galeria eroilor imortalizaţi de Plutarc sau Carlyle, pentru el Al Capone, Frank Castello, Lucky Luciano, Vincenzo Genovese, Jack Bolence reprezentau nu numai figuri intrate în legendă — încă din (timpul vieţii — ci şi un ideal urmărit cu neşovăitoare stăruinţă.

— După baie, boss, te aşteaptă şi prînzul, spuse Frankie. Eu l-am preparat. Adăugă modest : Aşa cum m-am priceput.

Mircea îl mîngîie pe obraz.

— Bravo, Frankie. Dacă îmi va plăcea te vei alege c u un premiu. Să ai pregătit un cec, Abe.

Baia caldă, prelungită mai bine de o oră, îi procură o delicioasă senzaţie de calm şi bună dispoziţie. Făcu «inste prînzului — destul de stîngaci servit

— şi alcătuit mai ales din semipreparate şi răcituri. îi era însă foame, aşa că îl savura ca pe un festin *a la Lucullus.*

Ajunsese la cafea, cînd Frankie îi anunţă sosirea lui Kobert Landis.

— Iar vine să-ţi ţină o predică, boss, zise Abe zîmbind in colţul gurii. Mireea îşi goli ceaşca de cafea.

— Pofteşte-l încoace, Frankie, porunci el fără să se arate cîtuşi de puţin tulburat de această vizită care făgăduia tunete şi fulgere.

Robert Landis intră în bibliotecă urmat de nelipsitul său locotenent, Chariie Yale. Purta un costum la două rânduri. închis la culoare şi o pălărie neagră. Eden, pe care nu şi-o scosese de pe cap. Fruntea îi era întunecată şi ochii zyîrleau scîntei. Cicatricea de pe obrazul sting părea mai vînătă ca de obicei.

Chariie Yale arbora cu o eleganţă oarecum ţipătoare un costum gri deschis *Prince of Wales* cu pătrate mari, asortai e cu panglica, de asemenea cu pătrăţele, de la pălăria de Panama. Spre deosebire de şeful său, Yale îşi

ținea pălăria în mină.

Landis se opri în mijlocul încăperii şi aruncă O privire asupra lui Mireea. care stătea liniştit pe canapea. Pe Abe îl ignoră, de parcă nici n-ar fi existat.

La un semn al lui Mireea, Frankie părăsi imediat camera, întîlnirea acestor două mărimi, atît de temute în sînul organizației. îl impresionase. Nu-i plăcuse însă atitudinea lui Landis, eare-i trata eu neîngăduită aroganță şeful. Spiritul lui de clan se trezise.

— S-o porți sănătos, se adresă Mireea lui Landis. salutîndu-l afabil cu mina.

— Ce ?

— Pălăria.

— Nu e nouă, replică Landis sec.

— Atunci de ce n-o scoți ? Credeam că vrei să ți-o admir.

— Întotdeauna ți-au plăcut bancurile ieftine, rosti Landis.

— Bancurile ieftine şi oamenii gomosi, îi întregi Mireea fraza. Dar ne-am luat cu vorba şi v-am lăsat să stați în picioare. Vă rog să luați loc. Abe,

whisky !

— Mulțumesc, nu beau.

— Ah, uitasem. Se întoarse spre Chariie: Presupun că nici tu nu bei, dacă şeful e abstinent...

Chariie Yale n-avu timp să răspundă, că Mircea se şi adresă omului său de încredere, ridicind două degete.

—Numai pentru noi, Abe. Landis continuă să păstreze pălăria pe cap.

— Nici jos nu stai ? întrebă Mireea.

— Prefer să rămîn în picioare.

Ai impresia că eşti mai autoritar ? îți faci iluzii. Landis nu se mai osteni să răspundă. Intră direct în Hiibioct.

Rămăsese stabilit să nu părăseşti această vilă fără n li însoțit de oamenii mei.

— Oamenii tăi puteau să mă însoțească cel mult pînă la aeroport. Sper că n-ai pretenția să-i fi luat eu mine la Chicago, la Las Vegas. ori la San Francisco, care nu fac parte din sectorul tău. Afară de asta nu mă simt obligat să dau nici un fel de socoteală înainte de a se scurge termenul care mi s-a fixat. Mai am la dispoziție patruzeci şi opt de ore, înlăuntrul cărora voi acționa a ş a cum voi crede de cuviință. Azi, cînd îmi joc existența n - am să mă împiedic de opreliştele meschine pe care unii încearcă să mi le pună la cale.

Landis îl privi ele sus.

— Cred că suferi de mania persecuției.

— Mania persecuției ? repetă Mircea cu indignare. In ultimele mele zile s-au făcut mai multe tentative spre a mă suprima. Pentru anumiți indivizi am devenit un personaj foarte jenant.

— Jenant ? Nu greşeşti, replică Landis tăios. La Chicago, la Las Vegas, la Escondido a trebuit să facem adevărate tururi de forță, ca să-ți acoperim urmele. Actele laie de violență pun într-o situație dificilă o serie de membri ai organizației. — Mulțumesc. La revedere.

Landis vru să mai spună ceva, dar renunță şi ieşi din bibliotecă urmat de

Charlie Yale.

După ce uşa se închise în urma vizitatorilor, Abe fluieră a pagubă.

— Şi se mai spune că deviza noastră este *toți pentru unul, unul pentru toți.*

Landis nu ştie ce să mai facă spre a rămîne stăpînul acestui sector. Ar fi în stare să-ți lege o piatră de gît şi să te arunce în East River.

Mircea scoase dintr-un sertar al comodei Louis XVI, plasată între uşile- ferestre, un pachet de cărți de joc.

— N-am să le dau satisfacția de a mă vedea doborît la picioarele lor. Am rhulte săgeți în tolbă, Abe. Nu le-am folosit încă pe toate. Hai să jucăm un pocher. Să ne omori m timpul pînă se va lăsa seara. Numai noaptea e prie- tena noastră.

Se aşezară la o masă mică. Mircea împărți cărțile.

— Pe zece dolari miza. Abe se scarpină în creştet.

— Zece dolari ? Cam mult. Nu prea sînt în fonduri, boss. Mircea scoase din buzunar un teanc de bancnote.

— Poftim. Să ai cu ce juca.

— La primele încasări, ți-i restitui.

— Nu-i nevoie, zise Mircea cu aerul unui Mecena. Ți-am oferit o neînsemnată gratificație.

Abe vru să-i mulțumească, dar se abținu. Ştia că şefului său nu-i plăceau efuziunile de recunoştință.

Mircea puse miza.

— Deschid, zise partenerul său, după ce-şi filă cărțile. Partida, foarte antrenantă, se prelungi pînă spre seară.

Norocul pendula între cei doi bărbați, cu regularitate de metronom. Banii treceau dintr-un buzunar în celălalt şi înapoi cu o frecvență uluitoare. Şi

Mircea şi Abe erau jucători de înaltă clasă.

La un moment dat, Mircea se uită la ceas.

— Opt, rosti el.

Strînse cărțile pachet şi le aşeză pe masă. în aceeaşi clipă zbîrnîi telefonul. Abe vru să ridice receptorul.

Mircea îl împiedică, ridicînd mîna, îl chemă pe Frankie.

— Răspunde tu, Frankie. Dacă e Bolence, să-i sput că am plecat acum zece minute.

Frankie duse receptorul la ureche.

— Alo !... îmi pare rău. Mr. Charlie a ieşit acum zece minute... Bine. Am să-i transmit... Bună seara. închise telefonul.

— Bolence ? întrebă Mircea.

— El, răspunse Frankie. Voia să-ți comunice ceva foarte urgent. A lăsat un număr de telefon.

îl notă pe o foaie de hîrtie pe care o înmînă lut Mircea. Frankie ieşi din bibliotecă. Mircea se întoarse spre

Abe.

— E momentul să pleci în căutarea lui Sheldon. Dă-î oricât. Nu te tocmi. Eu te aştept aici.

— O. K., boss.

Abe se îndreptă spre uşă. Cînd să iasă, se ciocni piept in piept cu Frankie,

care tocmai intra cu mare grabă. Era. oarecum nedumerit.

— Un om al lui Bolence a venit cu o autocisternă. Vrea să-ți vorbească neapărat, boss.

Mircea reflectă cîteva clipe.

— Abe, primeşte-l tu. Vezi ce vrea. Adu-l încoace, Frankie.

Trecu în camera alăturații, avind grijă să lase uşa deschisă, spre a auzi totul, fără să fie văzut.

Frankie introduse în bibliotecă un individ în salopetă albastră, mînjită pe alocuri de ulei. Noul venit, scund, spătos, cu o chică creață şi încurcată ca şi sprîncenele (iese şi țepoase, asemenea unor garduri vii, ridică mina in semn de salut.

— Hello, Abe.

— Hello, Benjy, exclamă Abe surprins. Ți-ai schimbat slujba ? Ce e cu fața asta de carnaval ? în smoking arătai ceva mai bine.

— Nu e timp de glumă, Abe. Nu sînteți gata ? Unde ț i -e şeful ?

— Gata ? Pentru ce ?

— Nu mai e cazul să discutăm, rosti Mireea, cu ton de finalitate, Vorbim limbi diferite. Eu mă apăr şi voi mă ncuzați de violențe. Perfect. Peste patruzeci şi opt de ore vă stau la dispoziție... Şi acum nu te mai reții, Landis.

— Adopți o poziție care-ți creează numai duşmani, Yincenzo.

— Crede-mă, mi-am căutat prietenii. Dar nu i-am mai gasit. M-au părăsit cu toții. Le era prea dragă pielea.

Landis îl privi lung :

— Te-am prevenit, Vincenzo.

— Cum ? N-ați vorbit cu Bolence ?

— Abia acum am venit din oraş.

— Politia trebuie să apară din clipă în clipă.

— Poliția ? Ce să caute ?

— S-a primit un denunț împotriva voastră, de care am aflat în ultima clipă.

Abe îl privi descumpănit.

— D-asta am şi venit cu autocisterna, continuă Benjy Are un compartiment special in care să vă ascundeți. Numai în chipul ăsta vă puteți strecura pe sub nasul sticleților.

— Aşteaptă, zise Abe.

— Aştept, însă nu mai mult de cinci minute. N-am chef să mă găsească aici. Să mă aresteze şi pe mine.

Abe trecu în încăperea în care se afla Mircea.

Benjy rămase cu Frankie, care-l supraveghea bănuitor. Aşteptarea lor se prelungi. Omul în salopetă se uită nervos la ceas.

Abe reintră in bibliotecă.

— Unde ai tras cisterna ?

— La intrarea din spate.

— Foarte bine. Du-te şi ne aşteaptă acolo.

Benjy părăsi încăperea. Ieşi în curte. Autocisterna, un mastodont vopsit în roşu. se profila pe fondul întunecat al copacilor din parc. Benjy îşi pipăi buzunarele în căutarea unui pachet de țigări. îşi aprinse un *Lucky Slrike.* Se uită iarăşi la ceas.

Uşa de la intrarea de serviciu se deschise, lăsînd să se proiecteze pe pietrişul aleii un dreptunghi de lumină. în prag apărură două siluete. Una

din ele se apropie de Benjy. Era Abe.

— Pe unde intrăm ? întrebă el.

Benjy deschise uşa cabinei, se sui pe prima treaptă şi după ce se strecură cu partea de sus a corpului înăuntru, apăsă un buton de pe tabloul de comandă. în acelaşi timp se aprinse un bec minuscul.

Sub pîntecele mastodontului se deschise o trapă.

Benjy coborî şi se înapoie la Abe.

— Intraţi prin trapa asta. Se închide şi se deschide şi pe dinăuntru. în depărtare se auzi deodată şuieratul unei sirene.

— Poliţia ! exclamă Benjy. Urcaţi-vă repede.

Se caţără în cabina autcisternei, se instala la volan şi dădu drumul la motor. Se uită apoi la becul minuscul care se stinse, semnalizînd închiderea trapei. Un zîmbet iau îi schimonosi faţa.

— Să vă fie ţarina uşoară...

*

* *

Frankie apăsă starterul. Motorul *Lincoln*-ului porni. Limuzina demară, legănîndu-se uşor pe aniortizoarele ultraelastice.

Frankie se uită prin retrovizor la barajul poliţiei, care rămînea în urmă. Împinse acceleratorul. Automobilul îşi spori viteza simţitor.

Frankie parcurse vreo cinci kilometri şi după ce privi iarăşi prin retrovizor şi constată că nu este urmărit, apăsă pe unuldin butoanele de la bord. Spătarul banchetei din urmă prinse să se ridice cu încetineală, lăsînd să apară un compartiment secret, amenajat în corpul vastului portbagaj al *Lincoln-ului.* Mircea şi Abe, care stătuseră pînă alunei întinşi în compartiment, ieşiră de acolo. Frankie apăsă iarăşi pe buton şi spătarul banchetei se lăsă în jos, revenind la poziţia iniţială.

Abe şi Mircea făcură cu braţele cîteva mişcări de gimnastică, spre a se dezmorţi, restabilind circulaţia sînge-lui. Se aşezară apoi la largul lor pe banchetă.

Cu vizibilă satisfacţie, Frankie urmărea prin retrovizor aceste operaţii.

— A avut dreptate Benjy. zise Abe. L-am bănuit pe degeaba. N-a fost o falsă alarmă.

— Falsă n-a fost. răspunse Mircea. Dar de unde ştii că n-a provocat-o chiar Bolence sau oamenii săi ? Sursa denunţului e încă necunoscută. în ceea ce mă priveşte, nu mi-am schimbat părerea despre Benjy. Toată operaţia asta cu autocisterna mi-a părut şi îmi pare încă foarte suspectă.

— Sper că n-a băgat de seamă că n-am intrat în ascunzătoare, zise Abe.

— Nici o grijă. Va constata la destinaţie că i-am jucat festa. Ai anunţat, cred, pe oamenii tăi să se afle peste o oră la *Charlie's Bar.*

— Anunţat, boss.

Mircea îşi strînse nodul cravatei, care se strîmbase.

— Mă întreb unde o să ne mutăm cuibul ? rosti el după cîteva momente de tăcere.

— Asta nu-i o problemă. Aranjez eu cu Mike, Mircea rîse.

— Acum şi poliţia e pe urmele noastre. Asta ne mai lipsea. Treburile merg din ce în ce mai bine.

Abe făcu un semn de nepăsare.

— Am trecut noi prin momente şi mai grele, boss. La *Charlie's Bar,* Frankie.

— O. K.

Lincoln-ul se angaja pe Broadway. Circulația arhiintensă de pe această arteră le încetini considerabil mersul.

— În furnicarul ăsta eşti mai greu de găsit decît un ac într-un car cu fîn, zise Abe.

În sinea lui era mai puțin optimist. Simțea că se strînge încet lațul, dar nu voia să-şi exteriorizeze temerile. Oamenii din tagma lui ştiau să braveze totul. Numai cei laşi se lăsau descurajați'de adversitatea soartei. Avusese da- a face şi cu asemenea exemplare. Dîndu-şi seama că situația era fără ieşire şi că nimic nu-i mai putea salva, dădeau frîu liber disperării, dezvăluind o spaimă cu atît mai abjectă cu cît pînă atunci manifestaseră o nepăsare ostentativă în fața primejdiei.

Abe nutrea o admirație creseîndă față de şeful său. Cel pe care-l credea Vincenzo Genovese părea să se sinchisească prea puțin de poliție şi de implicațiile unei eventuale arestări. Deşi era urmărit pentru infracțiuni care nu excludeau pedeapsa cu moartea, nu se arăta prea impresionat de aceste perspective sumbre.

Mircea intui brusc nedumerirea care prindea să încolțească sub admirația arătată de Abe. Înțelese că nu trebuia să meargă prea departe cu indiferența. Unui mafiot îi este în general mai frică de mînia Mafiei decît de severitatea legii. Pare paradoxal, dar justiția are brațul mai irt decît *Cosa Nostra.* Grație complicatelor sublitități ale procedurii şi priceperii unor avocați dubioşi, mulți Infractori cu caziere bogate scapă de rigorile legii. Un ins condamnat de Mafie ştie însă că nu mai are nici o scă-O veche datină împămîntenită în sînul acestei orga-acordă iertarea unui condamnat care a reuşit să e pe o perioadă de trei ani încheiați de satirul mafioților însărcinați să-l execute. Dar în mod practic aceasta nu întîmplat niciodată. Şi Abe ştia acest lucru. Dacă după jerea celor patruzeci şi opt de ore acordate lui şi şe-său nu vor reuşi să se disculpe, soarta le era pecetluită. Şansele de a-l descoperi pe cel care-şi însuşise cele şaizeci de milioane ale organizației erau minime. Abe era insă hotărî! să moară cu fruntea sus, pe poziție, nu să se vaiete ca o babă. Pilda şefului său îl electriza, aşa cum Îl electriza şi pe Frankie. Se uita cu milă la Frankie, care runuia cu îndrăzneală şi măiestrie volanul prin puhoiul Ie automobile. Poate că şi lui îi era dat să piară în viitoa-! ele patruzeci şi opt de ore, ciuruit de gloanțele unei mi-irtraliere.

Abe zburâ cu gîndul acasă, la ferma săracă din Mary-l.tnd. Plecase de acolo mînat de setea de glorie, de fericire, de îmbogățire rapidă. Dorințele i se împliniseră într-o oarecare măsură. Îşi văzuse numele şi fotografia prin ziare alături de Genovese şi de alți corifei ai Mafiei, cucerise femei pe care altădată nici nu le-ar fi visat, risipise zeci de mii de dolari cu nepăsarea cu care alții ar fi cheltuit cîțiva cenți. Dar fericirea aceasta furată costa prea scump. La capătul unei existențe scurte şi zbuciumate, îl pîndea moartea.

Mircea îl privea cu coada ochiului. Îi surprinse pe buze un zîmbet amar. Pe chipul lui se reflecta uluitor de limpede frămîntarea-i lăuntrică. Sau poate că împărtăşind cu Abe primejdia, Mircea devenise mai receptiv. Aventura aceasta, care la începuturile ei îmbrăcase aspecte de comedie, acum tindea să se transforme în tragedie. Execuția unchiului Gino şi a lui Michelotto, sfîrşitul cumplit al lui Ugo şi al lui Joe Marccuci, asasinarea lui

Sid Capozzola şi a celor doi Regan, accidentul mortal al lui Ernie Franckfurter, descoperirea cadavrului lui Mc Coo şi agonia scurtă a lui Flaschman î1 impresionaseră mai puțin decît perspectiva apropiată a morții lui Abe.

Cunoştea cazierul lui Abe. Trecutul lui nu era lipsii de puncte negre. Cu toate acestea Mircea încerca față de el un simțâmînt ciudat, de simpatie. Nu şi de înțelegere, fiindcă nu înțelegea şi nici nu încerca să justifice fărădelegea, oricare ar fi fost forma pe care o îmbrăca aceasta. Abe îi apărea în postura unui Fiu Risipitor. Un Fiu Risipitor care nu-.şi va găsi mintuirea ca în parabolă, ci îşi va urma drumul, împins de destin şi de zeița Nemesis pînă la distrugerea totală şi definitivă.

Lincoln-ul opri pe Mott Street, in dreptul intrării modeste, aproape neobservată a iui- *Charlie's Bar,* strivită parcă între două restaurante chinezeşti cu firme de un exotism țipător.

Mircea şi Abe coborîră din maşină.

— Ne aştepți aproape de colțul străzii, Frankie, îi recomandă Abe. Poate că va trebui să o luăm din loc pe neaşteptate. Să fii pregătit. Dacă se opreşte prin apropiere vreo maşină a poliției sau chiar dacă numai ți se pare ceva suspect, ne emiți cu aparatul de emisie-recepție pe care ai să-l găseşti în seiful de la bord. Am şi eu unul racordat pe aceeaşi lungime de undă.

Frankie duse la limplă mina deschisă. în semn de salut militar.

— Înțeles, boss.

Printre automobilele staționate de cealaltă parte a străzii, zăriră *Pontiac-uJ* lui Harris. Patru oameni, cu pălării trase pe ochi, stăteau impasibili în maşină şi se uitau cu aparentă indiferență la trecătorii care se scurgeau pe trotuare. Cînd îl văzu pe Abe, Harris îşi frecă uşor lobul urechii. Semnala prin cod că se afla la post, gata oricînd să intre în acțiune.

Ceva mai departe era parcat *Chevrolel-ul* lui Luke. La apariția lui Abe. Luke îşi zăgăzui un căscat, acoperindu-şi cu mîna gura. Semnala că are ceva de spus.

Abe îşi scoase din buzunarul de la piept batista şi se prefăcu a-şi şterge fruntea. în aceeaşi clipă puse în funcție aparatul minuscul de emisie-recepție pe care-l ea ascuns în batistă.

— Sînt pe recepție, Luke. Gata. Răspunsul se făcu imediat auzit.

— Transmite Luke. Am urmărit autocisterna lui Benjy. După ce a trecut de barajul poliției, şi-a continuat dru-nul pînă la podul de peste East Rjver.

A oprit cam la o ută de metri de pod. A aşteptat zece minute. Profitînd de un moment cînd nu trecea nici o maşină pe şosea, a pus motorul în mişcare şi a pornit cu autocisterna direct spre rîu, sărind în ultimul moment din cabină. Autocisterna s-a prăvălit în apă, scufundîhdu-se ca o piatră, Benjy s-a urcat apoi într-un *Oldsmobile,* care venea dinspre New York şi care a şi făcut imediat drumul întors. Gata.

— Benjy nu te-a observat ?

— Nu. Stopasem după nişte tufişuri. Gata.

— Trimite-l pe Dick după noi. Să se aşeze la o masă. Şi să fie atent la semnele mele. Gata.

— Prea bine, boss. Gata.

Abe şi Mircea pătrunseră în vestibulul zgîreit luminat al lui *Charlie's Bar.* Un portar cu mutră de bătăuş îi salută neglijent, aruncîridu-le pe sub

sprâncene o privire bănuitoare. Îl cunoştea pe Abe, dlar nu şi pe însoțitorul acestuia. Străinii nu erau bine primiți la *Charlie's Bar.*

În vreme ce coborau o scară strimtă, spiralată, acoperită cu un covor roşu. cam ros. care-i ducea spre subsolul clădirii, Abe repetă lui Mircea comunicarea lui Luke.

Mircea zîmbi :

— Aşa e că am avut dreptate, Abe ?

— N-aş fi crezut că Bolence poate fi atit de perfid. Mircea ridică din umeri,

fără să răspundă.

De jos le parveneau în surdină zgomotele ritmate ale unei orchestre de jaz. Domnea miros de mucegai şi de alcool trezit. Aerisirea nu se făcea în condiții tocmai optime la *Charlie's Bar.*

Fata de la garderobă, o blondă roşcată, cu sini planturosi ieşiți pe jumătate din decolteul rochiei negre, îl intîmpină pe Abe cu un surâs de o excesivă amabilitate. Bacşişurile lui grase îl îndrituiau la un tratament preferențial.

— Bine ați venit, Mr. Macchia. N-ați mai dat de mult pe la noi, V-am simțit lipsa, îi surîse ea seducător, Vă servesc cu țigări ?

Abe luă dintr-o tavă un pachet de *Lucky Strike,* pe care-l plăti încincit.

Garderobiera escamota banii.

— Mike Sheldon e pe aici ? o întrebă el.

— N-a venit încă, Mr. Macchia. Dar nu cred că v-a întârzia.

— *Thanlcs a million,* zise Abe, ciupind pe garderobieră de guşă.

Străbătu împreună cu Mireea un culoar pardosit cu plăci de mozaic albastre şi roşii şi pătrunseră într-o încăpere nu prea mare, cufundată într-o semiobscuritate propice îndrăgostiților şi pescuitorilor în apă tulbure O or-

chestră de chitarişti *beatnicks,* cocoțată pe o estradă învăluită într-o lumină violetă, executa un *shake.*

— Unde ne aflăm, Abe, exclamă Mireea, într-o grădiniță de copii ?

Pe minusculul platou de dans se frecau într-o îmbulzeală de metrou în orele de vîrf perechi de adolescenți, înfierbântați, excitați la culme.

În jurul meselor mici, luminate vag de veioze multicolore, se înghesuiau alți copilandri. Toți beau, fumau, chicoteau, vorbeau tare, acoperind uneori cu glasurile lor excitate vacarmul orchestrei. Fumul de țigară plutea compact, înecăcios, în atmosfera irespirabilă, imbîcsită de miros de sudoare şi de alcool.

Charlie's Bar nu se bucurase niciodată de o clientelă tocmai strălucită. Obişnuiții localului se recrutau mai ales din rândurile boemei care părăsiseră barurile din Green-wich Village, invadate în ultima vreme de o lume cosmopolită, dornică să cunoască la ei acasă pe artiştii *beatnicks.*

Mireea şi Abe căutară din ochi o masă liberă. Un chelner bărbos, îmbrăcat într-un veston negru, cu pretenții de smoking, se apropie de Abe.

— Ce plăcere să vă mai vedem pe aici, Mr. Macchia !

— Cum merg treburile, Willie ?

— Straşnic, Mr. Macchia. După cum vedeți, localul e arhiplin. Dar pentru dumneavoastră se găseşte întotdeauna o masă liberă.

Îi conduse spre o nişă, cufundată în penumbră.

— Aici e tocmai ceea ce vă trebuie. Puteți vedea lotul, iară să fiți

văzuți. înainte de a se aşeza la masă, Abe îi strecură o bancnotă de cinci dolari.

— Cu ce vă servim ? întrebă Willie.

— Aveți şi băuturi alcoolice ?

— Desigur.

— Judecind după clientela de aici, credeam că serviți numai lapte. Chelnerul ridică din umeri în semn de regret.

— Nu demult, veneau aici tot felul de artişti. Acum însă ne-au invadat copiii. Şi Mr. Sheldon îi încurajează. Le dă pe datorie... şi cîte altețe...

— Frumoasă inițiativă, zise Mireea ambiguu. Creăm condiții tineretului,..

— Dacă ar fi copiii mei, i-aş trimite, acasă cu cîteva şuturi în fund. Dar afacerile sînt afaceri.

— Hm, mormăi Mireea neutru.

— Atunci adu nişte *Bourbon on the rocks,* ca de obicei, spuse Abe.

— Doriți şi o gustare ?

— Cîte un muşchi dublu, la grătar, interveni Mireea, căruia i se stîrnise iarăşi pofta de mîncare.

Cînd chelnerul dădu să plece, Abe îl opri eu un semn.

— Cum îl vezi pe Mike Sheldon, îl trimiți aici.

— Nici o grijă, Mr. Macchia.

Dick se cocoțase pe un taburet înalt, la bar, de unde putea vedea tot ce se petrece la masa şefului său. Comandă o băutură.

Orchestra ataca un *blues* jalnic, ca o melopee de în-mormîntare, acompaniat de tremolourile patetice ale unei fete de vreo şaisprezece ani, care-şi legăna şoldurile încă neformate în ritmul cîntecului.

Cei doi muşchi apărură etalați apetisant pe tipsii de lemn, rotunde ca o lună plină.

O sticlă de *Bourbon,* două pahare înalte şi un castron cu cuburi de gheață completau frugala cină.

Mircea se înfruptă pofticios din friptură. Abe punea în schimb accentul pe băutură. Goli două pahare cu *whisky* aproape pe nerăsuflate.

Mircea termina tocmai friptura, cînd Mike Sheldon apăru legănîndu-se uşor pe picioarele-i scurte şi arcuite. Se strecură agale printre mese precedîndu-l pe Willie. Capul lui Mike aducea cu o sferă de carne, în creştetul căreia cîteva fire de păr, lungi şi unse cu briantină, craii orânduite într-un fel de freză, lipită de calota craniană. Ochii bovini şi rotunzi căpătau aparent proporții uimitoare, datorită lentilelor groase de ochelari, prinse după ureche cu rame de metal. Obrajii rotunzi şi ei se lăsaseră grei, contopindu-se cu guşa trandafirie, proaspăt rasă.

Mike Sheldon dădu mina cu Abe. Privirile lui cătară pieziş spre Mircea.

— Ia loc, îl pofti Abe, arătîndu-i un scaun liber.

Mike Sheldon se aşează greoi. îşi şterse cu batista albă fruntea asudată.

— Mike Sheldon, Charlie Accardo, făcu Abe prezentările.

— Adu-mi nişte *Hot Dogs,* comandă Sheldon chelnerului.

— Imediat, Mr. Sheldon.

— Şi un pahar, Willie. Turbez de sete.

Un picólo aduse în grabă un pahar, pe care Abe îl umplu cu *whisky,*

Sheldon degustă băutura, apoi o dădu peste cap. Abe făcu din nou plinul.

După plecarea chelnerului, scoase tabachera, oferind țigări comesenilor. Sheldon îl refuză cu un gest.

— Mike, vreau să te felicit pentru localul ăsta. Abia de curând am aflat că ai devenit patron.

— Mare scofală ! bombăni Sheldon. Am numai datori; şi bătaie de cap.

— Eh, dacă vrei omletă trebuie să mai spargi şi ouă,

— Era mai bine cînd lucram pe picior, zise Mike Sheldon. Aveam numai grija mea. Acum...

Făcu un gest de amarnică plictiseală.

— Mike, aş vrea să-mi dai cîteva informații, zise Abe. Interpelatul aruncă o privire întrebătoare spre Mircea.

— Poți vorbi fără grijă, continuă Abe, aprinzînclu-şi 'țigara.

Tava cu cîrnați fumegînzi, comandată de Sheldon, îşi făcu apariția pe masă.

— În legătură cu Ralph Williams, continuă Abe. Sheldon se uită îndelung la Abe, ca şi cînd n-ar fi înțeles despre ce e vorba. Făcu apoi o schimă de om cătrănit.

— De Ralph Williams crezi că-mi arde mie acuma ? Sînt foarte necăjit. Din cauza unei sume frumoase de bani pe care contam şi care... a zburat. Şi asta îmi încurcă toate socotelile,

Începu să taie cîrnatul.

— Mă cunoşti foarte bine. Abe Cînd rai-e gîndul la bani, nu mai sînt în stare să discut altceva.

Abe schimbă cu Mircea o privire plină de înțelesuri. Sheldon mestecă zgomotos, oftînd din cînd în cînd, de parcă l-ar fi măcinat o grea suferință.

— Si dacă ti-as lua eu piatra asta de pe inimă ? zise Abe.

Ritmul mestecatului se încetini, apoi încetă cu totul. Sheldon înghiți dumicatul, făcînd să-i salte mărul lui Adam, deasupra nodului bine strîns al cravatei. Ochii rotunzi i se bulbucară într-o privire plină de interes.

— Nici nu ți-am spus de cît e vorbă. Abe răspunse fără să clipească.

— Nici nu te-am întrebat. Ştii că nu mă tocmesc.

— Zece mii de dolari. Ce vrei să ştii ?

— Trebuie să stau neapărat de vorbă cu Williams.

— Greu. Foarte greu.

— Deci nu e imposibil.

— Mmm... n-am spus asta, mormăi Sheldon.

— N-ai spus, dar ai lăsat să se înțeleagă.

— Abe, țin la pielea mea.

— Şi cam cît crezi că face pielea asta ?

— Ştiu eu ? E a mea. Aşa că mi se pare scumpa.

— Profită de ocazie, Mike. Azi găseşte cumpărători. Mîine s-ar putea să valoreze mai puțin decît un morcov putred.

Sheldon zîmbi blajin :

— O feresc eu să nu se deprecieze.

Abe aspiră fumul de țigară şi-l expiră sub forma unui rotocol albăstrui, care se ridică spre tavan.

— Şi alţii au crezut că sînt în stare să şi-o ferească... Bietul Franckfurter ! Mai ieri era plin de viaţă. Ce să mai spun de Blackie Mc Coo sau de Irving Flaschman...

— Tocmai că nu vreau să le calc pe urme. Abe zîmbi cu prietenie.

— Să discutăm cu cărţile pe faţă, Mike. Ai de ales între un cec şi un glonte.

Ochii lui Sheldon se îngustară.

— Frumoasă perspectivă ! Mă refer în special la a doua.

— Eu îţi ofer cecul. Glontele — cine-mi pune şi mie beţe în roate... Şi e firesc. Ştii prea multe.

— Să presupunem că aş alege prima alternativă.

— Ar fi cea mai bună afacere. Zece mii — cu piatra şi cu zece mii — pielea, douăzeci de mii.

Sheldon se uită la ceasul său brăţară.

— La miezul nopţii v-aş putea da un răspuns, rosti el după o scurtă şovăire. Şi banii ?

— Tot atunci.

— Nu s-ar putea şi acum ceva ? Mireea zîmbi cu subînţeles.

— Da. Se poate. Cinci mii ?

Faţa lui Sheldon se lumină. în ochi îi jucă o licărire de lăcomie.

— Bun şi atît.

Mircea luă cuţitul cu care-şi tăiase pînă atunci friptura, îl şterse cu un şervеţel de foiţă şi după ce-i pipăi lama, spre a se asigura că nu este unsuroasă, îl aşeză din nou pe masă. Scoase din buzunar portofelul şi îl desfăcu fără grabă. Un teanc respectabil de bancnote de cîte o mie de dolari apărură în faţa ochilor lui Sheldon, care clipi nedumerit, umezindu-şi cu limba buzele. Degetele subţiri dar puternice ale lui Mireea prefirară zece hîrtii. Le trase afară din teanc şi le puse pe masă. Vîrî portofelul în buzunar. împături o dată banenotele şi le netezi cu grijă, apoi le tăie în două cu cuţitul.

Sheldon îi urmărea hipnotizat, parcă, fiecare gest.

Mircea îi împinse zece jumătăţi, iar pe cele rămase le băgă în buzunar.

— Poftim, ia-le, îl îmbie el.

Sheldon se uită la hîrtii, apoi la Mireea.

Abe urmărea cu interes scena. îi plăcuse stratagema şefului.

Sheldon întinse încet mîna după jumătăţile de bancnote. Şovăia de parcă s-ar fi temut să nu-l frigă.

— Ia-le, repetă Mireea rostind cuvintele printre dinţi. Sheldon le ridică de pe masă şi le strecură în portofelul său. Oftă uşor.

Abe îi umplu din nou paharul. Sheldon il bău pe jumătate. Se ridică de la masă.

— Aşteptaţi apelul meu telefonic. La miezul nopţii, le reaminti el. Plecă apoi, fără să mai salute.

Abe făcu un semn discret lui Dick, care îşi plăti consumaţia şi plecă după

Sheldon.

*

* *

Înainte de a părăsi localul, Mike Sheldon îl chemă pe Willie, omul său de încredere.

— Am să lipsesc cîteva ore. Ai grijă să nu-şi facă băieţii de cap. Dacă Fred recrutează ceva puşti şi în noaptea asta, le dai cenuşă pe datorie. Şi să fii cu ochii in patru.

— Ştiu. Sticleţii.

— Mă tem mai puţin de sticleţi decît de...

— Am înţeles. Nici o grijă.

Un băieţandru pistruiat şi cu un pulover roşu-flacără făcu semn lui Willie.

— Hei, Willie, de patru ori Pepsi.

— Cu gin ?

— Cu gin.

— O.K.

Willie plecă să execute comanda.

Rămas singur, Sheldon aruncă o ultimă privire asupra localului. Se simţea foarte mindru de noua sa situaţie. Patron de bar ! în lumea interlopă din East Side devenise un adevărat personaj. Bineînţeles satisfacţiile acestea erau precumpănite de multe neplăceri. Cîteodată îşi spunea că se simţea mai în largul său cînd se mulţumea eu afacerile mărunte. Atunci avea numai grija lui. Acum purta de grijă şi altora. Personalul de serviciu al barului, clientela, sticleţii, rivalii... *Cenuşa,* mai ales, îi dădea multă bătaie de cap.

Îl obosea mai ales echilibrul pe care trebuia să-l ţină între atîtea forţe contrarii. Era patron numai de eîteva zile. Cu timpul — îşi zicea el — se va deprinde probabil cu toate.

Sheldon ieşi din sala barului, traversă vestibulul, salutat cu respect de fata de la garderobă, urcă scările şi se trezi în sfîrşit pe trotuar.

Portarul îi zîmbi cu familiaritate.

— Frumoasă noapte, boss !

Sheldon îi răspunse cu un surîs preocupat, apoi se îndreptă spre maşina sa, un *Oldsmobil* cam învechit. Descuie portiera din dreapta şi se urcă. Trecu la volan. Făcu contactul. După o scurtă împotrivire, motorul porni. Semnalizatorul din stînga începu să clipească des. *Oldsmobil-ul* se urni, pierzîndu-se în furnicarul de automobile...

*

* *

Mircea şi Abe părăsiră localul îndată după Sheldon, se suiră în Lincoln-ul care-i aştepta la trotuar. Abe desfăcu antena telescopică a emiţătorului de la bord.

— Hello, Luke ! Spune-mi unde eşti ? Gata, vorbi Abe în microfon.

— Hello, boss ! Sînţ în urmărirea lui Sheldon. A cotit la dreapta pe Canal

Street. Se îndreaptă spre West Side. Gata.

— Păstrezi în permanenţă legătura cu mine. Îmi comunici orice mişcare a lui Sheldon. Gata.

Abe chemă cealaltă maşină.

— Hello, Harris ! Rămîi pe recepţie. Pleci imediat după Luke. Împreună, îl veţi urmări alternativ pe Sheldon. Să nu observe că e filat. Îi cunoşti maşina, Un *Oldsmobil* roşu. Gata.

— Înţeles, boss. Gata. Abe se întoarse spre şofer

— Frankie, te ţii după ei. *Lincoln-ul* se puse în mişcare.

— De data asta Williams nu ne mai scapă, boss, se adresă Abe lui Mireea. Sheldon e aprig la bani. Pentru un pumn de dolari e în stare de orice.

După eîteva minute, aparatul prinse iarăşi să emită.

— Hello, aici Harris. Sheldon a făcut la dreapta pe Broadway. Se îndreaptă spre nord. Gata.

Abe dădu noi indicaţii. .

— Hello, Luke, preiei urmărirea. Gata. Răspunsul nu întîrzie.

— Aici Luke. Preiau urmărirea. Sheldon a'oprit în faţă la Wanamaker... Trec mai departe. Harris preia urmărirea.

Glasul lui Harris se auzi în curînd :

— Hello, boss. Sheldon a intrat într-o cabină telefonică. Mireea şi Abe schimbară o privire întrebătoare.

— Poate cu Williams, zise Abe.

-— Să dea Dumnezeu, replică Mireea.

Sheldon formă un număr de telefon, la celălalt capăt al firului se auzi un zbîrniit repetat, apoi un glas femeiesc cu inflexiuni molatice.

— Hello !

Sheldon aruncă o privire în stradă prin pereţii de sticlă ai cabinei. Nu văzu nimic care să-i pară suspect. Rosti în receptor :

— Hello, Mike Sheldon la aparat. Vreau să vorbesc cu Charlie. Îi răspunse un rîset cristalin. Glasul femeiesc gînguri alintat;

— Charlie e ocupat.

— Trebuie să-i vorbesc neapărat. Ceva urgent, stărui Sheldon. Foarte urgent.

-— Serios ? Şi nu se poate amîna ?

Viersul cu inflexiuni molatice se adresă unei terţe persoane.

— Un tip, Mike Sheldon, are ceva să-ţi spună, darling. Sheldon înjură printre dinţi. Fiecare minut era preţios.

— Hello, Mike. Ce vrei ?

Sheldon recunoscu graiul căutat al secretarului lui Landis.

— Trebuie să te văd în seara asta, Charlie.

— Nu poţi lăsa pe mîine ? E o chestiune atît de importantă ?

— Foarte importantă, Charlie. A dracului de importantă.

— Atunci vino încoace.

— Imposibil. S-ar putea să fiu urmărit,

— În cazul ăsta ce e de făcut ?

— Să ne întîlnim undeva, fără a fi văzuţi.

— O.K., Mike. *Rendez-vous* la *Rainbow,* pe 42 th Street. Are două intrări.

Tu intri prin faţă. Mă găseşti în biroul directorului.

— În cît timp eşti acolo ?

— În maximum un sfert de oră.

— O.K.

Sheldon lăsă receptorul în furcă. Părăsi cabina şi se urcă în maşină.

Demară, îndreptîndu-se spre nord. Circulaţia nu era deosebit de

intensă,

aşa că în mai puțin de douăzeci de minute ajunse la destinație.

La *Rainbow-Dancing-Bar* primii clienți începuseră să sosească. Pe estrada orchestrei, instrumentiştii îşi luau locurile în primire. Sheldon traversă sala dancingului şi intră în cabinetul directorului. La birou îl aştepta Charlie Yale. De o eleganță impecabilă, în smokingul său tăiat după ultimul jurnal, fuma o havană, *Corona — Coronas,*

— Ei ? întrebă Yale monosilabic.

Sheldon închise cu grijă uşa. Rămase în picioare :

— Vreau conducerea *Clubului 47.*

Yale încreți intrigat din sprîncene.

— Ce vrei ?

— Ai auzit foarte bine. Conducerea *Clubului 47.*

— Şi pentru asta m-ai chemat ? Asta era *al dracului* de important ?

Sheldon zîmbi enigmatic :

— Dac-ai şti ce-ți ofer în schimb, nu te-ai mai mira ca un viței.

— Şi ce-ai putea să-mi oferi tu în schimb ? întrebă Vale cu aparent dispreț, deşi tonul lui Sheldon îi trezise curiozitatea.

— Ascunzătoarea lui Williams.

Yale îşi contemplă unghiile perfect manichiurate.

— Nu mă mai interesează. Sheldon se scarpină în vîrful nasului.

— Păcat. Dacă ştiam, aranjam treaba cu Genovese. Aş fi preferat să-ți vînd ție marfa. Dar dacă nu te interesează...

Yale îşi acoperi un căscat.

— Cred că nici pe el nu-l mai interesează în momentul de față. Sheldon clătină din cap.

— Eu te asigur că îl interesează.

— Mă rog, şi de unde atîta siguranță ?

— Am discutat cu el acum o jumătate de oră, Yale îl privi atent.

— Acum o jumătate de oră ? Nu se poate. Genovese a trecut în lumea drepților.

— Te înşeli amarnic, bibicule. Şi dacă vrei probe»

iată.

Scoase din portofel cele zece bancnote de cîte o mie, tăiate pe jumătate.

— Ăsta e acontul, continuă Sheldon.

— Nu e o probă, zise Yale. Banii poți să-i. ai şi din altă parte.

— Vrei şi alte probe ? Telefonează la *Charlie's Bar.* întreabă de Abe Macchia.

Yale întinse mîinile pe birou.

— Nu ştiu ce mă face să te cred.

— Instinctul tău de şacal, zise Sheldon. Ei. încheiem' tîrgul ?

— Unde e Williams ? întrebă Yale.

— Ah, nu aşa. Intîi să cădem la învoială. Negru pe alb. Îmi faci un înscris că îmi cedezi *Clubul 47.*

— Nu depinde numai de mine, spuse Yale.

— Dacă vrei tu... or să vrea şi alții. Şi pe lingă Williams. ți-l aduc pe tavă şi pe Genovese.

Secretarul lui Landis îl privi lung pe sub sprîncene.

— Bine. Iți fac un înscris. Dar dacă încerci să mă tragi pe sfoară ştii

ce te aşteaptă.

Sheldon replică liniştit :

— Dă înscrisul.

Yale scoase din mapa de pe birou o coală de hîrtie pe care aşternu cîteva rînduri. O întinse lui Sheldon.

— Poftim.

Sheldon o luă, o citi. apoi o strecură calm în portofel.

— Trimite două maşini la vechea mea locuință. Acolo se află Williams. Şi tot acolo va veni după miezul nopții Genovese însoțit de Abe Macchia. Dar să nu faceți nici o mişcare pînă nu plec eu. Asta va fi semnalul. Restul le interesează.

Yale înclină din cap :

— De acord. însă te previn iarăşi. Nu încerca să mă trişezi. Sheldon ridică mina :

— Nici o grijă. Ai să fii mulțumit.

* *

Abe îşi aprinse cu bricheta țigara egipteană. Aşteptarea începuse să-l enerveze.

— Ce-o fi punînd la cale Sheldon ? rosti el iritat. Mircea bătea cu degetele în rama ferestrei ritmul unui cîntec la modă. Dincolo de geamul lăsat se zbenguiau orbitor reclamele luminoase ale localurilor de pe 42 th Street.

— A trecut mai bine de un sfert de oră, zise Abe. Cu cine s-o fi întîlnit ? Aproape în acelaşi timp se auzi apelul aparatului de emisie.

— Hello, vorbeşte Luke. Vorbeşte Luke. Mike Sheldon a ieşit de la *Rainbow.* Dick, care a intrat după el i n local, n-a putut să vadă cu cine s-a întrinit. Sheldon a stat tot timpul în biroul directorului... Acum demarează. Merge spre West... Coteşte la stingă pe Tenth Avenue. Cala.

Frankie mina cu cea mai mare viteză pe care i-o permitea traficul intens de pe 42 th Street.

Comunicările lui Luke prinseră iarăşi să se facă auzite.

— A luat-o acum la dreapta pe 29 th Street... A încetinit... Opreşte în fața unei case cenuşii, cu ferestrele cufundate în beznă. Nu pot desluşi numărul... Eu mă plasez după colț... Harris a oprit ceva mai în urmă de casa cu pricina. Gata.

Lincoln-ul urmărea întocmai ruta indicată. Stopa pe 29 th Street în dreptul unei florării.

*

* *

Sheldon trase la trotuar în locul lăsat liber de un *Chevrolet Impala* care tocmai plecase. Coborî tot pe uşa din dreapta, aruncă — din instinct — o privire cercetătoare în jur şi după ce încuie portiera, se îndreptă spre scara de ciment a imobilului.

Deschise cu cheile uşa de la intrare şi pătrunse într-un culoar strimt, pardosit cu scînduri, acoperite parțial cu un linoleum tocit şi decolorat.

Lumina palidă a felinarului din stradă îi proiecta umbra pe pereții căptușiți c u un tapet de hîrtie mov, scorojit pe alocuri.

Sheldon urcă o scară îngustă, ale cărei trepte de lemn scîrțîiau la fiecare pas. Liniştea adâncă era întreruptă doar de zgomotele surde ale străzii.

Ajuns pe primul palier, Sheldon opri în dreptul unei uşi. Ciocăni după un anumit cod.

Se scurseră cîteva clipe. Ciocăni din nou.

Abia atunci se auzi o cheie răsucindu-se în broască. Uşa se deschise, lăsînd să se strecoare pe culoar o rază de lumină.

Se auzi un glas morocănos :

— Ei ?

— Eu sînt, Mike.

— Intră, răspunse glasul. Sheldon se strecură în încăperea luminată zgîrcit de o lampă cu abajur verde.

Ralph Williams încuie uşa. Era în cămaşă şi cu minecile suflecate.

Silueta lui masivă arunca umbre jucăuşe pe zidurile tapetate cu o imitație de mătase vişinie. Mobilierul străvechi, bătrînesc se armoniza cu clădirea vetustă.

Lumina lămpii cădea din plin pe un pistol cu surdină, aşezat la îndemînă, pe masă, alături de hamul său.

— Sper că n-ai fost urmărit, zise Williams.

— Nici o grijă. Atît de puțin mă cunoşti ?

Williams se lăsă să cadă într-un fotoliu tapițat cu catifea roşie. Degetele lui lungi, puternice băteau darabana pe genunehii-i osoşi.

— Am impresia că au început să mă lase nervii, zise el. Aşteptarea asta plină de încordare mă scoate din sărite. Mă doare ceafa de parcă m-ar apăsa o sută de chile. Iar timpanele îmi plesnesc. De s-ar termina odată toată povestea asta !

— Important e să se termine cu bine, zise Sheldon, aprinzîndu-şi o țigară. Ce zăpuşeală ! adăugă el. Mă mir că nu te sufoci în etuva asta.

Îşi scoase haina şi o aşează pe spătarul unui scaun. Se tolăni pe o canapea, cocoțîndu-şi picioarele pe o măsuță alăturată.

— Tocmai vream să te rog să-mi aduci un ventilator, spuse Williams. Ar fi riscant să las geamurile deschise.

— Sînt frînt de oboseală, zise Sheldon, lăsînd fără răspuns dorința exprimată de Williams. Am alergat toată ziua. Şi pentru mine... şi pentru tine. Mai mult pentru tine Din cauza asta nici n-am putut să-mi aranjez anumite treburi,

— Şi ? Ai aflat ceva interesant ? întrebă Williams.

— Din păcate, da.

Sheldon făcu o pauză studiată.

Chipul lui Williams se crispa. Expresia *din păcate* îl izbise dezagreabil.

— Dă-i drumul. De ce ai tăcut ?

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu mesagerul veştilor proaste.

— L-au lichidat şi pe Flaschman ?

— Da. Ieri.

— Aşa că...

— Ți-a venit acum ție rîndul.

Williams înghiţi în sec. Perle de sudoare îi aeoperiră fruntea.

— Cum s-a întîmplat ?

— Amănuntele nu le cunosc.

— Cine 1-a omorît ? Genovese ?

Sheldon îi privi cu nedeghizată compătimire.

— Nu fi copil. Ce interes avea Genovese să-l omoare ? EI avea nevoie de mărturiile, nu de cadavrul lui Flaschman.

— Atunci cine i-a făcut de petrecanie ?

— Eşti greu de cap, Ralph. Cine are interesul să dispari ? Cine a avut interesul să dispară Franckfurter, Mc Coo, Flaschman ?

Williams se ridică furios din fotoliu.

— E diabolic tot ce spui. Sheldon oftă adînc.

— Diabolic, dar adevărat.

Williams se uită instinctiv la pistolul său, aşezat la îndemînă, pe masă. Răsufla greu, ca un taur întărîtat de capa roşie a toreadorului.

— Înseamnă că...

— Înseamnă că te afli între două focuri, explică Sheldon.

— Dacă scap şi astea două zile...

— Dacă scapi, sublinie Sheldon cu viclenie.

Williams îşi şterse cu batista sudoarea de pe frunte.

— Trebuie să scap. Şi tu ai să mă ajuţi.

— D-asta am şi venit. Cred că am găsit, soluţia salvatoare. Trebuie să stai de vorbă cu Genovese.

Williams se revoltă :

— Eşti nebun. Să-i declar că am participat la asasinarea lui Lascalzo şi la furtul celor şaizeci de milioane ?

— Nu. Să inventezi o poveste plauzibilă. Că ai refuzat, de pildă în utimul moment să iei parte la această lovitură, dar că nu ai divulgat-o de teama represaliilor.

— Ridicul. Cine m-ar crede ?

— La urma urmei, povestea pe care ai să i-o spui nu contează prea mult. Pe el nu-l interesează decît în măsura în care i-ai putea dezvălui numele celui ce a dirijat întreaga afacere. În schimbul acestei informaţii ţi-ai asigura salvarea. Altfel... ştii ce te aşteaptă...

Williams îşi vîrî adînc mîinile în buzunare.

— Prost mă mai crezi, Mike. Şi după ce mă va folosi ca martor, mă va da pe mîna organizaţiei.

Iritat, Williams începu să se plimbe în lungul şi în latul încăperii.

— Poţi să-i ceri anumite garanţii, stărui Sheldon.

— În seara asta îţi plesneşte capul de idei tîmpite ! Ce garanţii ar putea să-mi ofere ? De vreme ce va afla că am participat la această acţiune, să vrea şi n-ar mai fi în stare să mă scape din mina organizaţiei.

Scoase mîinile din buzunar şi le desfăcu larg, răsucindu-se brusc pe călcâie, în acelaşi timp izbi scaunul pe care se afla haina lui Sheldon,

răsturnîndu-l. În cădere, haina se desfăcu, lăsînd să iasă din buzunarul dinăuntru portofelul, care se deschise. Dintr-una din despărţituri apărură colţurile citorva bancnote...

Williams se aplecă să ridice haina şi portofelul. Privirile lui se opriră asupra banilor.

— Oh, ai făcut rost de parale, Mike ? Trase hîrtiile afară din portofel.

O paloare bruscă se aşternu pe obrajii lui Sheldon. în mîna lui Williams apărură jumătăţile de cîte o mie. Williams se uită lung la prietenul său. Buzele-i schiţară un zîmbet sarcastic.

— Abia acum îmi dau seama de unde vine abundenţa asta de *idei tâmpite.*

Aruncă în obrazul lui Sheldon jumătăţile de hîrtii.

— Lichea ! Nici Genovese n-a avut încredere în tine. Apucă pistolul de pe masă. Ai fost prea hrăpăreţ, Mike Sheldon.

Palid, Sheldon se ridică de pe canapea.

— Nu poţi să faci una ca asta, bîigui el. Nu poţi să tragi într-un om neînarmat.

Ochii i se bulbucaseră ca la broaşte. Williams rosti gutural :

— Nu pot ? Ba pot foarte bine,

Pistolul scuipă cele şase focuri, rar, precis, fără zgomot, împodobind cu şase rozete purpurii pieptul scrobit, al cămăşii lui Mike Sheldon. Sheldon se clătină, căutînd un sprijin. Vru să se cramponeze de marginea mesei, dar nu făcu decît să apuce cuvertura pe care o trase în cădere după el. Asupra corpului inert se rostogoliră şi hamul revolverului, şi o scrumieră de cristal, şi lampa cu abajur verde, care se sfărîmă, lăsînd cîteva clipe încăperea în beznă.

Williams aprinse plafoniera cu franjuri de sticlă. Îşi încarcă din nou pistolul, luă hamul căzut peste cadavrul lui Sheldon, îl aşeză pe după umăr, apoi îşi îmbrăcă haina sport. Se îndreptă spre uşă. Cînd să pună mîna pe clanţă, îşi aduse aminte că îi scăpase ceva din vedere. Se îna-pole la cadavrul lui Sheldon, care căzuse cu faţa în jos. Îl întoarse pe spate. Îi cercetă la repezeală conţinutul buzunarelor. Nu se atinse de bani. Luă în schimb cheile maşinii. Va fugi cu *Oldsmobil-ul* lui Sheldon. Dacă s-ar folosi de propriul său automobil ar risca să fie imediat reperat. Stinse lumina şi ieşi pe culoar. Coborî eu precauţie scările. Se temea de oamenii lui Genovese. Poate că-l pîndeau, gata să-l extermine. Mînia oarbă care-l făcuse să-şi descarce pistolul în corpul lui Sheldon lăsase locul unei spaime demenţiale. Acum, datorită trădării lui Sheldon, toţi duşmanii îi cunoşteau desigur ascunzătoarea. Trebuia să fugă. Să fugă cit mai departe. Să i se piardă urma. Avea destui bani asupra sa. Dacă va supravieţui celor treizeci şi şase de ore, care încheiau termenul de graţie acordat lui Vincenzo Genovese, era salvat.

Ajuns la parter, străbătu în fugă culoarul. Deschise uşa de la intrare. Cu afectat calm, coborî scările de piatră. Văzu OîdsmobiZ-ul roşu al lui Sheldon aşteptînd la trotuar, îi descuie uşa şi se urcă la volan. Vîrî cheia în contact şi o răsuci. Papitînd de emoţie, puse motorul în mişcare. Se mai uită o dată în jur, apoi demară..,

*

* *

— Hello, Luke ! Ia-te după Sheldon. Gata. Harris, Sheldon a părăsit casa şi în momentul de faţă a pornit cu maşina spre West Side. Gata.

Abe ascultă raportul lui Harris, apoi aruncă o privire întrebătoare spre

Mireea, care rosti scurt :

— Continuăm urmărirea.

Abe vorbi în aparatul de emisie-recepție :

— Hello, Luke ! Ia-te după Sheldon. Gata. Harris, rămîi pe loc şi supraveghează casa. îmi raportezi orice mişcare. Gata.

Frankie învîrtea tocmai cheia în contact, cînd sosi o nouă comunicare a lui Harris.

— Aici Harris ! Aici Harris ! Ceva important. Chiar acum a trecut pe lîngă mine într-un *Buick* verde Pedro Alamos, fostul valet de la Elmsford.

Mircea făcu semn lui Frankie să nu pornească încă.

— Pedro a oprit în fața casei, continuă Harris. Din *Buik* au coborît doi oameni care se îndreaptă spre casă. Pedro a plecat mai departe.

De data aceasta îi răspunse Mireea :

— Rămîi pe loc. Fii cu ochii în patru. Gata. Se adresă apoi lui Frankie ; Dă-i drumul. Fii atent, poate observi un *Buick* verde.

Abe fluieră plăcut surprins.

— Hopa ! Au început să iasă şobolanii la lumină... Au simțit pesemne că le fuge pămîntul de sub picioare. Boss, înseamnă că sîntem pe drumul cel bun.

*

* *

Din interiorul limuzinei sale, Charlie Yale aruncă o privire rapidă asupra străzii.

— Avem norocul că e întunecoasă. Sheldon a plecat. Putem trece la acțiune.

Bărbatul din stînga sa, un tip cu cap pătrat, fălcos, lipit parcă de torsul masiv, cu musculatură bogată, reliefată impresionant sub lustrinul costumului de vară, rosti bănuitor :

— Să nu ne întindă vreo cursă, Charlie. Pare inofensiv, îl cred însă foarte viclean.

— Tom, îl supraestimezi, zise Chariie, care folosea de predilecție un limbaj pedant, foarte deosebit de argoul oamenilor din subordinea sa. Lui Sheldon îi e frică şi de umbra lui. Ştie că dacă ar încerca să mă tragă pe sfoară, şi-ar semna propria-i sentință la moarte.

— Mai ştie şi altele ; chiar prea multe, opina Tom, trăgîndu-şi pălăria neagră pe ochi.

— De acord. De asta l-am şi trimis pe Alamos să-l curețe. Afectă o mutră burlesc funebră. Bietul Mike Sheldon. Nu va mai apuca ziua de mîine... Şi acum la treabă. Williams nu trebuie să ne scape. Dacă apucă să vorbească, sîntem pierduți. îşi pipăi pistolul fixat în hamul de sub haină. Şi lui Genovese îi pregătesc un somn lung, lung, cît o eternitate. A început să devină supărător. Şi acum, la treabă.

Coborî din automobil, urmat de Tom şi de încă un ins, scurt şi spătos, în haine închise la culoare, apoi se îndreptă spre casa cufundată în beznă...

*

* *

Lincoln-ul coti la dreapta pe Eleventh Avenue, potrivit indicațiilor lui Haris, care se ținea scai după *Oldsmobil*-ul roşu.

— Am impresia că Sheldon vrea să ne plimbe prin tot New York-ul, zise

Abe.

— A observat, probabil, că e urmărit de Pedro şi se străduieşte să-i scape, spuse Mireea.

— Nu-i va fi uşor, replică Abe. Pedro nu e novice. Ai văzut cum i-a lichidat pe Capozzolo şi pe Regan.

— Asta ne complică oarecum situaţia, zise Mireea. Trebuie să-l proteguim pe Sheldon. Numai prin el putem ajunge la Williams. Făcu o pauză. Iar captura lui Pedro, îşi continuă el raţionamentul, n-ar putea decît să ne folosească. Prin el vom ajunge la cei care au pus la cale întreaga afacere. Un martor în plus. Pedro nu **e** decît o unealtă, zise Abe. Aş pune rămăşag, o mie contra o sută, că nu cunoaşte creierul care dirijează din umbră.

— De acord. Dar din aproape în aproape, vom ajunge la căpetenii.

— Aşa ceva cere timp. Mult timp. Ei, dar ce-i asta ? Aparatul prinsese iarăşi să emită :

— Vorbeşte Harris ! Vorbeşte Harris ! Aici se petrec lucruri senzaţionale, boss. Chiar în clipa asta, Chariie Yale şi oamenii săi — cinci la număr — au năvălit în casă. Gata.

Abe şi Mireea se priviră iarăşi.

— Ce părere ai, boss ? exclamă Abe.

— Rolul lui Yale începe să se contureze, răspunse Mireea cu satisfacţie.

Aparatul de emisie-recepţie intră iarăşi în funcţiune.

— Aici Luke. Sheldon a ieşit pe Express Highway. Goneşte spre nord, urmat îndeaproape de Pedro. Gata.

Abe se uită îngrijorat la Mireea.

— Mă tem că Pedro va încerca să-l suprime.

— Pe Express Highway, circulaţia e intensă şi riscul de a fi văzuţi, prea mare. Cînd Sheldon va traversa cartierele mărginaşe ale oraşului, n-ar fi exclus ca Pedro să treacă la acţiune. Atunci însă vom fi şi noi pe aproape, zise Mireea.

În aparat se auzi iarăşi glasul surescitat al lui Harris.

— Charlie Yale şi oamenii săi au ieşit în fugă din casă. Dau semne de mare agitaţie. Acum se urcă într-o limuzină. Un *Imperial.* Pornesc ca din puşcă spre vest. Gata.

— Ia-te după ei, Harris, porunci Abe. Şi raportează tot ce se întîmplă. Gata. îşi frecă îneîntat mîinile. Pun rămăşag că Yale aleargă pe urmele lui Sheldon. Straşnică vînătoare !

Mircea zîmbi.

— Acum e cam greu să ştii cine e vînatul şi cine e vînătorul. Îşi izbi genunchii cu palmele.

— În noaptea asta se vor lămuri toate.

*

* *

Imperial-ul se îndrepta cu mare viteză spre Riverside Drive.

Charlie Yale era furios. Muşchii fălcilor îi jucau aproape spasmodic. Îşi încleşta pumnii şi îi descleşta, rostind cu înverşunare printre dinţi :

— Ne-a jucat Williams. Ticălosul ! Ne scapă iarăşi printre degete... Şi Sheldon a fost o canalie. L-a ascuns în casa lui. îşi merită soarta. Cine joacă pe două tablouri pierde întotdeauna. Iar Sheldon a jucat pe trei tablouri. Pariez că a intrat în contact şi cu Genovese. Cheamă-l pe Pedro, Tom !

Tom vorbi în aparatul de emisie.

— Hello, Pedro ! Hello, Pedro ! În *Oldsmobil*-ul roşu se află Williams. Ai înțeles ? Ralph Williams. Lichidează-! ! Dar fără martori. Te ajungem din urmă. Păstrează tot timpul legătura eu noi. Pe Williams să nu-î pierzi din ochi. E o chestie de viață şi de moarte. Gata !

*

* *

Ralph Williams conducea cu mare viteză pe Henry Hudson Parkway. Din cînd în cînd arunca o privire asupra retrovizorului, încercînd să ghicească dacă printre maşinile care înaintau spre nord, odată cu el se afla şi vreuna eu oameni ai lui Charlie Yale sau ai lui Vincenzo Genovese. Acum era sigur că Sheldon î1 vînduse. N-ar fi putut însă preciza în favoarea cui. Ştia că la ora asta pielea lui nu mai valora scump. Avea senzația că deasupra capului său plutea aripa morții. Era oare un presentiment ? Se spune că animalele simt apropierea morții. Poate că şi el era o ființă primară, înzestrată cu instincte ce lucrau cu o acuitate extraordinară. Se uită iarăşi în retrovizor, în urma lui gonea un *Cadillac Fleetwood,* argintiu, îi desluşea culoarea la lumina puternică a lămpilor cu neon. Pe culoarul din dreapta al autostradei, înainta paralel cu *Oldsmobil-vl* său un *Pontiac Star Chief.* În maşină se aflau trei bărbați. Le distingea siluetele. Pe culoarul din stînga se apropia din urmă un *Mercedes 300 SE.* Cunoştea bine tipul acesta, fiindcă avusese şi el unul asemănător, îl folosise aproape un an de zile. Într-o seară tamponase un *Rambler* american, pe care-l dăduse peste cap. Fugise de la locul accidentului reuşind să i se piardă urma. Abia a doua zi citise în jurnale că la bordul *Rambler*-ului se aflau trei femei şi un copil, care pieriseră cu toții. Reparase atunci Mercedes-ul şi îl vînduse fără mare pierdere. Portretul din jurnal al copilului i se întipărise în minte. Ciudat. Williams avea pe conştiință mulți oameni, în cursul carierei lui lichidase doi polițişti şi trei camarazi din organizație, printre care şi pe Reggie Lascalzo. Îi uitase pe toți, ca şi cînd imaginile lor desenate cu creta pe o mare tablă neagră ar fi fost şterse cu buretele. Portretul copilului, însă, îl obseda. Îl urmăreau şi noaptea, în vis, ochii lui rîzători, părul blond cu cîrlionți, gropițele din obraz... Şi acum avea impresia că îi zăreşte chipul, dincolo de parbrizul *Oldsmobil*-ului. Îşi trecu rapid mîna peste frunte, încercînd să izgonească această viziune. Se uită iarăşi în jur. Mercedes-ul îl depăşise. Pe culoarul din stînga mergea acum un *Buick* verde. Dincolo de *Buick* se scurgeau în sens invers şirurile de automobile care coborau dinspre nord spre Down Town. Iar dincolo de ele se desfăşurau apele întunecate ale lui Hudson River, în care se oglindea broderia luminoasă a docurilor şi clădirilor din New Jersey,

Deodată simți că îi îngheață sîngele în vine. Lumina farurilor unei

maşini care venea din sens invers căzuse din plin asupra omului de la volanul *Buick*-ului. Şi Williams identifică profitul lui Pedro Alamos. Îl cunoştea pe Alamos, căci îl văzuse adeseori în preajma lui Charlie Yale. Chipul individului care conducea *Buick*-ul nu se mai vedea limpede. Pe Williams îl trecură sudori reci.

Dacă în maşina din stînga lui se afla Pedro Alamos, însemna că era pierdut. Oamenii lui Yale îi dăduseră de urmă. El era ultimul supraviețuitor care participase la uciderea lui Lascalzo şi la furtul celor şaizeci de mijloace. Voiau să-l lichideze, pentru a închide astfel gura ultimului martor care ar fi putut să-i dea în cap.

Îi reveni brusc în minte modul în care îl răpiseră pe Lascalzo. Era o perfectă similitudine de situații. Doar locul era diferit. Lascalzo circula pe

Boston Post Rbad şi se îndrepta spre Norwalk. Simțise probabil că este ur- mărit şi, într-o ultimă încercare de se salva, plănuise să se refugieze undeva, afară din New York. Poate că voia să se ascundă pînă la înapoierea lui Genovese.

Williams împreună cu cei trei complici ai săi, folosindu-se de o maşină mult mai puternică decît a lui Lascalzo îl depăşiseră, reuşind să-i taie drumul şi să-l oblige astfel să oprească. Sub amenințarea pistoalelor, îl siliseră să treacă în maşina lor. Restul fusese cît se poate de simplu. Îl însoțiseră la Bancă şi țintuindu-l cu pistoalele — ascunse abil sub pulpanele hainelor — îl puseseră să scoată cele şaizeci de milioane din seiful lui Genovese. Apoi îl însoțiseră pînă la locuința lui, unde se afla depozitată o importantă cantitate de heroină în stare pură. Cînd socotiseră că nu mai aveau nimic de scos de la Lascalzo, îi aplicaseră o lovitură în cap, amenințîndu-l. După aceea îl încuiaseră în frigider. Totul fusese condus din culise de Charlie Yale. Lovitura încununată de succes nu părea să fi lăsat vreo urmă. După împărțirea prăzii, asasinii lui Lascalzo se culcaseră pe lauri. Fiecare se alesese cu cîte un milion de dolari. Restul banilor fuseseră ridicați de Charlie Yale, care pusese la cale lovitura şi care îşi luase angajamentul să le asigure protecția.

Înapoierea lui Genovese stricase totul. În locul protecției făgăduite, asasinii lui Lascalzo erau lichidați unul cîte unul. Înnebuniți de spaimă, cu sabia lui Damocles deasupra capului, nu ştiau încotro să-şi caute limanul. Primejdia, moartea îi pîndeau de pretutindeni. Şi Charlie Yale şi Vincenzo

Genovese şi Mafia şi poliția îi urmăreau cu egală tenacitate. Cei patru asasini ai lui Reggie Lascalzo erau condamnați să piară. Condamnați fără drept de recurs.

Williams îşi îndreptă iarăşi privirile spre *Buikc*-ul de pe culoarul din stinga. Tipul de la volan şi însoțitorul său se decupau pe fondul fluviului de automobile care se scurgeau în direcție opusă, ca nişte umbre chinezeşti pe un fundal de paiete scăpărătoare. Williams apăsă pe accelerator. Depăşi maşina din față şi se angaja pe culoarul central, care permitea cele mai ridicate viteze.

Trecu pe scub arcul luminat *a giorno* al podului George Washington, cu uluitoarea lui suprastructură de oțel, orînduită în linii verticale, asemenea tuburilor unei imense orgi, lăsă pe dreapta muzeului *The Cloisters,* cu zidurile lui întunecate, reconstituire a unor străvechi monumente religioase medievale, traversă parcul *Inwood Hill* şi, după ce stăbătu podul Henry Hudson, se avîntă în plin Bronx.

Buick-ul verde rămăsese în urmă.

Temerile lui Williams începuseră să se risipească. Poate Că imaginația lui surescitată îi juca feste. Văzu prin retrovizor botul unui *Chevrolet* care părea să se țină de *Oldsmobil.* Încruntă din sprîncene. Un fior de frică prinse să-i frămînte iarăşi măruntaiele. Un nod i se ridică în gîtlej. Nu cumva oamenii din *Chevrolet* voiau să-l curețe ?

Spori viteza. Distanța dintre *Oldsmobil* şi *Chevrolet* se mări.

Williams respiră uşurat. Pericolul nu părea să vină de aici. Începu să facă iarăşi planuri de viitor. Îşi va găsi o ascunzătoare într-un hotel din Bronx sau din Queen's şi va aştepta zăvorit în cameră pînă se vor scurge cele trei- zeci şi şase de ore fatidice. Greşea. Numai douăzeci şi patru de ore. Douăzeci şi patru de ore însă, înlăuntrul cărora trebuia să stea la pămînt.

Înainte însă de a căuta un hotel, trebuia să se încredințeze că nu e urmărit. Va părăsi autostrada, atît de frecventată, şi va coti pe un drum lăturalnic. Îşi va putea da seama dacă este sau nu filat. În caz că terenul va fi liber, se va înapoia liniştit în Bronx. în caz contrar...

Ei bine, în caz contrar va vedea ce este de făcut. Era înarmat şi nu-i lipsea îndrăzneala.

Parcurse circa douăzeci de kilometri şi după ce se văzu ieşit din oraş, începu să caute din ochi uh drum lateral, care să corespundă scopurilor sale. Circulația pe autostradă era încă intensă. Chiar dacă maşinile nu mai mergeau în şuvoi compact, portieră la portieră, lui Williams îi era totuşi greu să stabilească dacă vreunul din automobilele care-l încadrau îl aveau în obiectiv.

Ieşi la cîmp deschis. Traversă Terrytown şi Scarborough. Se apropie de Ossining. Localitatea aceasta care adăpostea între zidurile ei închisoarea Sing-Sing îi era vădit antipatică. Prea îi amintea de scaunul electric, stația terminus a mai tuturor indivizilor de soiul lui.

Străbătu cu viteză regulamentară orăşelul adormit. Nu avea poftă să stîrnească poliția rutieră. În situația lui, complicațiile de orice natură erau de nedorit. Îşi continuă drumul spre Harmon.

Îşi aduse aminte că dincoace de Harmon se deschidea spre stînga un drum care ducea în Parcul Croton Paint, amenajat pe o peninsulă ce-şi înfigea adînc pintenul în brațul lat, cu ape adînci al lui Hudson River.

Renunță la acest proiect, fiindcă parcul era legat de mal printr-un singur drum — punct obligat de trecere şi la dus şi la întors, care, în eventualitatea unei urmări, i-ar fi fost fatal.

Trecu de Harmon şi o luă la dreapta pe o şosea, care după cîte îşi amintea el, făcea un arc de cerc, ieşind după circa cinci mile iarăşi în autostradă. Copacii de pe margine aruncau pe asfalt umbre catifelate, care alternau cu petele argintii aşternute de razele lunii. *Oldsmobil*-ul le fugărea, dornic parcă să le calce sub roate, dar umbrele şi petele de lumină învăluiau în unduieli rapide caroseria strălucitoare, refuzînd a se lăsa călcate.

Drumul făcu o curbă largă şi pătrunse într-o pădurice cu pajişti încîntătoare.

Williams aspiră adînc aerul înviorător, impregnat cu parfum de fîn proaspăt cosit. Uită pentru o clipă că îl pîndeau primejdiile, că moartea îi dădea tîrcoale.

Instinctiv se uită în retrovizor.

Farurile unui automobil măturau asfaltul, dîndu-i un luciu de oțel.

Pacea sufletească abia coborîtă asupra lui Williams se spulberă ca un covor de frunze uscate, prinse brusc într-un vîrtej...

*

* *

Pedro răsuci rapid volanul spre dreapta. *Buick*-ul derapă uşor şi se angajă pe aleea pe care dispăruse Williams. Luminile roşii ale *Oldsmobil*-ului apărură iarăşi, îndepărtîndu-se cu repeziciune. Pedro apăsă pe accelerator. *Buick-ul* ţîşni nervos. Pedro şi Bob simţiră cum se cufundă în spătarul moale al banchetei. Distanţa pînă la luminile roşii ale maşinii lui Williams prinse să se micşoreze.

Pedro duse microfonul la gură.

— Îl am în mină, boss, raportă el triumfător. La ieşirea din Harmon, a luat-o la dreapta pe drumul care duce la cluburile de golf. Williams nu ştie de bună seamă că la capăt drumul e în reparaţie căci altfel n-ar fi luat-o pe aici. De data asta nu-mi mai scapă.

Din reflex. Pedro se uită în retrovizor.

— Ei, drăcie, am o maşină în spate. Ce o mai fi şi asta ? exclamă el intrigat.

Difuzorul minuscul îi dădu imediat replica.

— Nu cred să fii urmărit. Totuşi fii prudent. Nu lăsa nimic la voia întîmplării.

Pedro acceleră. Privi iarăşi în retrovizor. Îşi strînse furios buzele. Vorbi în microfon :

— Nu mă slăbeşte, boss. Am impresia că vrea să mă depăşească.

— În nici un caz să nu-l laşi, ordonă glasul din difuzor.

— Se apropie, şuieră Pedro. Intră în depăşire.

— Ulei ! rosti vocea lui Yale.

— Înţeles, boss !

*

* *

Încercarea lui Luke de a depăşi Buick-ul se încheie cu un prim insucces. Pedro viră la stînga, tăindu-i drumul şi silindu-l să micşoreze viteza.

Luke vorbi în aparat :

— Boss, Pedro şi-a dat seama că e urmărit. Nu mă lasă să-l depăşesc.

— Fii atent, Luke ! Pedro e un vulpoi şi jumătate. Riscurile nu ne sînt îngăduite. Trebuie să mergem la sigur. În curînd te ajungem din urmă.

Chevrolet-ul Impala se năpusti iarăşi pe culoarul din stînga *Buick*-ului. Pedro repetă manevra tăindu-i drumul. Luke micşoră acceleraţia, renunţînd pentru un moment să-l depăşească pe stînga. Rămase puţin în urmă, apoi viră spre dreapta, încercînd o depăşire prin această parte.

În clipa în care ajunse în spatele Buick-ului, apăru de *sub* pîntecele acestuia o pată neagră, lucioasă, de ulei, care se lăţi în mijlocul asfaltului.

Chevrolet-ul, lansat cu peste optzeci de mile pe oră, derapa, se răsuci într- o piruetă infernală şi ţîşni ca din praştie afară din şosea. Luke făcu minuni de măiestrie spre a nu se răsturna. Din fericire pentru el, străbătu un luminiş şi se opri într-un pîlc de arbuşti.

Cîteva clipe nici unul din ocupanţii maşinii nu scoase vreun cuvînt.

Luke îşi reveni cel dinţii. Cu vocea tremurîndă, după spaima prin care trecuse, rosti într-un suflu :

— Mare noroc am avut, fraţilor ! Am scăpat ca prin urechile acului. Dacă şoseaua ar fi avut şanţuri, ne-ar fi luat dracul.

Făcu marşarier. După ce ajunse pe şosea, se avîntă iarăşi pe urmele lui

Pedro.

*

* *

Williams mînuia volanul cu o frenezie vecină cu nebunia. Piciorul lui apăsa cu nervozitate pedala acceleraţiei, sporind necontenit viteza. Nu o micşora decît în preajma cotiturilor mai pronunţate. De îndată ce maşina se angaja în curbă, împingea iarăşi pînă la fund acceleraţia.

Privirea lui pendula de la panglica de asfalt ce se repezea năvalnic sub roţile *Oldmobil*-ului la retrovizorul care oglindea farurile puternice ale maşinii din urmă. Fălcile i se încleştaseră. Mîinile îi tremurau pe volan.

Deodată întrevăzu un licăr de speranţă. Retrovizorul îl vesti că reuşise să se distanţeze de duşmanii săi. Dar bucuria fu de scurtă durată.

Farurile prinseră a se apropia din nou, inexorabili Williams apăsă iarăşi pedala acceleraţiei pînă la fund. *Oldsmobil*-ul atinsese limita posibilităţilor sale. Williams simţi sub palmele-i asudate vibraţia volanului. Îşi dădu seama că motorul era solicitat peste măsură. Nu avea însă de ales. Era urmărit de o maşină mult mai puternică decît a lui. Abia aştepta să iasă în autostradă. Acolo, în mijlocul circulaţiei mari, s-ar fi putut apăra mai uşor. Era expert în mînuirea volanului. Această măiestrie i-ar fi îngăduit să se strecoare printre maşini, făcîndu-i pe duşmanii lui să-i piadră urma.

Deodată îi apăru în faţă o barieră, cu un semnalizator, sub care se afla o placă indicatoare : „Şosea în reparaţie".

Frînă.

Se uită în urmă.

Farurile se apropiau cu mare iuţeală.

Williams îşi dădu seama că nu mai putea face drumul înapoi. Deznădăjduit, aruncă o privire circulară, căutînd în noapte scăparea.

Spre stînga, se deschidea un drumeag frumos pietruit, marcat de o altă placă indicatoare, pe care scria cu litere gotice *Eden — Golf Club.*

Williams îşi zise că traversînd terenurile de golf va găsi poate o cale să-l scoată în autostradă. Era o ultimă şi disperată încercare. Nu avea altă alternativă.

Demară brusc, virînd simultan la stînga.

Drumeagul, lung de vreo două sute de metri, ducea spre un' grup de pavilioane joase, cufundate în întuneric. Dincolo de pavilioane, se zăreau desfăşurîndu-se în lumina lunii terenurile de golf.

Williams se mai uită o dată înapoi, spre farurile care se apropiau de drumeag, apoi se avântă înainte cu maximum de viteză. Trecu printre pavilioane şi ieşi pe o pajişte uşor ondulată, presărată ici şi colo cu peluze circulare, care indicau prezenţa găurilor. Terenul clubului era foarte vast, judecind după lizierele îndepărtate ale păduricii care păreau să-l înconjoare.

în zare, spre est, se zăreau nişte luminiţe albe care goneau şi se încrucişau pe plan orizontal.

— Autostrada ! murmură Williams, într-un suflu. Porni de-a dreptul într- acolo.

Oldsmobil-ul urca şi cobora pe terenul accidentat, ca pe un imens tobogan.

Farurile din urmă apăreau şi dispăreau, după cum maşina ajungea pe culmi, ori se lăsa în intervalele dintre acestea.

Williams trecu printr-o adîncitură cu nisip, în care abia scăpă să nu se înfunde. Se strecură pe lîngă nişte boschete de arbuşti pitici, străbătu un soi de gard viu şi ocoli în ultimul moment o văgăună în fundul căreia clipocea un pîrîiaş. Mai parcursese vreo sută de metri şi pe neaşteptate îi apăru în faţă un lac. Dincolo de lac se zărea autostrada. Distanţa pînă acolo nu era mare. Dar pentru Williams acest ultim obstacol reprezenta imposibilul.

Cuprins de panică, viră la dreapta. Ocoli iarăşi văgăuna. Farurile apărură lateral.

Şi pe terenul accidentat al clubului de golf se încinse un carusel infernal.

In curînd, însă, un nou pion îşi făcu apariţia pe această imensă tablă de şah. *Chevrolet-ul* lui Luke intră în competiţie.

Cînd Williams văzu al doilea rînd de faruri, simţi, că îl potopeşte disperarea. Adunîndu-şi ultimele resurse de energie, descrise o voltă largă şi, infiltrîndu-se printre cele două maşini care înaintau spre el, se îndreptă cu mare viteză spre pavilioanele clubului, care marcau ieşirea în-şosea.

Derutaţi, conducătorii celor două maşini pierdură cîteva clipe preţioase.

Williams, fericit de acest intermezzo neaşteptat, ajunsese tocmai în dreptul pavilioanelor, cînd în faţa ochilor săi apărură farurile unui al treilea automobil, un *Lincoln Continental,* care intra pe terenul clubului. În clipa în care se simţi încadrat între proiectoarele celor trei maşini, Williams avu senzaţia că se sufocă. O gheară nevăzută i se înfipse parcă în ceafă. O greutate ca de plumb i se lăsă pe creştet. Gura i se schimonosi într-un rictus oribil. Scăpînd stăpînirea volanului, se repezi în veranda pavilionului din dreapta, mătură cu botul maşinii un rînd de stîlpi de lemn de susţinere, care se frînseră ca nişte beţe de chibrituri, făcu ţăndări nişte uşi de sticlă culisante şi năvăli ca un tăvălug în barul clubului, oprindu-se abia în tejgheaua de zinc, pe care o împinse peste rafturile încărcate cu sticle de băuturi alcoolice. Rafturile şi sticlele se năruiră cu zgomot asurzitor asupra *Oldsmobil*-ului. Williams încremeni cu capul pe volan. Parbrizul şi geamurile portierelor se făcuseră praf. Cioburile unei sticle de whisky îi săpaşeră o tăietură adîncă în obrazul stîng, care sîngera din bleşug.

Simultan o ploaie de gloanţe se abătu asupra carcasei *Oldsmobil-ului.* Pedro, care ajunsese între timp în dreptul pavilionului deteriorat, ordonase însoţitorului său să tragă pentru orice eventualitate o rafală de mitralieră asupra maşinii lui Williams. Acesta nu trebuia să scape cu viaţă. Pentru moment nu putea face mai mult.

Intervenţia lui Luke, care îl atacase cu focuri de armă, in timpul caruselului de pe terenul de golf, îl împiedicase să lucreze mai eficient.

Cînd văzu farurile maşinii care venea dinspre şosea, Pedro se bucură. Crezu că Charlie Yale îi venea în ajutor. Abia cînd reuşi să desluşească silueta *Lincoln*-ului, acoperită pînă atunci de umbrele copacilor, înțelese că era prins între două focuri. Nedumerit şi apoi înfricoşat. Pedro îşi dădu seama că devenise din vînător vînat.

Acceleră brusc, sperînd că va putea trece pe lîngă *Lincoln* şi că va reuşi să iasă la şosea. O răpăială de gloanțe, urmată de apariția unor rozete în parbriz şi de o durere fulgerătoare în umăr, îl făcu să calculeze greşit virajul. Se izbi de aripa *Lincoln-ului* şi pierzînd direcția intră în peretele pavilionului din față.

Înarmat cu o mitralietă, însoțitorul lui sări din maşină. O rafală scurtă trasă din *Chevrolet* îl doborî la pămînt, mai înainte de a fi putut apăsa cu degetul pe trăgaci.

Cu mîna teafără, Pedro îşi făcu automat semnul crucii. Era un gest instinctiv, reminiscență din copilărie, pe care însă nu-l mai practicase de cînd îmbrățişase furtunoasa *carieră* de gangster. Era sigur că îi sunase ceasul din urmă. Ştia că în cadrul organizației din care făcea parte, execuțiile erau sumare.

Deodată inima îi tresaltă de bucurie. în spatele *Lincoln-ului* apăruse *Imperialul* lui Yale. Asta însemna că era salvat. În sprijinul său intervenise providența. Semnul crucii nu fusese zadarnic.

— *Madona mia* ! rosti cu fervoare de neofit Pedro Alamos.

Auzi iarăşi un răpăit de mitralieră şi încă unul. Apoi şuierat de frîne, zgomot de portiere trîntite, înjurături şi iarăşi două rafale scurte.

O nouă pereche de faruri se iviră dinspre şosea.

Pedro simți că se pierde. O amețeală puternică, urmată de o slăbiciune de neînvins, îl făcu să închidă ochii...

*

* *

Cînd îşi reveni în simțiri, Pedro se afla întins pe iarbă, lngă peretele unei clădiri. Alături de el stăteau în picioare, aliniați de-a lungul peretelui, Charlie

Yale şi cei patru oameni ai săi. Toți țineau brațele în aer. Un tînăr înarmat cu o mitralieră îi ținea sub observație. Pe buzele tînărului juca un zîmbet bizar, care strecură un fior de teamă în sufletul lui Pedro. Pedro cunoştea acest zîmbet, fiindcă şi el făcea aceeaşi schimă veselă cînd simțea nevoia să ucidă.

Abe se apropie de prizonieri şi îi uşura de arme. Pistoletele cu hamurile lor cu tot descriseră cîte un arc de cerc şi aterizară grămadă pe iarbă.

Din pavilionul în care intrase valvîrtej *Oldsmobil-ul* roşu, apăru Williams cu brațele ridicate. Obrazul şi cămaşa îi erau pline de sînge. Mergea împleticit, dar reuşea totuşi să se țină pe picioare. în urma lui Williams venea cu un pistol în rhînă Frankie. Frankie nu-şi încăpea în piele de încântare. Făcuse o captură mai mult decît interesantă.

Pedro rotunji uluit ochii. Acest Williams avea de bună seamă şapte vieți, de vreme ce scăpase teafăr şi din accidentul de automobil şi din ploaia rafalelor mitralierei mînuite de Bob. Unde era Bob ?

Pedro îl căută cu privirile, ținînd pleoapele abia întredeschise. Făcea încă pe mortul. Era mai sigur. Simțea o arsură cumplită în umăr, dar nu se clintea.

În sfîrşit, îl văzu şi pe Bob. Bob, prietenul şi camaradul său de expediție, zăcea pe burtă, cu nasul în iarbă şi cu mîinile întinse cruce.

Pedro simți că i se face greața. Mațele i se întoarseră parcă pe dos. Se stăpîni să nu vomeze. În ciuda eforturilor lui conținutul stomacului se urcă în gîlgîit pe esofag în sus şi răbufni cu violență afară. Ca să nu se înece, Pedro se întoarse pe burtă.

— S-a trezit portoricanul, strigă voios Abe. Pedro băiatule, avem ceva de discutat noi amîndoi.

Pedro îşi citi sentința în ochii lui Abe. Nu trebuia să se aştepte la milă. Îşi duse brațele la gură şi îşi şterse buzele cu mîneca.

Abe îl apucă de umăr şi-l smuci deodată, ridicîndu-l în picioare cu o forță de necrezut față de statura lui.

Pedro se strîmbă de durere. Abe îl rezemă de zid.

— Pentru cine ai lucrat, Pedro, dragule ?

Pedro îl privi cu o expresie de sfidare. Acum îi era totuna cum va sfîrşi. Abe îl pocni peste gură cu dosul palmei.

Pedro scuipă doi dinți.

— M-a costat o mie de dolari proteza asta.

— Nu fi necăjit, replică Abe. Tot n-o să mai ai ce face cu ea. Ei, te-ai hotărît să vorbeşti, Pedro, băiatule ?

Portoricanul îl scuipă drept între ochi.

Abe îşi scoase fără grabă batista din buzunarul de la piept, se şterse pe obraz apoi exhibă un brici pe care-l desfăcu tacticos.

— Ei, tot mai ai venin în tine ? Am să-ți dau cep la burtă. Să vedem de unde atîta venin. Să-ți pornească mațele la plimbare.

Ridică încet briciul.

Pedro avu senzația că aude sunîndu-i ceasul din urmă.

— *Madona mia,* bolborosi el pentru sine.

În aceeaşi clipă văzu cu coada ochiului un spectacol care-i mai întări curajul.

Bob, pe care toți îl credeau mort, făcu o mişcare. Numai Pedro îl observase. Pistoalele aruncate de Abe nu căzuseră departe de Bob.

Lumea avea însă ochi numai pentru Pedro. La Pedro se uita şi Abe şi Mircea şi Frankie şi Charlie Yale şi oamenii săi dezarmați şi umiliți. De destăinuirile lui Pedro depindeau multe. Va şti Pedro să tacă ? se întreba Yale, Va aduce Pedro mărturii esențiale ? îşi zicea Mircea,

*

* *

Bob întinse mîna spre cel mai apropiat revolver. Mişcarea lui era înceată, aproape imperceptibilă. Pedro o urmărea cu coada ochiului.

Cu mîna stînga Abe desfăcu nasturele hainei lui Pedro. Pieptul portoricanului tresaltă în ritmul respirației repezi, sub țesătura albă, lucie, a cămăşii de nylon.

— Nu vrei să vorbeşti ?

Mîna lui prelungă, cu degete subțiri, ținea cu delicatețe briciul

deschis, la nivelul stomacului lui Pedro.

— Toată viața am regretat că nu m-am făcut chirurg, mai spuse Abe.

În aceeaşi clipă se auzi o detunătură. Pedro îl văzu pe Bob care trăsese, căzînd iarăşi cu fruntea în iarbă.

Frankie făcu o piruetă bruscă şi instinctiv îşi descarcă pistolul asupra lui

Bob, care scăpă dintre degete arma, încremenind definitiv.

Toate privirile se îndreptară într-acolo. Numai Abe rămăsese nemişcat. Avusese doar o uşoară, o foarte uşoară tresărire. Glonțul îl lovise în spate. Nimeni nu observase acest lucru.

Deodată Abe se clătină. Căzu cu fața înainte. Mîna dreaptă care ținea cu delicatețe briciul, se abătu în jos, despicînd abdomenul lui Pedro. Abe se prăbuşi în iarba de la picioarele portoricanului. Picioarele lui făcură o ultimă mişcare convulsivă. În acelaşi timp, Pedro scăpă un urlet. Din abdomenul lui tăiat în două ca un pepene, prinseră să se scurgă intestinele albe, însîngerate, asemenea unor şerpi încolăciți într-o luptă pe viață pe moarte. Portoricanul le privea cu ochi dilataţi de groază.

Abia atunci Frankie şi ceilalți oameni se uitară înapoi la Abe şi la Pedro.

Frankie scăpă o exclamație de furie necontrolată. Cu uluitoare iuțeală scoase de sub haină un al doilea pistol pe care-l aținti asupra lui Charlie Yale.

Cu aceeaşi iuțeală, Mircea îl lovi peste braț. Glontele destinat lui Yale se pierdu în aer.

Frankie se întoarse brusc spre Mircea :

— De ce nu mă laşi să-i lichidez pe toti bandiții ăştia ? Mircea îl privi cu blîndețe :

— Avem nevoie de el viu, nu mort. Trebuie să vorbească.

Glasul i se înăsprise brusc. Ochii săi prinseră să arunce scîntei. Se uită la Pedro. Sleit de vlagă, acesta se lăsă să cadă într-o lentă mişcare de alunecare de-a lungul zidului. Se prăbuşi asupra lui Abe.

Frankie izbucni într-uh plîns isteric, întretăiat de înjurături cumplite la adresa asasinului lui Abe.

Mircea se lăsă într-un genunchi, lîngă corpul lui Abe. Îi luă pulsul. Inima încetase să mai bată. Moartea lui Abe fusese instantanee. Murise un om, care-l sprijinise cu devotament în aceste zile atît de agitate. Mircea nu-şi făcea iluzii. Abe nu-l servise pe Mircea Paltin, ci pe omul întruchipat de Mircea Paltin. Ştia că îi va resimți lipsa. Este adevărat că lucrurile începuseră să se limpezească. Situația lui Mircea, alias Vincenzo Genovese, avea să se consolideze în curînd. Criza însă nu era definitiv lichidată. Prin capturarea lui Williams şi a lui Yale, Mircea reuşea să se disculpe. Rămîneau însă oamenii care lucrau în umbra lui Yale. Mircea simțea instinctiv că existau asemenea oameni. Era evident că Yale nu va vorbi. Mafioții ştiu să-şi ducă secretele cu ei în groapă. De acum înainte Mircea va putea trece la cea dea doua fază a luptei sale. Nimicirea rețelei de traficanți de stupefiante care lucra sub oblăduirea Mafiei. Va avea însă de înfruntat nu numai primejdia de a fi demascat de liderii cunoscuți ai Mafiei, ci mai ales de oamenii care lucraseră cu Yale şi care de acum înainte îl vor urmări pas cu pas.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre Charlie Yale, care continua să stea cu mîinile în aer.

— Pentru cine ai lucrat, amice ?

Ştia că întrebarea lui va rămîne fără răspuns. Făcuse totuşi o încercare. Yale îl plivi de sus :

— Nu înțeleg întrebarea.

— Bine, am să-ți pun atunci alta. Mai uşoară. Sau mai pe înțelesul tău.

Ce cauți aici ?

Yale răspunse calm :

— Te-am urmărit, Am avut ordin să te țin sub supraveghere.

— Landis ? întrebă Mireea.

— Da.

— Şi Pedro ? De ce 1-a urmărit pe Williams ? Tot din ordinul lui Landis ? Yale ripostă cu afectată nevinovăție

— Pedro. Cine e Pedro ? Nu-l cunosc. Mircea zîmbi ironic.

— Dar pe Williams îl cunoşti ?

— Nu.

— Păcat, Yale. Ai să *naşti* în dureri. Ai văzut *cezariana* lui Pedro. N-a reuşit. Bietul băiat a murit sub cuțit. Îmi pare rău că nu poate să-ți spună ce-a simțit. Dar tu ai să ne spui. O să aibă grijă de asta Frankie.

La auzul vorbelor lui Mireea, un zîmbet de anticipată satisfacție schimonosi gura lui Frankie.

— Las' pe mine boss. îl fac eu să-şi blesteme şi ceasul în care s-a născut. Se plecă asupra lui Abe şi îi, desprinse dintre degetele-! înțepenite briciul năclăit de sînge. Scoase de la piept batista albă şi îl şterse cu multă atenție.

Se uită la Yale.

— Să-l sterilizez ? Nu cred că Pedro a avut sifilis.

Yale urmărea pregătirile cu prefăcută linişte. Îl încolțise frica. Încetineala eu care Frankie continua să şteargă briciul, expresia sadică a ochilor săi, privirile bizare pe care i le arunca pe sub sprîncene îi sporeau neliniştea. La început încercase să-şi deruteze adversarii printr-un bluff, căre dăduse însă greş. Cunoştea reputația lui Genovese. Spera că în ultimul moment va interveni o forță providențială care să-l scoată din impas. Trebuia să cîştige timp. Poate că va apare de undeva paznicul clubului, care să dea alarma. Poate că...

Mircea se întoarse spre Williams, care îl privea cu ochii rătăciți, măriți de spaimă.

— Dacă, vorbeşti, ai sorți să scapi cu viață. Altminteri... ştii ce te aşteaptă.

Williams se uită pe furiş la Yale. Omul acesta îi inspira o groază vecină cu nebunia. Yale încercase să-l ucidă prin intermediul lui Pedro. Pentru un moment însă, locotenentul lui Landis era mai puțin primejdios decît Genovese. O durere lăuntrică ascuțită îl făcu să-şi muşte buzele. Poate că avea o leziune internă. Williams era îndrăgostit de viață. Cînd se trezise din leşin, la volanul automobilului priponit în tejgheaua barului, simțise o bucurie necuprinsă. Acum pentru el lucrurile se complicau iarăşi.

Mircea îl privi în ochi :

— Nu fi prost, Williams. Tu le-ai adus şaizeci de milioane şi ei au încercat să te ucidă. Dacă nu soseam la timp, împărtăşeai soarta celor trei complici ai tăi.

Williams se uită la Mircea, apoi la Chariie Yale. Vorbele lui Genovese nu erau lipsite de sens. Yale făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l lichida. Dar Yale avea protectori puternici. Şi de aceşti protectori îi era frică lui Williams.

Mireea îl scutură de umăr :

— Vorbeşte, Williams ! M-ar îndurera să te dau pe mîna oamenilor mei. Williams aruncă o privire piezişă la briciul din m î n a lui Frankie. Lama ştearsă conştiincios reflecta în sein teieri metalice razele lunii. Durerea ascuțită d i n pîntece se repetă, de data aceasta mai puternică, mai fulgerătoare.

Williams avu senzația că un fier înroşit în foc se răsuceşte în partea de jos a abdomenului. Poale că leziunea dinăuntru era mai gravă decît îşi închipuise el în primul moment. Trebuiau să-l ducă la spital. Orice clipă pierdută putea să-i fie fatală.

— Mr. Genovese, bolborosi el, terorizat de spectrul agoniei, am nevoie de un medic. Sînt rănit. Fie-ți milă !

— Dar ție ți-a fost milă de Reggie Lascalzo ? Moartea se plăteşte cu moarte.

Îşi dădea seama că descoperise punctul slab al lui Williams. Insistă :

— Păcat de tine. Dacă te-ai vedea cum arăți ! Mi-e teamă că n-ai să apuci răsăritul soarelui.

Williams îşi duse mîna la abdomenul care îl ardea din ce în ce mai îngrozitor.

— N-am fost decît un executant, se vaită el. L-am ucis pe Lascalzo, fiindcă nu aveam altă alternativă. Barracuda şi Yale au pus totul la cale. Barracuda ne avea la mînă pe toți patru. Şi pe Mc Coo şi pe Flaschman şi pe

Franckfurter şi pe mine.

— Şi Landis ? întrebă Mircea.

— Landis nu era decît un paravan. Eventualele bănuieli trebuiau să cadă asupra lui. Landis nu are nici un amestec.

— Dar Bolence ?

— Nici Bolence nu ştie nimic. Totul a fost regizat de Barracuda şi de Yale. Williams gemu iarăşi :

— Mă doare foarte rău. Te implor, Mr. Genovese. Mircea se întoarse spre

Luke :

— Ia-l cu tine şi du-l la doctorul Humphrey.

Îşi amintise că în dosarul Genovese, pe care-I studiase Îa Palermo, figura şi numele acestui medic, în strînsa legături cu Mafia.

Williams făcu un pas spre Luke :

— Încă un moment, zise Mircea, oprindu-l cu un semn. Unde sînt ascunşi banii şi heroina ?

— Grosul se află în seiful secret din vila lui Barracuda de la Long Island.

— Bine, Williams. Poți să pleci.

Luke şi Williams se urcară în *Chevrolet-ul* care demară, pierzîndu-se pe aleea umbrită de copaci.

Mircea se înapoie la Yale. îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare.

— Mă întreb ce va spune Landis cînd va afla în ce încurcătură ai vrut

să-l bagi.

Scoase din buzunar un magnetofon minuscul.

— Declarațiile lui Williams sînt înregistrate pe bandă. Mîine banda asta îl va delecta pe marele boss. Să vedem ce ai să răspunzi. Ai putea să-mi satisfaci o curiozitate ? Care este rolul lui Benjy în afacerea asta ?

Charlie Yale îşi pierduse tot sîngele rece. Destăinuirile lui Williams il doborîseră. îşi dădea seama că sorții săi de a mai ieşi cu fața curată se reduseseră la zero. Era pierdut. Definitiv pierdut. Trebuia să încerce a-şi minimaliza responsabilitatea, aruncînd toată vina în spinarea lui Barracuda.

— Benjy a fost cumpărat de Barracuda, rosti el după o ultimă ezitare.

— Deci Bolence ?...

— E în afara acestei afaceri, declară el. Respira greu, ca şi cînd o mare povară i-ar fi apăsat pieptul.

— Şi eu am fost la mîna lui Barracuda, continuă Yale, care alunecase pe povîrnişul destăinuirilor. Aflase — ignorez sursa — că îmi însuşisem, nu de mult, o sumă de bani din casa organizației. M-a şantajat, silindu-mă să intru în slujba sa. Aşa am ajuns să lucrez pentru el.

Mircea îl privi îndelung.

— Te plîng, Charlie Yale.

Secretarul lui Landis plecase capul în pămînl.

— Dacă mă ajuți, Mr. Genovese, sînt gata să mai spun şi altele despre

Barracuda.

Mircea încercă un simțămînt de intensă satisfacție. Cîştigase partida. Se întoarse spre oamenii săi,

—Luați-l, porunci el. Ne înapoiem la New York.

*

* *

Mircea îşi muie buzele în paharul cu vin alb, de un parfum şi o savoare fără rival.

Maître d'hotel-ul eu înfățişare aristocratică de ambasador se înclină ceremonios.

— *Château la Tour Blanche 1946,* declară el cu solemnitate, ca şi cînd ar fi rostit o incantație adresată zeilor.

— Excelent, recunoscu Mircea cu tonul ferm al unui cunoscător rafinat. Privirile lui se plimbară cu splendidă nepăsare prin somptuoasa sală a restaurantului Empire-Roofs, amenajat la etajul şaptezeci al unui zgîrie-nori din Mid-Town.

În jurul meselor împrăştiate cu studiată neorânduială în jurul platoului de dans, chelnerii în frac evoluau cu tăcută eficiență, purtînd pe tăvi de argint preparate culinare de înaltă clasă. Smokingurile albe şi negre, toaletele de seară, bijuteriile, decorația florală, sfeşnicele cu lumînări creau o ambianță de lux şi bună dispoziție.

Mircea gustă profiterolul de ciocolată. Se armoniza perfect cu vinul dulce.

— Ce şampanie ne-ai pregătit, Georges ? întrebă jovial Jack Bolence, după ce-şi degustă vinul din pahar.

— *Veuve Cliquot 1912,* replică *maître d'hotel-ul* cu profesională gravitate. Cea mai prețioasă şampanie din pivnițele noastre.

Bolence se întoarse spre Mircea :

— Vom destupa cîteva sticle cu cea mai prețioasă şampanie, în cinstea celui mai prețuit prieten, Charlie Accardo.

— Bravo ! exclamă Antinous în culmea entuziasmului. Băuse cam mult şi limba începuse să i se împleticească. Cîteva tinere dansatoare, care le țineau companie

— exemplare superbe alese dintr-o mie — bătură din palme, spre a ține isonul bărbaților.

Mircea era uluit de îndrăzneala lui Bolence, care oferea un dineu pantagruelic în cel mai luxos şi exclusivist restaurant din New York, pentru a sărbători succesul prietenului său Chariie Accardo — alias Vincenzo Genovese — care terminase prin a-şi demasca duşmanii şi a-şi spăla reputația de acuzațiile ce i se aduseseră de către aceştia.

Maître d'hotel-ul, care cunoştea prea bine faima lui Bolence şi a lui Antinous, se comporta față de ei cu acelaşi respect cu care ar fi servit un cap încoronat. Pînă şi patronul restaurantului venise la masa lor, spre a le ura slugarnic o seară plăcută.

Şedința secretă a consiliului Mafiei se încheiase cu un adevărat triumf pentru Vincenzo Genovese. Datorită lui, peste şaptezeci de inşi, implicați în complotul lui Samy Barracuda, fuseseră capturați şi aşteptau să apară în fața tribunalului organizației. Dar aceste rezultate fuseseră obținute după lupte serioase între cele două tabere. Căzuseră morți şi de o parte şi de alta. Mircea era convins că poliția n-ar fi reuşit să facă o curățenie atît de radicală. Chiar dacă aceşti mafioți ar fi ajuns în fața instanțelor judecătoreşti, ar fi reuşit să scape, ea de obicei, cu pedepse minime, datorită manevrelor abile ale unor avocați aserviți Mafiei.

Doi chelneri aduseră şampania sub directa supraveghere a *maître d'hotel- ului* care umplu personal paharele.

În clipa în care Jack Bolenee îşi încheia toastul, apăru primul său secretar, care-i aducea un ziar de seară cu o ştire de ultimă oră la subsolul primei pagini.

„Grav accident de automobil la Long Island Sound. O limuzină *Chrysler Imperial,* la bordul căreia se aflau cunoscuții oameni de afaceri Samy Goldauer şi fratele acestuia Larry, s-a prăbuşit în East River în urma unei manevre greşite. Cei doi pasageri şi-au pierdut viața."

Bolence termină lectura articolului, apoi se plecă spre Mircea :

— Ce elegant lucrăm noi, îi vorbi el aproape în şoaptă, spre a nu fi auzit şi de tinerele invitate. Justiția americană i-ar fi prăjit pe scaunul electric. Noi le-am asigurat o moarte onorabilă, cu articole la loc de cinste în marea presă. Să se mai spună că nu sîntem civilizați.

Mircea citi informația. Dar Antinous refuză să-şi arunce ochii asupra ei. Declară că nu-l interesează.

Bolence vru să restituie ziarul secretarului, dar acesta îi indică discret o informație telegrafică, publicată tot în pagina întîia, dar în extremitatea de sus.

„Capturarea unui mare grup de traficanți de stupefiante care distribuiau marijuana, opiu şi heroină într-o serie de cluburi din Brooklyn frecventate de tineret. Pentru moment poliția păstrează discreție în legătură cu această senzațională captură."

— Cine dracu o fi vorbit ? Inapoie ziarul. Ia-l de aici. Nu vreau să-mi

stric seara.

— Ce s-a mai întîmplat ? întrebă Antinous.

— Mici necazuri. Ai tot timpul să le afli, zise Bolence.

— De acord, replică Antinous. Discutăm mîine despre ele.

Secretarul voi să se retragă, dar după o scurtă ezitare zăbovi în preajma lui Mircea.

— Ar mai fi ceva, care îl interesează mai mult pe Mr. Arccado.

— Spune-i lui, zise Bolence.

Mai înainte ca secretarul să fi apucat să dea urmare dispoziției şefului său, un bărbat între două vîrste, plin la corp, cu ochi rîzători şi obraz bucălat se apropie voios de Mircea.

— Paltin ! Mircea Paltin ! Ce e cu tine aici la Nev York ? Te ştiam la Roma ! Noul venit vorbise în cea mai curată românească. Mircea tresări. Îşi recîştigă însă imediat cumpătul Răspunse în englezeşte :

— Pardon ? Nu înțeleg.

Bărbatul făcu o mutră uluită. Replică tot în englezeşte.

— V-am confundat. Vă rog să mă iertați. Salută stingherit şi se retrase.

Bolence îl urmări cîteva clipe cu privirea.

— Întotdeauna m-au agasat tipii ăştia aiuriți... îşi goli cupa de şampanie. Hai să dansăm, Minnie ! se adresă el uneia dintre tinerele însoțitoare.

Clătinîndu-se uşor, după libațiunile sale repetale pe altarul lui Bachus, o luă de braț şi o conduse pe platoul de dans.

Secretarul lui Bolence se plecă la urechea lui Mircea :

— Acum o oră poliția a ridicat toate registrele ascunse de Abe.

— Imposibil ! exclamă Mircea, adoptînd un aer de profundă consternare. Numai el şi cu mine cunoşteam tocul unde erau depozitate. Am să mă ocup personal de această chestiune.

Secretarul adăugă îngrijorat :

— Căderea acestor registre în mîna poliției duce Ia dezvăluirea unui întreg şir de operațiuni financiare nedeclarate la fisc.

— Lui Jack am să-i vorbesc eu despre treaba asta. Poți să pleci, zise Mircea.

Secretarul se înclină şi părăsi restaurantul. Mircea îşi aprinse gînditor o țigară. Trebuia să grăbească lucrurile.

*

* *

Jack Bolence se trezi din somn. Soarele, disc de arama incandescentă, se ridicase deasupra orizontului, întrezărindu-se prin dantelăria zgîrie-norilor din Manhattan, profilați pe East-River. în dormitorul somptuos o lumină caldă aurea pereții tapetați cu mătase şi mobilierul Louis-Philippe.

Jack Bolence îşi simțea gura amară. Inevitabilele consecințe ale festinurilor de cai'e nu se putea lipsi. Banchetul din ajun fusese foarte reuşit. Cu excepția veştilor neplăcute din ziar, petrecerea satisfăcuse pe toți convivii.

Îi fugi gîndul la Barracuda. Bietul Barracuda. Zăcea acum pe un

catafalc, aşteptîndu-şi înmormîntarea. O înmormîntare care avea să se desfăşoare cu o pompă destinată să arunce praf în ochii lumii.

Apoi îi reveniră în minte grupul de fete frumoase care le ţinuse compania. Frumoasă era viaţa. În seara din ajuns Antinous şi Vincenzo fuseseră de o exuberanţă i n descriptibilă.

Deodată Bolenee îşi încreţi sprîncenele. îşi aminti de tipul care se apropiase de Vincent rostind un nume ciudat : Pal... Palton... Paltin... Da, Paltin !

Bolenee se scarpină în creştet. Unde mai auzise el numele ăsta ?

Sări din pat. Îşi aruncă pe umeri un halat şi se repezi în biroul de alături. Deschise un seif ascuns după un tablou de Chagal şi scoase din el un teanc de ziare, pe care începu să le răsfoiască unul cîte unul. Se opri la o gazetă italienească pe care o desfăcu la pagina doua. Acolo, în partea de sus, o informaţie era încadrată cu un creion roşu.

„În gara Monte San Viaggio, în urma unui accident de tren şi-a găsit moartea romancierul Mircea Paltin, care se afla în trecere spre Palermo, venind de la Roma."

Bolence confruntă datele. În aceeaşi zi şi cu acelaşi tren, călătorise de la Roma la Palermo Vincenzo Genovese. Explicaţia era limpede. Ruşinos de limpede. Înjură furios. Se repezi la telefon. Formă numărul noii reşedinţe de la Port Chester a lui Vincenzo Genovese, sau a aceluia care se ascundea sub acest nume. Şi acest personaj nu putea fi decît Mircea Paltin.

Îi răspunse Frankie.

— Hello ! Jackie Bolenee la telefon. Vreau să vorbesc cu Chariie.

— Mr. Accardo doarme Nu pot să-l deranjez.

— Cheamă-l, te rog, trebuie să-i fac o comunicare urgentă.

— Bine. Un moment.

Bolenee aştepta plin de nervi, ronţăindu-şi unghiile, îi răspunse tot vocea lui Frankie.

— Regret, Mr. Accardo nu se află în dormitorul său. Patul e neatins. Bolence lăsă telefonul să cadă în furcă. Ridică receptorul şi formă alt număr.

— Johnny ! Vorbeşte Bolence. Dă alarmă generală. Toate gările, porturile şi aeroporturile de pe întreg teritoriul Statelor Unite să fie puse sub control. Charlie Accardo trebuie reţinut cu orice preţ. Terminat.

*

* *

Mircea Paltin tolănit în fotoliul adînc al Jetului PANAM New York - Paris, asculta cu un aer de beatitudine acordurile pline, grave, ale simfoniei a V-a de Beethoven. Destinul îi fusese favorabil. Dincolo de ferestrele cabinei se zărea silueta Manhattanului învăluită în pîcla aurie a dimineţii. Statuia Libertăţii îşi înalţa spre cer facla cu flăcări de metal.

Sfîrşit